

BURMESE
CLASSIC
com

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ဥက္ကာပျံ့နှံ့လုံးသား

(တချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

မယ်ခင်

ဥက္ကဋ္ဌပျံ့နှံ့လုံးဝသား

မင်းကုသလိုလည်း

အချစ်ပြတတ်ဘူး

မဟော်သဇာလိုလည်း

မဖွဲ့ဆိုတတ်ဘူး

ရှိတ်စမ်းယားလိုလည်း

မတင်စားတတ်ဘူး

ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့လှလှလေးပြောမယ်

အဲဒါ...

မင်းကို 'ချစ်တယ်'.....

BURMESE
CLASSIC
com

အခန်း (၁)

“တူ...တူ...တူ”

ဖုန်းမည်သံကြောင့် မအေးမြက ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟလို...ဟတ်ကွဲ့”

“ဂျေရီလား”

“ဟတ်ကွဲ့ အစ်ကိုလေး... အပေါ်ထပ်မှာရှိပါတယ်”

“သူ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာလဲ။ သူ့ဆီ အမြန်ဆုံး ပြေး
တက်ပြီး ပြောလိုက်ပါ။ ဥရုလေဆီ ငါးမိနစ်အတွင်း ဖုန်းခေါ်ပါလို့”

“ဟတ်ကွဲ့ရှင့်”

ဟုသာဆိုကာ ဖုန်းခွက်ကို အမြန်ဆုံးချပြီး ပြေးတက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အစ်ကိုလေးရဲ့အသည်းကျော် ဥရုလေဆိုတာက ထိုအိမ်ကြီးမှာ နာမည်ကြီးလှတာကြောင့် ထိုအိမ်ကြီးရဲ့အရှင်သခင်ပြီးရင် ဥရုလေကိုလည်း သူမတို့က ကြောက်ရတာပါပဲ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဖွင့်ထားတယ်”

ဟု အမိန့်ရလိုက်တော့မှ သူမက တံခါးခွက်ကိုဖွင့်ခဲ့တာပါ။ အခန်းထဲရောက်တော့ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေသော အစ်ကိုလေးကို မရိုးနိုင်စွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘာလဲ”

“ဟို... အစ်မလေးဥရုလေ၊ ဖုန်းဝင်တယ်”

“ဥရု ငါ့ဖုန်းကိုဘာဖြစ်လို့မခေါ်တာလဲ”

“အစ်ကိုလေးက ဖုန်းပိတ်ထားတယ်လို့ပြောပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်တော့မှ သူမက ဖုန်းကိုကိုင်ကြည့်လိုက်ကာ...

“ဪ”

ဟုဆိုပြီး သူမပင် ဘာမှပြောစရာမလိုတော့ဘဲ နံပါတ်တွေကိုနှိပ်

ပစ်လိုက်၏။

“မသွားသေးဘူးလား”

ဟုပင် သူမကိုပြောလိုက်သေး၏။

ယောင်တောင်တောင်နှင့် သူမထွက်သွားပြီးမှ...

“ဥရု”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းကိုပိတ်ထားရပြန်တာလဲ”

“နင်ဆက်လိမ့်မယ် ထင်မထားလို့ပေါ့”

“နင် ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း အရောက်လာပါ”

ဟုဆိုပြီး တတူတူနှင့် လိုင်းပြတ်သွားခြင်းကြောင့် သူ့မှာ ပါးချိုင့်လေးပေါ်သည်ထိ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

သူက ဖုန်းကိုအိတ်ထဲထည့်ကာ ကွန်ပျူတာကိုပိတ်လိုက်ပြီး ထုတ်ထားလက်စအင်္ကျီပေါ်တွင် အပေါ်ထုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ထပ်ထုတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ အဲဒီလောက်ထိဘဲ ဥရုလေ၏အမိန့်က ဒီရင်ကျေအပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်လှပါသည်။

သူ့ ဥရုလေဆီရောက်သွားတော့ ခြေသည်းလက်သည်းတွေတစ်စုံတစ်ကြိုက်ပြုပြင်ခံနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“နင် နှစ်မိနစ်စောတယ်”

“ပြော၊ ဘာကိစ္စ”

“ကိစ္စရှိမှ နင်ကလာမှာလား”

“ငါ ပရိုဂရမ်တစ်ခုဖန်တီးနေတာ”

“စိတ်မရှည်တဲ့သဘောလား”

“အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သွားလို့လား”

“အချိန်မရွေးပြန်လို့ရတယ်နော်။ အဓမ္မမဆွဲထားဘူး။ အခု ငါ ခြေလက်ပြင်တာ နောက်ထပ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ထပ်ကြာမယ်။ ပြီးရင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆုံဖို့ရှိတယ်”

“ငါက ဘယ်အကန့်လဲ”

“ငါတို့က မိန်းကလေးတွေချည်းပဲလေ”

ဟု သူမကဆိုလိုက်လျှင် သူနဖူးကြောလေးများမှာ တောင်တက်သွားရပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သူကို သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ စိတ်ကြိုက် ခိုင်းပြပြီး အသာစီးယူဦးမယ်ပေါ့။

သူက ခြေလက်တွေပြုပြင်တာခံယူနေသောသူမကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပစ်လိုက်မိပါတော့သည်။

သူမက သူ့ကိုထိမထင်လေးပြန်ကြည့်လာသည်တွင် သူက ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

“ဂျေ”

သူ လှည့်ကြည့်ချင်ပေမယ့် လှည့်မကြည့်ပါ။

“ဂျေ”

သူ့ခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်ပစ်ချင်ပေမယ့် လျှောက်နေမိဆဲ။

“ဒီရင်ဂျေ”

အားတင်းထားမိပါသည်။ ဒါ၊ ယောက်ျားမာနပဲ ဥရ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတယ်လောက်ပဲချစ်ပါစေ ယောက်ျားတွေမှာ မာနဆိုတာရှိသေးတယ် ဥရ။ ငါဟာ အရူးတစ်ယောက်မဟုတ်သေးဘူး...

“ဒီရင်ဂျေ၊ နင်နောက်ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးသွားရင် ငါ့ဆီ ဘယ်တော့မှမလာနဲ့တော့”

ထိုအခါမှာတော့ သူက သူမဘက်ချာခနဲလှည့်လာကာ သူမကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ ဥရ”

ဟုပင် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောမိကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာရပါသည်။

သူမ အံ့သြသွားမိသည်။

ဂျေဘာဖြစ်သွားရတာလဲ။ ခါတိုင်း သူမ နီဆိုနီ၊ ပြာဆိုပြာ၊ ဖြူဆိုဖြူ၊ နေခဲ့သော ဒီရင်ဂျေက အခုဘာဖြစ်သွားရတာလဲ။

သူမ စဉ်းစားမရနိုင်စွာ ကြောက်အမ်းသွားရပါသည်။ ဥရုလေပြု
သမျှနေခဲ့တဲ့ဒီရင်ကျေဆိုတဲ့လူငယ်က ခပ်ရိုးရိုးနှင့် ရှေးကျလှသည့်လူ
တစ်ယောက်တော့မဟုတ်ပါလေ။

ကွန်ပျူတာစိုက်တာလေးများကို အထူးခရေဒီဖြစ်သည့် တစ်ခါ
တစ်ရံမှာ သံစဉ်တွေရှာ သီချင်းတွေရေးတတ်သော ခပ်သန့်သန့်လူငယ်
ပါပဲ။

ဥရုလေနှင့်က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းရင်းကြီးတွေဖြစ်
ကြပြီး ဒီရင်ကျေကို ဥရုလေက ငယ်နိုင်မို့ဖြစ်ပါသည်။ ဥရုလေက ဒီရင်
ကျေအပေါ် နိုင်လို့ရလို့ နိုင်သည်။ ဒီရင်ကျေက ဥရုလေကိုချစ်၍ အလို
လိုက်သည်။

ဒီလိုနှင့်နေလာကြလေတော့ ဒီရင်ကျေဆိုတာ ဥရုလေရဲ့နှိုင်းဖတ်
ကလေးဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်လာရပါသည်။ အမြဲ ဥရုအပေါ် အနစ်နာခံတတ်
သော ဒီရင်ကျေက အခုတော့ ဥရုလေကို စိတ်ဆိုးမိခဲ့ပါသည်။

ဥရုလေက အကျင့်မကောင်းပါ။ သူမ၏သူငယ်ချင်းမိန်းကလေး
တွေ့ရှေ့ရောက်ရင် ဒီရင်ကျေအပေါ် နှစ်ဆနိုင်စားခြင်း နှိမ်ခြင်း ဆရာမ
ကြီးလုပ်ခြင်းတွေနှင့် ဒေါက်ဖြုတ်တတ်ပါသည်။

အရာအားလုံးကို သည်းခံနိုင်တဲ့သူက ဒီတစ်ချက်မှာတော့ ဥရု

လေကို သိပ်စိတ်တိုရပါသည်။ ဥရုက ဒါတော့ အတိုင်းအတာကျော်ငြိဟု
ထင်မိလို့ပါ။ သူ ဥရုကို စိတ်မဆိုးချင်ပေမယ့် ဥရုမှတ်လောက်သားလောက်
ဖြစ်သွားအောင် စိတ်ဆိုးရပေလိမ့်မည်။

ဒါကြောင့် ဥရုကို ထပ်လှည့်မကြည့်ဘဲထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

သူမ ဒေါသဖြစ်နေရပါသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း နေမကောင်းဖြစ်နေရပါသည်။ ဂျေက သူမကို
ကလန်ကဆန်လုပ်တာ ဒါပထမဆုံးမို့ပါ။

“တု! တု!”

သူမ ဒေါသဖြစ်နေရပေမယ့် ဖုန်းကိုတော့ဖွင့်၍ နားထောင်ပစ်
လိုက်ပါသည်။

“ဟလို”

“ဥရု”

“ဟင်! ဖွိုင်”

“ကိုယ့်အသံကိုအလွတ်ရနေတယ်?”

“ဖွိုင် အခုဘယ်ကဆက်နေတာလဲဟင်”

“ကားပေါ်က”

“အတည်ပြောတာနော်”

“ဥရု ဘာကိုစိတ်တိုနေတာလဲ”

“ဂျေပေါ့၊ ရှင်ညီဝမ်းကွဲဂျေလေ”

“ဂျေက ဒီလောက်ကောင်းတာ ဘာကိုစိတ်ဆိုးနေရသေးလဲ”

“သူ ဥရုကိုစိတ်ဆိုးသွားတယ်”

“မိုးပေါ်ကရေစက်တွေမကျဘဲ မီးတောက်တွေပြုတ်ကျလာတော့
မယ်ထင်တယ်။ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ကောင်မလေး။ မင်း သူ့ကို ကြီးကြီးမား
မားဘာလုပ်လိုက်ပြီလဲ”

“ဖွိုင့်နော်၊ ဥရုကိုအဲလိုမစွပ်စွဲနဲ့၊ ဖွိုင့် အခုဘယ်မှာလဲဟင်။ ပြည်
ထဲမှာလား၊ ပြည်ပမှာလား”

“မင်္ဂလာဒုံက စထွက်နေပြီ”

“ဟယ်...”

“ကိုယ် ဒီညနေပိုင်းလောက်ကို မင်းရဲ့ဖက်ရှင်ရှောင်မှာ မင်းကို
လာတွေ့မယ် လက်ဆောင်ပေးရင်း”

“အိုကေ... ဖွိုင့်ကိုကျွေးဖို့ ညစာကို သွတ်ကင်လုပ်ထားလိုက်
မယ်”

“အိုကေ”

ဖုန်းပိတ်ပြီး ပြုံးနေမိသော သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာမှာ အချိုခြ

ဆုံးပြုံးနေမိခဲ့ပါသည်။

သူမ၊ ဖွိုင့်ကိုအခုလိုတွေ့ဆုံခွင့်ရဖို့ ဘယ်လောက်ထိစောင့်စားခဲ့
ရဖူးသလဲ။ အခုတော့ ပြည့်စုံသွားခဲ့ပါပြီလေ။

သူမက ဖွိုင့်ရဲ့မျက်စိထဲမှာ လှနေစေချင်ပါသည်။

သူမဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးမိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်
ဖွိုင့်ကိုမြင်စေချင်ပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် သူမက အလှပြင်ခြင်းကိုအပြီးသတ်ကာ သူမဦးစီး
ပြီးဖွင့်ထားခဲ့သော သူမရဲ့မိန်းကလေးဘလောက်စိသီးသန့်ဖက်ရှင်ရှောင်
သို့ တန်းလာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ခမ်းနားလှသော ပွဲတက်ဂါဝန်အမျိုးမျိုး
က အဝင်ဝရှိ မှန်အိမ်လေးထဲတွင် သူမကို တခမ်းတနားဆီးကြိုနေခဲ့
ပါသည်။

သူမက ကာစတန်မာအနည်းစုကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ကြည်ပြာရောင်
မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီးဝင်လိုက်သည်တွင် ပေကြိုးများ၊ ကတ်ကြေးများ
နှင့် လုံးထွေးနေသော သူမတို့ဖက်ရှင်၏ပင်တိုင်ခံ ချယ်ရီလင်းကို တွေး
ဆဆလေးတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ချယ်၊ ဘာကိုအသည်းအသန်တွေးနေတာလဲ”

“ဟိုနေ့က အပ်သွားတဲ့အထည်လေ။ ဟိုတယ်ဖွင့်ပွဲတက်ဖို့ဆို တာလေ”

“ဪ၊ သိပြီ... ဆေးရုံအုပ်ကတော်”

“အရောင်က နီဝါရောင်ဆိုတော့ တော်တော်အတွေးကျပ်နေတယ်။ နေ့ခင်းဘက်ဆိုတော့ အမြင်ရိုင်းသွားမှာလည်းစိုးတယ်။ ရိုးရိုးကြီးဆိုပြန် ရင်လည်း ဆရာကတော်မျက်နှာနဲ့က မဟပ်ဘူး။ ပုံတုံးကြီးဖြစ်သွားမှာ။ ဒီအရောင်နဲ့ဆိုရင် ဆန်းသွားပြန်တော့ သိပ်ကလက်သွားလိမ့်မယ်”

“သိပ်ကိုကြိုးစားလိုက်ပါ ချယ်။ ဒီဝတ်စုံက ဥရုတို့ဖက်ရှင်ဆိုင် အတွက် လမ်းတစ်ခုလည်း ဟုတ်နေတယ်။ ဆရာကတော်က နည်းနည်း ကြော်ငြာတတ်တယ်လေ။ လူကုံထံတွေကြားမှာ နာမည်ရလာဖို့အခွင့် အရေးကြီးပဲ”

“ဒီလည်ပင်းပုံကို တစ်ဝက်ကထောင်ပြီး တစ်ဝက်က ပြုလေး လုပ်ကြည့်လိုက်မယ်”

“လက်ပတ်သေးသေးလေး ထည့်လိုက်ရင်ရော”

“ဪ၊ သိပြီ... ဥရုပြောမှစဉ်းစားမိသွားတယ်”

ဟုဆိုကာ အဝတ်စုံကြီးကိုတိုင်းထွာပြီး ညှပ်ဟန်ပြုတော့...

“ဥရု၊ ချယ်ကိုတစ်ခုတိုင်ပင်မလို့”

“ဒါကြောင့် ဒီနေ့အစောကြီးရောက်လာတာပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်စဉ် မှန်တံခါးချပ်ကာ ပွင့်လာရပါသည်။ အရောင်း တာဝန်ခံ ချီလေးနွယ်ဖြစ်နေ၏။

“ပြော... ချီ”

“ဥရုရဲ့အလုပ်ခန်းထဲမှာ မနေ့က အဝင်အထွက်စာရင်းတွေတင် ထားတယ်။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ နေ့လယ်တစ်နာရီလောက်မှာ မော်ဒယ်လ် ခွန်းဆက်ခြေ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်”

“အိုကေ၊ ဥရုစောင့်နေလိုက်မယ်”

ဟုဆိုလိုက်တော့ ချီလေးနွယ်၏ကိစ္စက ပြီးဆုံးသွားပြီမို့ ပြန်လည် ထွက်သွားခဲ့ပြန်သည်။

ဒီတော့မှ ညပ်ပြီးပိတ်တွေကို ပုလဲအပ်လေးနှင့် ယာယီတွဲနေသော ချယ်ရီလင်းက...

“ဘာပွဲရှိတယ်လို့ ကြားမိသလဲ”

“မြန်မာ့အလှထုံးဖွဲ့မှုပြပွဲတော့ရှိတယ်”

“ကျုပ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်။ ခွန်းဆက်ခြေကိုဖန်တီးပေးရတာက သူများထက်ပိုခက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းကတော့ကြီးတယ်။ အင်တာဗျူ တိုင်း ချယ်တို့ရဲ့ဖက်ရှင်ကိုတော့ အမြဲကြေညာလေ့ရှိတယ်”

“ခွန်းဆက်ခြေက ဥရုတို့ရဲ့အကောင်းဆုံးကာစတန်မာပေါ့”

“ဒါနဲ့ တိုင်ပင်စရာဆိုတာ...”

“ဪ၊ ဒီနေ့ညနေပိုင်းကို ဥရုဘဝရဲ့သိပ်အရေးပါတဲ့တစ်ယောက်
နဲ့သွားတွေ့မှာ”

“အဲတော့ ဝတ်စုံစီစဉ်ပေးရမယ်ပေါ့”

“သူ့မျက်စိထဲမှာ ဥရုက အလှဆုံးဖြစ်ချင်တယ်”

“အဲဒါဆို ဒီရင်ကျေမဟုတ်တာတော့ သေချာပြီ။ ဘယ်သူလဲ”

“တွေ့တော့သိရမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ”

“အရပ်ရှည်ပြီး ချောတဲ့လူ၊ အပြုံးက တည်ကြည် ခန့်ညားပြီး
ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ လူကြီးလူကောင်းဆန်တယ်။ ကုမ္ပဏီမှာ ဒါရိုက်တာ
ရာထူးနဲ့၊ မကြာခဏဆိုသလို နိုင်ငံခြားခရီးကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားရတယ်။
သူ ပြည်ပမှာ သွားနေတာကြာပါပြီ။ ဒီဆိုင်ဖွင့်စတည်းကပဲ။ ချယ်က
ဥရုနဲ့သိပ်မကြာသေးခင်ကမှ ဆုံခဲ့ကြလို့ နို့မဟုတ်ရင် သူ့ကိုသိမှာပါ”

“ဒီရင်ကျေလည်း လူချောပါပဲ။ ပြုံးလိုက်ရင် ပါးချိုင့်လေးနဲ့ သိပ်
ကိုအပြစ်ကင်းစင်ပြီး လှတယ်။ သူက သိချင်းရေးတဲ့လူသာဆိုတယ်။
မင်းသားတွေထက်တောင် ကြည့်ကောင်းသေးတယ်”

“ဖွိုက်က ဂျေနဲ့ ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတော်တယ်လေ”

“ဒီရင်ကျေက ဥရုကိုသိပ်ချစ်ပုံရတယ်”

“ဖွိုက်က သိပ်ပြီးပျော်ရွှင်လေ့မရှိဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖွိုက်သာ

ပြုံးခဲ့ရင် ဥရုက တစ်နေကုန်ပျော်ရတယ်”

ဟုဆွေးမြွေရီဝေစွာဆိုလိုက်တော့...

“အားကျလိုက်တာ၊ ချယ်ဘဝမှာ ဥရုကို အားအကျဆုံးပဲ။ သိ
လာ။ ဥရုက လှလည်းလှတယ်။ ချမ်းသာတယ်။ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဒီလို
ဆိုင်မျိုးကို ဦးစီးနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ပြည့်စုံတဲ့မင်းသားနှစ်ပါးရဲ့စောင့်
ရှောက်မှုအောက်က ကေရီတစ်ပါးပဲ”

“ချယ်က တစ်ပါးလူကျောနပ်အောင် သိပ်ပြောတတ်တာပဲ”

“စိတ်ချပါ။ ဒီညနေ ဥရုက အလှဆုံးဖြစ်နေစေရမယ်”

ဟုချယ်ရီလင်းရဲ့ခိုင်းမာတဲ့အပြောမှာတော့ သူမက အချို့သာဆုံး
ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

အခုတော့လည်း သူမမှာ စိတ်ကောက်သွားတဲ့ဒီရင်ကျေကိုပင်
မေ့လျော့၍နေခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၂)

သူမမှာ တစ်နေကုန် နေထိုင်၍မကောင်းပါ။ တစ်သက်လုံးက ဥရုလေရဲ့ ထားရာနေ စေရာသွားဘဝကြီးနှင့် နေလာခဲ့ပြီးမှ အခုလို ဥရုလေကိုပြောပစ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် လုပ်လက်စပရိတ်ကိုလည်း ထပ်မံ၍မတည်ဆောက်နိုင်သလို ဂစ်တာကိုကိုင်ထားရပေမယ့် သံစဉ်တို့ကလည်း လက်ဖျားမှာပင် ပျောက်ဆုံး၍နေခဲ့ပါပြီ။

ဒါကြောင့် သူမက ဂစ်တာကြီးကို ခုတင်ပေါ်တင်လိုက်ပြီး နံရံကို ဖောက်ထိုးကြိုးနှိပ်ကာ လောကကြီးနှင့် ပြောင်းပြန်နေပစ်လိုက်ပါသည်။ စိတ်ထဲက တင်းကျပ်မှုကြီး သက်သာလိုသက်သာငြားပေါ့။

သို့သော်လည်း သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ခဲ့တဲ့ သူမရဲ့မျက်ဝန်းစူးစူးက သူ့ ကမ္ဘာကိုလွှမ်းမိုးထားခဲ့ပါလေ။

ဒါကြောင့်ပင် လောကကြီးနှင့် တညီတညွှတ်နေရတာ ကာရံထား သော လိုက်ကာစများကို အကုန်ဆွဲတင်ပြီး ပိန်းပိတ်နေသော မှန်ချပ် များကိုဖွင့်လှစ်ပစ်လိုက်၏။ လေဝင်လေထွက်ကောင်းလာရင် စိတ်ထဲက ခံစားမှုကြီးလျော့ပါးသွားမယ်ပေါ့။

သို့သော် စူးရှတဲ့သူမရဲ့မျက်ဝန်းအစုံက သူ့ကမ္ဘာကိုလွှမ်းမိုးထား ခဲ့ပါလေ။

ရင်ထဲက ခံစားချက်ဆိုးဆိုးကြီးကြောင့် သူ့ဘယ်လိုမှနေမရထိုင် မရတော့။ သူမ တကယ်ပဲ သူ့ကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီလားဆိုတဲ့အတွေးကြီး က သူ့ကို တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ခြောက်လှန့်နေခဲ့ပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် နောက်ဆုံးတော့ အာရုံထဲမှ မျက်ဝန်းစူးစူးလေး အောက် လက်မြှောက် ခူးထောက်လိုက်ရပါတော့သည်။

သူ သူမထံ သွားခစားတော့မည်ဆိုတဲ့အတွေးကြီးက အံ့ခဲနေတဲ့ စိတ်ခံစားမှုကြီးကို ပြေလျော့သွားစေပါသည်။

သူက အင်္ကျီအဖြူရောင်တစ်ထည်ကို ဗိုလှဲထဲမှဆွဲထုတ်ပြီး အင်္ကျီ စွပ်ကူးပုံနှင့် လဲဝတ်လိုက်၏။

သူမက အဖြူလေးနဲ့မှ သူက ပိုလိုက်မက်တယ်ဟုဆိုတတ်သော ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သူက ကားသော့ကိုကိုင်ပြီး ထွက်လာခဲ့စဉ်...

“သားဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု အပြင်မှပြန်လာသောမေမေက ဆိုလာပါသည်။

“ဥရုဆီ”

“ဖွို၊ ပြန်ရောက်နေပြီ”

“ဪ”

သူရင်ထဲမှာ မပျော်ရွှင်ပါ။ ဥရုနဲ့ပတ်သက်လာရင် သူက ဖွိုရဲ့ နောက်မှာမို့ပါ။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဖွို မြန်မာပြည်မှာ အတော်ကြာမယ်နဲ့တူတယ်။ သား ဖွိုကဲ့သွားမတွေ့တော့ဘူးလား”

“သူတွေ့ချင်ရင် လာခဲ့မှာပေါ့”

ဟုသာ သူက အေးစက်စက်ဆိုပြီး စိမ်းပုတ်ရောင် သူ၏ကားအနီး ဖွင့်လေးကို မောင်းထွက်၍လာခဲ့ပါတော့သည်။

ဖွိုပြန်ရောင်လာတယ်ဆိုတဲ့သတင်းက သူရင်ထဲကို နေရောင် မကောင်းဖြစ်စေရပါသည်။

ဒီအချိန်ဆို ဥရုက ဖွိုင်းနဲ့များ တွေ့နေကြပြီလား။ ဖွိုင်းက ပြန်
ရောက်လာလျှင် ဥရုကိုတော့ မလွဲမသွေသွားတွေ့မှာ သေချာလှပါသည်။

ဥရုနဲ့ဖွိုင်းနဲ့ဆိုတဲ့အတွေးကို သူမတွေးရဲပါ။ သို့သော် သူက ဥရုရဲ့
ဖက်ရှင်ရှောင်ရှေ့သို့ ရောက်၍လာခဲ့ပါပြီ။

ကားက ရပ်နေခဲ့တာကြာပြီဆိုပေမယ့် သူ အခုချိန်ထိ ကားပေါ်မှ
မဆင်းဖြစ်သေးပါ။

စောစောကပဲ ဥရုနဲ့စကားများထားတာလည်းပါသည်။ ပြီးတော့
ပျော်ရွှင်နေကြမည့် ဥရုနဲ့ဖွိုင်းရဲ့တူညီလှတဲ့အပြုံးကိုလည်း သူ ရင်မဆိုင်
ရဲပါ။

ဒါကြောင့်ပင် ကားပေါ်ကပဲ ဆင်းရဲကောင်းနိုး၊ မဆင်းတော့ဘဲ
မောင်းထွက်ရကောင်းနိုးနှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေမိပါသည်။

ထိုစဉ် သိပ်လှသောဥရုနှင့်အတူ တည်ကြည်ခန့်ညားသောဖွိုင်းက
ပြုံးရွှင်ရယ်မောစွာ လိုက်ဖက်ညီညီထွက်လာခဲ့သည်ကို သူ ရင်နာစွာတွေ့
လိုက်ရပါသည်။

ဥရုက ပြုံးနေလိုက်တာ၊ ထိုအပြုံးတွေက သူ့ကြောင့်ဖြစ်လိုက်
ပါလား။ ထိုသို့ ကြည်ရွှင် ရှင်းသန့်တဲ့အပြုံးမျိုးကို ဥရုက ဘာလို့ သူ့ကို
မပေးနိုင်ရတာလဲ။ သူ ရင်နာရပါသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး...

ဖွိုင်းက ဥရုတက်စီးဖို့ အဆင်သင့် တံခါးပင် ဖွင့်ပေးနေပါလား။

သိပ်ကိုကြင်နာနေကြတယ်ပေါ့။

သူ့ကိုတော့ အစေခံတစ်ယောက်လိုဆက်ဆံတတ်တဲ့ဥရုက အခု
တော့လည်း ဖွိုင်းကို အရှင်သခင်တစ်ပါးလို ပြုံးပြီးကြည့်နေခဲ့ပါလား။

ဒါ သူတစ်သက်လုံး ဥရုအပေါ်ကောင်းခဲ့တဲ့အကျိုးရယ်တဲ့လား။
သူစိတ်နာရပါသည်။

သူကတော့ ဖွိုင်းကြောင့် ဥရုဝမ်းနည်းခံစားရချိန်တိုင်း ပျော်ရွှင်
လာအောင် နည်းမျိုးစုံနှင့် တင်ဆက်ပေး။ အခု ဖွိုင်းပြန်ရောက်လာတော့
သူက ဥရုအတွက် လမ်းဘေးက အမှိုက်ပုံးဖြစ်သွားပြီလား။ သူက
တကယ်ပဲ ဥရုအတွက် ဘာမှမဟုတ်သည့်လူတစ်ယောက်လား။

သူ ဆက်ပြီးမမျှော်လင့်ချင်တော့ပါ။ ထိုသို့နာကျင်ခံစားရတာ
ဒါပထမဆုံးမဟုတ်တော့။

ဇာတ်သိမ်းမှာ ကျရှုံးသွားမည့်သူရဲ့ ကာရိုက်တာကို မြင်နေရပါ
လျက်နဲ့တော့ သူထပ်ပြီးလူမိုက်မလုပ်ချင်ပါ။

သူကျရှုံးနေတာကို လူတွေအားလုံး အသိအမှတ်မပြုခင် ပြိုင်ဖွဲ
မှ သူ့ကိုယ်တိုင် နှုတ်ထွက်ပစ်ချင်ပါ၏။ ဒါကြောင့်ပင် ရှောင်ထွက်သွားဖို့

၂၆ ♥ မယ်နီ

သူဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

ပျော်ပါစေ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ ဖွိုင်းရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဥရု

ပျော်ပါစေလေ။

အခန်း (၃)

“ဈေး...”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ဒါ ဖွိုင်းပဲဆိုတာ သူသိတာပေါ့။ သူအသံမပြုဘဲ ငြိမ်၍နေလိုက်
ချင်ပါသည်။ သို့သော် မကောင်းတတ်၍...

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟု မအိမလည်ကြီး ကွန်ပျူတာနှိပ်ရင်း ဆိုလိုက်၏။

ဖွိုင်းက ထုံးစံအတိုင်း coat ဘူးလေးသောက်ပြီး ဝင်လာခဲ့ပါ
သည်။ သူကတော့ ဖွိုင်းကိုလုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ကွန်ပျူတာကိုသာ

သဲသဲမဲမဲနှိပ်နေပစ်လိုက်၏။

“မင်း ပရိုဂရမ်တစ်ခုဖွဲ့နေတယ်ဆို၊ ပြီးပြီလား”

“လုပ်လက်စပါ”

“ငါ မနေ့က ပြန်ရောက်တယ်”

“သိတယ်”

“ဥရုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကိုတင်းနေတာလား”

“မင်းက ကုမ္ပဏီရဲ့အတော်ဆုံးဒါရိုက်တာပါ။ ငါ့လို ဘာမဟုတ်
တဲ့ကောင်ထက်စာရင် မင်းကိုပဲ မိန်းကလေးတွေကြိုက်တာ မဆန်းပါ
ဘူး”

“မင်းရေးတဲ့သီချင်းတိုင်းက ပေါက်နေတယ်လို့နာမည်ကြီးတယ်။
ဒီပရိုဂရမ်သာ အောင်မြင်သွားရင်တော့ မင်းက ဘီလျံနာပဲ”

“အဲဒီလိုက စီးပွားရေးသမားတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုဆွဲဆောင်
တဲ့လျှို့ဝှက်ချက်လား”

ဟုပင် အဓိပ္ပာယ်ပါပြီကြီးပြောပစ်လိုက်တော့ ဖွိုက်က ပြုံးပါသည်။

“မင်း အခုချိန်ထိ ကလေးစိတ်မပျောက်သေးဘူးပဲ”

ထိုစကားက သူ့ကိုဒေါသသိပ်ဖြစ်စေခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ တံတွေး
မျှချ၍သာ နေလိုက်ရပါတော့သည်။

ဖွိုက်က ရီမုခ်ကိုကိုင်ကာ တီဗွီကိုဖွင့်လိုက်၏။

သည်တွင် MRTV 3 မှမြန်မာ့ရှုခင်းကို ထုတ်လွှင့်ပြသနေ၏။

“မြန်မာပြည်က သိပ်ကိုစိမ်းလန်းတယ်။ တစ်ခေါက်တစ်ခါလောက်
အဲဒီတော့ရွာလေးတွေကို သွားလည်ချင်တယ်။ တိုက်တာအဆောက်အအုံ
တွေထက် ငါးအိမ်လေးတွေက ပိုအေးမြမယ်ထင်တယ်။ ကားစီးရတာ
ထက် နွားလှည်းတွေ မြင်းလှည်းတွေက ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်။ စိတ်
အပန်းဖြေရာပါ။ ငါ့အလုပ်မှာ ငါပျော်ပါတယ်”

ဟု ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း ကြည့်နေသောဖွိုက်ကို သူ
တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ဖြစ်လိုက်ပါ၏။ ဖွိုက်က သိပ်ချောသောလူတစ်ယောက်
ပါ။ ဘေးတိုက်ကြည့်လိုက်ရင်လည်း တည်ကြည်ခန့်ညားသောရုပ်သွင်။
ရှေ့တည့်တည့်ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း ကြည်လင်ရှင်းသန့်နေရပါသည်။
အရပ်မြပ်မြင့်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံက အချိုးကျပြေပြစ်သော ကိုယ်ပိုင်
အရည်အချင်းရှိသည့်ဖွိုက်ကို မိန်းကလေးတွေက စိတ်ဝင်စားကြတာ
အထူးအဆန်းကြီးတော့မဟုတ်လှ။

သို့သော် မနာလိုစရာကောင်းတာက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်
ကြီးဖွိုက်က အခုချိန်ထိ girl friend မထားတဲ့ကိစ္စဖြစ်ပါ၏။ သူ့သီချင်း
မိပါသည်။ ဥရုက ဖွိုက်အတွက် ဘာလဲဆိုတာကိုမေး၊ သို့သော်သူ့စည်းကော်

ပြီးမပေးချင်ပါ။ ဒါကြောင့် သူပို၍ဒေါသဖြစ်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူငယ်ချင်းမက၊ ချစ်သူမကျဘဝမှာပဲ ဖွိုင်းရဲ့ဖျော်ဖြေခံဘဝနှင့် ပျော်နေသော ဥရုကိုလည်း သူဒေါသဖြစ်ရပါသည်။

မိန်းကလေးတွေက ဘာကြောင့် ပလေးဘွိုင်းဖြစ်တဲ့ဖွိုင်းအပေါ် သာယာကြတာလဲ။

“အမှန်က ငါ့မှာ အချိန်သိပ်မရှိဘူး။ မင်းနဲ့တစ်ခုခုသောက်ချင်လို့ ဝင်ခေါ်တာ။ ငါအသက်ကြီးနေရတာကြာပြီ”

“မင်းခေါ်ရင် ငါကလိုက်မှာပဲဆိုတဲ့စတိုင်လ်လား”

“မင်း ငါ့ကိုဘာတွေတင်းနေတာလဲ။ ဥရုကြောင့်လား”

“ဘာဆိုလို့လဲ။ ဥရုနဲ့မင်းထွက်သွားတာကို ငါက ဘာမနာလို ဖြစ်နေရမှာလဲ”

“ဟားဟားဟား... မင်းစကားထဲမှာ အဖြေတွေပါနေပြီ။ ငါ ဥရုကိုဘာမှမပြောပါဘူးကွာ။ သူငယ်ချင်းမို့ ညစာကျွေးတာပါ။ မင်းနဲ့လည်း ဒီလိုပဲလေကွ”

“ငါ မင်းကိုဘာမှမမေးဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မင်းသိချင်နေတယ်မဟုတ်လား။ မနေ့က မင်းနဲ့ဥရု ကျိုလ်တယ်ဆို။ ဥရုက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်နဲ့တူတယ်”

“သူ ငါ့ကြောင့်မခံစားပါဘူး”

“မင်း ဥရုကိုဖွင့်ပြောလိုက်ပါတော့လား”

“ဘာကိုဖွင့်ပြောရမှာလဲ”

“ငါသိပါတယ်ကွာ”

“ဘာလဲ၊ ဘာသိတာလဲ... ငါက ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်။ ငါတို့က သူ ငယ်ချင်းတွေ”

ဟုသာ မလုံမလဲနှင့် တရစပ်ဆိုကာ ကွန်ပျူတာကိုဆက်နှိပ်မည် အပြုမှာ ဖွိုင်းက ထလာပြီး မောက်စိန်မှသူလက်ကိုဖယ်ကာ မောက်စိန်ကို ကိုင်လိုက်ပြီးမှ ရွှေလျားဆော့ကစားလိုက်ပါသည်။

“ကဲ၊ ငါ save လုပ်လိုက်ပြီ။ မင်း အကျီလဲဦးမှာလား”

“မင်း ပိုက်ဆံများများကုန်သွားစေရမယ်”

ဟုဆိုကာသာ ရေရွတ်လိုက်တဲ့ ဒီရင်ဂျေမျက်နှာကြီးမှာ ပြုံးဖိုး ဖြိုးကြီးပင်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“အထပ်နှစ်ဆယ် SKY BISIRO မှာ”

“အိုကေ၊ မင်းသွားနှင့်။ နောက်သုံးမိနစ်မှာ ငါဆင်းလာမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် အမြဲ သူများကားကို အချောင်လိုက်ပစ်စီးတတ်တဲ့

ကျေရဲ့အကျင့်ကိုသိပြီးသားဖွိုင်းမှာ ကိုယ့်ကားနှင့်ကိုယ်သာ ထွက်လာခဲ့
ပါတော့သည်။

မကြာခင်မှာ ဖွိုင်းကားအဖြူရောင်နောက်မှ စိမ်းပုတ်ရောင်ကား
လေးက ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ဖွိုင်းက ကားမောင်း
နေရင်း ဖုန်းခလုတ်များကို နှိပ်လိုက်၏။ တူဆိုသောအသံရှည်ကြီးနှင့်
အတူ...

“ဟလို”

“ဥရ၊ နင်အားလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင် SKY BISIRO ကိုလာခဲ့ပါလား”

“အင်း၊ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ နှစ်ဆယ်တွင်းရောက်နိုင်တယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

စိတ်ကောက်နေကြသောထိုနှစ်ယောက်ကို သူ ညှိပေးချင်လှ၏။

စိမ်းပုတ်ရောင်ကားလေးနှင့် အဖြူရောင်ကားလေးက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
ဝင်ပြီး အနီရောင်ကားလေးက နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်အတိမှာ ဝင်ရောက်
၍လာခဲ့ပါသည်။

ခန်းမလေးတစ်လျှောက်မှာ ဝေ့ဝေ့ရှာဖွေလိုက်တော့ မှန်နံရံဘက်

ကပ်ခုံလေးမှာထိုင်နေသောဖွိုင်းကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမကပြုံးကာ ဖွိုင်းရှိရာသို့လာခဲ့သည်တွင် သူမထံသို့လှည့်လာ
ခဲ့သောမျက်နှာတစ်ခုကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရပါသည်။

သို့သော် သူမက ပုံမပျက်ပင် ဘော့ကိုဆွဲထိုင်လိုက်ပါ၏။

“cappuccino ပဲမဟုတ်လား”

ဟု မိန်းမကိုကြည့်ကာဆိုနေသောဖွိုင်းကို သူမက မကျေမနပ်လေး
ကြည့်လိုက်တာဆိုပေမယ့် ကျေကိုတော့ လုံးဝလှည့်၍မကြည့်ပါ။

ကျေကို သူမ အချိန်အကြာကြီးစိတ်ဆိုးပစ်ချင်၍။

“တစ်ခါတလေကျတော့ အခုလိုမျိုးဆို ငယ်သွားသလိုပဲ။ မင်း
တို့နဲ့အခုလိုတွေ့ရတာ ငါပျော်တယ်”

ဖွိုင်းရဲ့ထိုစကားကို သူ မကျေနပ်ချင်ပါ။ ဖွိုင်းရဲ့ပျော်ရွှင်မှုသက်
သက်အတွက် သူတို့က အသုံးတော်ခံလူပျက်တွေလိုလိုပင်။

သူတို့စားပွဲပေါ်သို့ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်လာချ
သည်တွင် သူမက မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်...

“ဖွိုင်းရော cappuccino ပဲလား။ ဥရန်အကြိုက်တူသွားတာပေါ့”

“မင်းက single ကိုယ်က Iced ပါကျေ။ မင်းက ဘာကြောင့်
အဲလောက်ငြိမ်နေတာလဲ”

“ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ပါ”

ဟုတ်မဝင်စားသလိုပြောကာ ဝိတ်တာကိုခေါ်ပြီး တစ်ခုခုမှာ လိုက်၏။ မကြာခင်မှာပင် သူတို့စားပွဲပေါ်သို့ ဘီယာတစ်ခွက်ရောက်လာ ခဲ့ပါသည်။

သူ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်ပင် တစ်ခွက်လုံးကို တစ်ကျိုက်တည်းကုန် အောင်သောက်ပစ်လိုက်ပါ၏။ တစ်ခွက်ကုန်သွားတော့ နောက်တစ်ခွက် ပြန်မှာကာ သောက်ပစ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့စားပွဲပေါ်မှ ခွက်များမှာ စိစိရီရီဖြစ်သွားရပါတော့ သည်။

သူသိတာပေါ့။ ဥရုစိတ်ဆိုးနေမယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ပါလျှင် အစားအသောက်ကိုဆင်ခြင်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ယဉ်ကျေးမှုကို နား လည်နေ၍ တမင်တာကာ အဲလောက်ထိ သောက်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ့ရှေ့မှာ ဖွိုင့်ကိုအကြည့်နုနုလေးတွေနှင့်ကြည့်နေသော ဥရုကို သူစိတ်ဆိုးချင်နေမိပါသည်။ ဥရုအပေါ် သိပ်ဂရုစိုက်ပေးတဲ့သူဆိုတော့ ဘာစားစား ဘာသောက်သောက် စိတ်ပင်မဝင်စားပါဘဲ တစ်ခါတစ်ရံသာ တွေ့ကြတဲ့ဖွိုင့်အပေါ်တော့ ဥရုက လွန်လွန်းပြီဟုထင်ပါသည်။

ဖွိုင့်ကရော ဘာကြောင့် သူ့ကိုအဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့်ပြီးပြီးကြည့်နေ

ရတာလဲ။

သူနားမလည်ပါ။ ခေါင်းထဲမှာ လန်းဆန်းပြီး မူးဝေနေတာကိုကြည့် ကသာ သူ့ကမ္ဘာကို လွှမ်းမိုးစပြုလာခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် သောက်လက် စဘီယာခွက်ကိုတော့ လက်ကမချမိသေးပါ။

“မင်းရဲ့လား ဂျေ”

“ဒီလောက်ကို ငါက မှုနေမယ်ထင်လို့လား”

“ဥရုပြန်တော့မယ် ဖွိုင့်။ အခုလိုခေါ်တဲ့အတွက် နောက်မှပဲ ဥရု အကြွေးပြန်ဆပ်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ရုတ်တရက်ထထွက်သွားတာကြောင့်...

“ဟားဟားဟား... သူလည်းမိန်းမပဲ”

“မင်း၊ ဥရုကိုချစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

ဟူသော ဖွိုင့်ရဲ့အမေးစကားကိုပင် သူက မဖြေနိုင်တော့ဘဲ ချွတ် ထားသောအပေါ်ဝတ်အင်္ကျီဖျားဖျားကို ကောက်ကိုင်ကာ ဥရုနောက် ကမ်း ကတန်းနှင့် ပြေးလိုက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာ ဥရုကို ဓာတ်လှေကားခေါ်နေလျှက်ပင် စမတ်ကျကျ ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အဲဒီလောက်လှပပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဥရုရဲ့ပုံကို သူ ဘယ်အချိန်ထိများ တိတ်တခိုးငေးနေရဦးမလဲတဲ့လဲ။

“ဥရ”

ဥရက သူ့ကိုကရုမစိုက်ပါ။

“ဥရ”

“နင်မူးနေရင် စကားမပြောချင်ဘူး”

“ငါက ငယ်ငယ်တည်းက မင်းအနားမှာ အမြဲရှိပေးခဲ့တဲ့ ဒီရင်ကျေပါ။ မင်းပြောခဲ့တဲ့စကားလုံးတွေက အများကြီးပါ။ ငါပြောလိုက်တဲ့ အဲဒီစကားတစ်ခွန်းကို အဲဒီထိပဲစိတ်ဆိုးသလား”

“နင့်စကားကို နားမထောင်ချင်ဘူး”

“မင်း၊ ဖွိုင့်ကိုတော့ အဲလိုဘယ်တော့မှမပြောခဲ့ပါဘူး။ မင်းကို ဖွိုင့်က ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော၊ မင်းချိန်းထားရင်လည်း မလာချင်နေ၊ မင်း၊ ဖွိုင့်ကိုဘာမှမပြောခဲ့ပါဘူး။ မင်းရဲ့အပြုံးတွေဟာ ဖွိုင့်အတွက်ပဲဖြစ်ခဲ့တယ်။ အမှန်က ငါ မင်းအပေါ် ဖွိုင့်ထက်အများကြီးကောင်းခဲ့တာပဲ။ အခုချိန်ထိ ငါ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မရှုပ်ခဲ့ဘဲ မင်းနားမှာ အမြဲရှိနေခဲ့တယ်။ အဲဒါ မင်းဘာကြောင့်မမြင်ရတာလဲ... ဟမ်း”

“နင်မူးနေပြီ”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“မသိချင်ဘူး”

ဟူသော သူမ၏ခပ်ရင့်ရင့်အပြောမှာတော့ သူ့ရင်ထဲ ပြင်းပြစွာ ခံစားသွားရပါသည်။ သူ့အပေါ် ဥရက သိပ်ရက်စက်လွန်းသည်ဟုထင်ပါသည်။ လှပသော ဥရရဲ့မျက်နှာပြည့်ဝင်းဝင်းလေးကို သူက မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်ပြီး ဥရကို မလွှတ်တမ်းဆွဲဖက်ထားလိုက်မိင်။

“ကျေ နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်းကိုချစ်တယ် ဥရ”

“ဘာ!”

သူကတော့ ပို၍တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိပါသည်။ သို့သော် ဥရက အားကုန်သုံးပြီး သူ့ထံမှရုန်းထွက်ကာ...

“ဖြန်း!”

“နင်သိပ်မှိုက်ခိုင်းတယ်”

ဟူသော ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးစိုက်ကြည့်ပြီးဆိုကာ ပွင့်လာသောအခန်းငယ်လေးထဲကို ပြေးဝင်သွားပါတော့သည်။

သောက်ထားသောဘီယာ၏ ချိပ်ဝေဝေအကျိုးသက်ရောက်မှုလေးပင် ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိ။ ငူငူကြီးရပ်ကျန်နေရစ်ပါသည်။ ဖွိုင့်က ငူငူကြီးရပ်ကျန်ရစ်သောကျေရဲ့ပခုံးကိုဖက်ကာ...

“မင်းက ဖွတ်လုပ်တာကိုး”

၃၈ ♥ မယ်နိုင်

“အခုချိန်မှာ မင်းက စင်ပေါ်ကလူပါ ဖြစ်။ ငါ့ကို စိတ်ကြိုက်
ဟားတိုက်ပစ်လို့ရတယ်”

ဟုသာ ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်ကို ဖြိုင့်မှာ
နားမလည်စွာ...

အခန်း (၄)

“အန်တီ... ဂျေရော”

“စောစောကပဲထွက်သွားတယ်”

“ဖုန်းလည်းမကိုင်ဘူး၊ ဘယ်သွားလည်းမသိဘူး၊ သူ့ကိုမတွေ့တာ
ကြာလို့”

“ဘယ်ကိုင်မလဲ၊ သူ့ဖုန်းက ပိတ်ထားတာကိုး၊ သူ ကားဂိတ်ကို
သွားတာ”

“ဗျာ!”

“အခုတလော ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး၊ ငှက်ပေါင်ပေါ်နဲ့မှ ဘာလဲ

လို့မေးတော့ စိတ်မပျော်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် မောင်
မြိုင်က ရွာခဏပြန်တုန်း လိုက်သွားပါလားလို့အကြံပေးလိုက်တာ ပါသွား
လေရဲ့”

“သူ့အဆင်ပြေပြီမလား။ သူက အိပ်ရာချိန်းရင်တောင် အိပ်တတ်
တာမဟုတ်ဘူး”

“အဆင်ပြေမှာပါ။ သူ့ဆန္ဒနဲ့လိုက်သွားတာပဲလေ”

“ဘယ်ကားနဲ့လဲ။ ကျွန်တော်သွားနှုတ်ဆက်မလို့”

“..... ကားနဲ့”

ဟူသောအဖြေကို ရရခြင်းမှာပဲ သူက တည့်တည့်ပင် ဦးတည်
ပြီးလာခဲ့သည်တွင် ကားပေါ်တက်နေသောဂျေကို အဆင်သင့်တွေ့လိုက်
ရပါသည်။

“ဂျေ”

ဂျေက တုန့်ခနဲရပ်သွားခဲ့ပေမယ့် သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ပါ။

“တောမှာ အဲလိုမျိုးကြီး ကျယ်လောင်လောင်စိုက်ကို မကြိုက်ဘူး
ဆို။ ပြီးတော့ လေအရမ်းတိုက်လွန်းရင်လည်း မင်းဖျားတတ်တယ်လေ”

“ဥရုသာ ဒီလိုစကားမျိုးပြောလာရင် သိပ်ကောင်းတယ်”

“ဥရုကြောင့်လား”

သူပြန်မဖြေပါတော့ဘဲ ကားပေါ်သို့တက်မည်အပြု... .

“အမှန်က ဥရုလည်း မင်းကြောင့် မပျော်ရွှင်နေပါဘူး။ အဲလို
ရှောင်ထွက်သွားမယ့်အစား နေ့သစ်တစ်နေ့ရောက်ဖို့ကြိုးစားသင့်တယ်”

သူပေါက်ကွဲသွားရပါသည်။ ထိုစကားက သူ့ရင်အစုံကို ပြင်းရှု
စွာ နာကျင်သွားစေရပါသည်။

သူ ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဖျံ့ကိုတည့်တည့်ကြီးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ... .

“သိပ်ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေကြတဲ့မင်းနဲ့ဥရုကို ငါက မုဒိတာတွေ
အများကြီးနဲ့ ကူညီပံ့ပိုးပေးနေရဦးမှာလား။ ကျော့ခိုင်းနေတဲ့ငါ့ရင်ကို
ထပ်နာအောင်မလုပ်ပါနဲ့။ ဥရုပျော်ရင် ငါကျေနပ်ပါတယ်။ ဥရုက မင်းနဲ့
ပဲပျော်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်ဖျိုင်။ မင်း၊ ဥရုကိုပျော်အောင်ထားပါ။
ငါရှောင်ထွက်သွားတဲ့တန်ကြေးနဲ့အညီပေါ့။ အဲဒါ ငါ မင်းကိုစိတ်ဆိုးလို့
မဟုတ်ဘူး။ အခြေအနေကိုသိသွားလို့ပါ။ ဒါကြောင့် မင်းတို့စိတ်ရှင်းရှင်း
နဲ့နေရစ်ကြပါ။ ငါသိပ်ကြာကြာမနေပါဘူး။ ယုံရင်တွေပြီးသွားရင် သီချင်း
တွေအများကြီး ရေးပြီးသွားရင် ငါပြန်လာမှာပါ”

“ငါတို့က ညီအစ်ကိုတွေပါပေါ့။ လောကမှာရှိတဲ့ ရှားပါးတဲ့ဆွေ
မျိုးပါ။ အခုငါ ဒီကိုပြန်လာတာ မင်းနဲ့ကောင်းကောင်းနေချင်တယ်။
ရာထူးနိမ့်သူရဲ့ရိုသေမှုကိုခံရတယ်။ ရာထူးမြင့်သူတွေရဲ့ညှဉ်းမှုကို

ယောကြီးလိုသတိထားနေရတယ်။ မင်းသိလားဧကု။ ငါအရွယ်မရောက်
ခင်တည်းက မိဘတွေက ငါ့ကိုစွန့်ခွာသွားတယ်။ ငါ့ကို အမြဲအဖော်ပြု
ပေးခဲ့တဲ့မင်းက ငါ့ဘဝရဲ့အဓိကလူပါပဲ”

ဧကု ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ယဲ့ယဲ့လေးပါ။

“ဥရုကိုမြင်လိုက်ပါ ဖွိုင်း။ မင်းဘဝလည်း စိုပြည်လာမှာဖြစ်သလို
ဥရုလည်း ဖျော်ရွှင်ရလိမ့်မယ်။ ငါသွားမယ် ဖွိုင်း။ ကားထွက်တော့မှာ”
ဟုဆိုကာ ကားပေါ်ကိုတက်လိုက်သည်တွင်...

“မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်”

ဟုဆိုလိုက်သောဖွိုင်းရဲ့အသံက တုန်ခါနေရပါသည်။

သူရင်ထဲမှာ နှင့်နှံစွာခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဖွိုင်းကို သူမနာလိုပေမယ့် ခင်မင်ပါသည်။

ဖွိုင်းပြောသလိုပဲ သူနှင့်ဖွိုင်းက တစ်ဦးတည်းသောဆွေမျိုးရင်းချာ
တွေမို့ပါ။ မေမေက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
သာရှိသောဖေဖေကလည်း သားသမီးဆိုလို့ သူတစ်ယောက်တည်းသာ
ဖြစ်ပြီး ဦးလေးရဲ့မျိုးဆက်မှာလည်း ဖွိုင်းတစ်ယောက်တည်းသာဖြစ်ပါ
သည်။

ဒါကြောင့် သူနှင့်ဖွိုင်းက ညီအစ်ကိုရင်းတမျှ ချစ်ခင်ကြသူတွေပါ။

ဖွိုင်းက သူ့ထက်တစ်နှစ်မျှကြီးပါသော်လည်း ဖွိုင်းကို သူငယ်ချင်း
လိုဆက်ဆံတတ်သည်က အရိုးထဲစွဲနေခဲ့ပါပြီ။

ဖွိုင်းက နည်းနည်းတော့မာနရှိပါသည်။

ငယ်ငယ်လေးနဲ့မိဘတွေဆုံးသွားကြပါသော်လည်း သူတို့မိသားစု
နဲ့အတူလာမနေဘဲ မိမိအိမ်မှာသာ အရှင်သခင်အဖြစ် အလုပ်သမား
တွေကိုအုပ်ချုပ်၍နေနိုင်ခဲ့၍ ဖွိုင်းကိုဆို သူမှလွဲ၍ လူတော်တော်များများ
က ခန့်ညားလေးစားကြပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဥရုက ဖွိုင်းကိုစိတ်ဝင်စားတာနေမှာပေါ့။

လူအများက လေးစားရလောက်အောင်ပဲ ဖွိုင်းက တော်သည့်လူ
မို့ပါ။

ဖွိုင်းက သူ့ကိုခင်သလို သူကလည်း ဖွိုင်းကိုခင်ပါသည်။ အရည်
အချင်းရှိသော ဖွိုင်းလိုညီအစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတာမို့ သူ ဂုဏ်ယူကျေနပ်
ရပါသည်။

သို့သော် ဥရုနဲ့ပတ်သက်လျှင်တော့ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက
ဖွိုင်းကိုအမြဲမကျေနပ်ဖြစ်ရပါသည်။ အခုတော့ သူ့သဘောပေါက်သတို့
ခဲ့ပါသည်။

ဥရုရဲ့စိတ်က သူ့ဆီမှာရှိမနေခဲ့ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ ဥရုနဲ့ပတ်သက်

လာလျှင် သူက စွိုင့်ကိုရှုံးနိုင်ခဲ့ပြီးသားပါ။

အခြေအထီးကျန်ဆန်ခွဲတဲ့စွိုင့်ဘဝကိုလည်း သာယာချမ်းမြေ့စေချင်သလို စွိုင့်နဲ့ဆို ယုန်သူငယ်လေးဖြစ်သွားတဲ့ သူ့ရဲ့ကျားရိုင်းမလေး ဥရုကိုလည်း ပျော်ရွှင်စေချင်ပါသည်။

ဒါကြောင့် သူဟာ ရှောင်ထွက်ဖို့ကလွဲရင် အခြားမရှိပါ။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြသော စွိုင့်နှင့်ဥရုကိုမြင်နေရမယ့်နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ စိတ်ရိုင်းဝင်မိမှာစိုးလို့ပါ။

သူကန္တာကို ဥရုက လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထား၍ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားရပါသည်။

“အစ်ကိုလေး၊ ရရဲ့လား”

“အင်း”

“အစ်ကိုလေးခြေထောက်က ရှည်တော့ ညောင်းနေမှာစိုးလို့ပါ”

“ရပါတယ်”

“အစ်ကိုလေး၊ ရွာမှာမနေတတ်မှာ စိုးရိမ်တယ်ဗျာ”

“ရွာရောက်ဖို့အတော်ဝေးသေးလား”

“နည်းနည်းတော့ဝေးသေးတယ်။ ဒီကားအကြီးကြီးက ဆင်းပြီး ကားအပုလေး စီးရဦးမယ်။ ဂိတ်ဆုံးရင် အဲဒီမြို့မှာအိပ်ပြီး နောက်မြင်း

လည်း ပြန်စီးရမယ်”

“ကားနဲ့မဟုတ်ဘူးလား”

“ကားသွားလို့မရဘူးဗျ။ လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေ ဖွက်တွေလည်း ရှိတယ်။ တောင်တန်းနဲ့နီးတော့ နည်းနည်းလည်းအေးတယ်”

“ဖုန်တစ်လုံးလုံးထနေတဲ့ ထန်းတောရွာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ဟုတ်လေမလဲအစ်ကိုလေးရဲ့။ ကျွန်တော်က ရိုးမသားလေဗျ”

“ရိုးမ”

“မပူပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာက သေးပေမယ့် အစ်ကိုလေးပျော်မှာပါ”

“ရိုးမကဆိုတော့ တောကြီးပေါ့”

“နည်းနည်းလေးပါ။ ပဲခူးရိုးမလေ”

“ဘာ!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုလေး”

“မင်းဘာဖြစ်လို့ စောစောက မပြောတာလဲ”

“အစ်ကိုလေးမှမမေးတာ”

“ပြဿနာပဲ”

“အစ်ကိုလေး မလိုက်ချင်တော့လို့လား”

“လေးတွေ မြားတွေ၊ ငါးမျှားချိတ်တွေဘာတွေ ယူခဲ့ရမှာကိုကွာ၊
မင်းညွှတ်လိုက်တာ”

ဟု သူကအပြစ်ပြောလိုက်တော့မှ မောင်မြိုင်မှာ ပြည့်စွာပြီး
နိုင်သွားတော့သည်။

“အစ်ကိုလေးများ စိတ်ဆိုးသွားသလားလို့ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ပူ
လိုက်ရတာ။ အစ်ကိုလေးက နောက်တယ်ဗျာ”

“မြင်းလည်းက အလွယ်တကူငှားလို့ရော ရပါ့မလား”

“ရွာက ကျွန်တော်ဖုန်းကြိုဆက်ထားလို့ လူလွှတ်ပြီးလောက်ရော
ပေါ့”

“ဖုန်း ဟုတ်လား? မင်းတို့ရွာမှာက ဖုန်းရှိတယ်”

“တစ်လုံးရှိတယ်”

“ဟ.. . ဒါဆို ငါ ဖုန်းဆက်လို့တော့ရသေးတာပဲ”

“ရတာပေါ့”

“ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးခရီးပဲ.. . ငါ အဲလိုတော့မျိုးကို တစ်ခါမှ
မရောက်ဖူးဘူး”

“ကျွန်တော်က အစ်ကိုလေးတို့ကို အားကျတာဗျာ။ အစ်ကိုလေး

တို့က နိုင်ငံအများကြီးကိုရောက်ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာနဲ့ဆရာကတော်
ကလည်း အစ်ကိုလေးကိုသိပ်ချစ်တယ်။ အစ်ကိုလေးပျိုကလည်း အစ်ကို
လေးကိုသိပ်ချစ်တယ်။ အလုပ်များတဲ့လူက ကားငါတ်ထိလိုက်လာပြီး
နှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးတော့ သိပ်လှတဲ့အစ်မလေးဥရုလေးလည်း အစ်ကို
လေးနားမှာရှိတယ်။ အစ်ကိုလေးက သိပ်ပြည့်စုံတဲ့လူပါ”

သူဟာ တကယ်ပဲ မောင်မြိုင်ပြောသလိုပြည့်စုံတဲ့လူလား။ ဒါဆို
သူဟာ နာကျင်ခံစားရဦးမည်တဲ့လား။

အခန်း (၅)

ရာသီဥတုကကောင်းပေမယ့် ခုတင်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ အိပ်ရာခွမ်းခွမ်း
ကြောင့် အိပ်ရာပြောင်းရင်တောင် သိပ်အိပ်မရတတ်တဲ့လူက လူးလူး
လိမ့်လိမ့်နှင့်မို့ အတော်နှင့်အိပ်၍မပျော်ပါ။ တစ်ညလုံးထလိုက်ထိုင်လိုက်
ပြတင်းပေါက်မှာထွက်ရပ်လိုက်နှင့် ကုန်ဆုံးသွားရ၍ မနက်ပိုင်းမှာတော့
မျက်စိတွေ ကျိန်းစပ်၍နေခဲ့ပါပြီ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

“ဟင်! အစ်ကိုလေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု ပြူးတူးပြဲတဲပြောလိုက်သော မောင်မြိုင်ရဲ့စကားကို သူက စိတ်မဝင်စားပါဘဲ ကျိန်းစပ်နေသောမျက်လုံးနီကျင်ကျင်များကိုသာ ပွတ်သပ်နေမိပါသည်။

“အစ်ကိုလေး တစ်ညလုံးအိပ်မရဘူးမို့လား။ ကျွန်တော်တွေးမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရီးပန်းလာတော့ အစ်ကိုလေးအိပ်ပျော်မယ်ထင်လို့ဟို၊ တည်းခိုခန်းက ဒီမြို့မှာ ဒါက အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဟု မောင်မြိုင်က အပြစ်မကင်းသလို မဝံ့မရဲလေးပြောလိုက်ပါလျှင် သူစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရကာ...

“ငါ အ... အလုပ်... အေး၊ အဲဒါအလုပ်လုပ်နေလို့ပါ။ ကိစ္စတွေက မပြီးသေးဘူးလေ”

ဟုဆိုကာ ပါလာသောကွန်ပျူတာလေးကို မျက်လုံးလေးစင့်ကာ ပြောလိုက်တော့မှ မောင်မြိုင်မှာ အသက်ရှူချောင်သွားရပါသည်။

“အစ်ကိုလေး တစ်ခုခုစားဦးစို့လေ”

“ဘာတွေရှိသလဲ”

“အစ်ကိုလေးစိတ်ထဲမှာ ဘာစားချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်သလဲ။ ဆရာကတော်က ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်းမှာလိုက်တယ်။ အစ်ကိုလေးလိုချင်ရာအားလုံး စိတ်တိုင်းကျလုပ်ပေးရမယ်တဲ့။ အစ်ကိုလေးကို စိတ်

ပျော်အောင် ထားရမယ်တဲ့”

“မေမေမှာလိုက်လို့သက်သက်လား”

“အာ၊ မ... မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော့်ကို ကောင်းပေးတဲ့ အစ်ကိုလေးကိုခင်နေမိလို့ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုခေါ်လာဥုံမလဲ”

“ဒါဆို ငါလိုချင်တာ အားလုံးဖြစ်တယ်ပေါ့”

“အင်း၊ အစ်ကိုလေး ဘာသောက်ချင်သလဲပြောပါ”

ဟု မောင်မြိုင်က မေးလိုက်သည်တွင် ကော်ဖီကိုသာ အမြဲနှစ်ခြိုက်တတ်သောသူမကို သတိရသွားရပါသည်။

“cappuccino ဆိုရင်ရော”

“ဗျာ!”

“တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ အမြဲတမ်း ကော်ဖီဆိုရင် cappuccino ပဲသောက်တယ်။ မနက်ပိုင်းကို ကော်ဖီသောက်မှ တစ်နေ့ကုန်လန်းဆန်းတယ်တဲ့”

“ဗျာ!”

“မြင်းလည်း ရောက်မလာသေးဘူးလား”

“မနေ့တည်းကရောက်နေတာ အစ်ကိုလေးပင်ပန်းတာလို့ တစ်

ညအိပ်လိုက်တာ”

“ငါက မိန်းကလေးလားကွ”

ဟုဆိုကာ အထုပ်ကိုကောက်ဆွဲလိုက်ပြီး...

“လာ၊ သွားရအောင်”

ဟုဆိုပြီး ဦးဆောင်ကာ ဆင်းခဲ့တော့ မောင်မြိုင်က အပြေးလေး
လိုက်လာပြီး သူ့အိတ်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ် တင်လိုက်၏။

“မောင်းတဲ့လူလည်း မရှိပါလား။ မင်းမောင်းမလို့လား”

“မောင်းတဲ့လူရှိပါတယ်။ သူက မြင်းတွေနဲ့သိပ်ယဉ်ပါးတယ်လေ။
ကျွန်တော်တို့ရွာရဲ့ မြင်းစီးချန်ပီယံပဲ”

“အင်း၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ကြုံတုန်း မြင်းစီးသင်ဦးမှပဲ”

“အင်း၊ ကောင်းတယ်။ သူက သိပ်တော်တယ်။ ဟော၊ လာနေပြီ”

ဟု မောင်မြိုင်က တစ်ဖက်ကိုကြည့်၍ ဆိုလိုက်သဖြင့် သူ့လှည့်
ကြည့်လိုက်ရာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့်မိန်းကလေးကို
ဘောင်းဘီဖွဲ့ပြီးနှင့် မလိုက်ဖက်စွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးက မြက်ခြောက်နှင့်ဖွဲ့ဆင်ထားသော ခမောက်ကို
ငိုက်ငိုက်ကြီးဆောင်း၍ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တစ်ခုကိုဆွဲကာ သူတို့ထံသို့

လာနေပါသည်။

“သူ ခု မ”

ဟု မောင်မြိုင်က အားပါးတရအော်လိုက်တော့ သူက ပျက်လုံး
ပြူးသွားကာ...

“ဒါကိုမောင်းမယ့်လူက သူလား”

“သူခုမက သိပ်ကျွမ်းတာ။ ရွာကဘယ်မြင်းမဆို -သူခုမကိုဆို
ချစ်ကြောက်ရုံသေ”

“သူက”

ဟု သူက ပြုံးတူးပြဲတဲနှင့် မယုံနိုင်စွာပြောလိုက်တုန်းရှိသေး။
ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် သူမကတော့ သူတို့နားရောက်လာကာ အထုပ်ကို
မြင်းလှည်းပေါ်တင်လိုက်ပြီး...

“တက်လေ”

“နင်လာကြိုမယ်လို့ ထင်မထားဘူး”

“သူကြီးက ငါ့ကိုတာဝန်ပေးလိုက်လို့ပါ။ အထူးဧည့်သည်ပါလား
မယ်ဆို။ ဧည့်သည်က သူလား”

ဆိုပြီးမှပင် တော်သူမက သူ့ကိုမထိမဲ့မြင်နှင့် မလေးမစားစွာပြော
လာသေး၏။ ဘောင်းဘီဖွဲ့ လည်ရှည်ဖိနပ်ကြီးနှင့် ကိုးမီးကားရားနိုင်

လှသည် သူမက သူ့အဖြေစကား သို့မဟုတ် မောင်မြိုင်၏အဖြေစကားကိုပင် မစောင့်တော့ပါဘဲ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ခပ်တည်တည်နှင့်တက်သွားပြီး နှင်တံကိုကိုင်လိုက်ပါသည်။

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

သူ့ဘဝမှာ သူ့ကို ထိုသို့ မထိမဲ့မြင် မခိုးမခန့်ဆက်ဆံခဲ့တာ ဥရုမှလွဲ၍ သူမက ပထမဆုံးမို့ပါ။

မောင်မြိုင်ကိုလည်း စိတ်ဆိုးမိပါသည်။ အမှန်က သူနေတဲ့အိမ်က သူဌေးသားဘာညာတော့ ထရိုက်တွေဝိတ်တွေသုံးပြီး မိတ်ဆက်ပေးသင့်တယ်မဟုတ်လား။

အခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ဖို့ပြောနှင့်။ လှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲ ဦးမှာမိန့်မိန့်ကြီးထိုင်၍...

သူက မိန်းကလေးဦးဆောင်မောင်းတဲ့လှည်းပေါ် မလွဲမရှောင်သာ တက်လိုက်ရပေမယ့် အောင့်သက်သက်ကြီးပင်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို အောက်လိုက်တာဟုလည်း ခံစားနေမိပါသည်။ မျက်နှာမသာမယာနှင့် မြင်းလှည်းပေါ်တက်လာသော အစ်ကိုလေးကိုကြည့်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုလေး”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ။ မိန်းကလေးမောင်းတဲ့လှည်းပေါ် ငါတို့

ယောက်ျားလေးတွေ လိုက်စီးရတာ အောက်လို့ပေါ့ကွ”

“ကျွန်တော်တို့တော့ အဲလိုတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပါဘူး။ သုခုမက မြင်းလှည်းမောင်းတာ... သူက မြင်းသမားကို။ ဒါပဲလုပ်မှာပေါ့”

ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ မသိပါဘူးဟုတော့ စိတ် ဘဲရေရွတ်မိသား။

တုန်တုန်ခါခါကြီးဖြစ်နေသောမြင်းလှည်းပေါ်မှာ သူ ခေါင်းမူးချင်လာပါသည်။ ညကလည်း အိပ်ထားသည့်အရှိန်နှင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ မူးနောက်နေပြီး ရင်ဘတ်မှာလည်း တစ်လှုပ်လှုပ်နှင့်တုန်ခါလာရပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကိုလေး”

“မူးနေတယ်၊ အန်လည်းအန်ချင်တယ်... အွတ်... အွတ်”

“ရဲ့လား အစ်ကိုလေး”

“မရတော့ဘူး... အွတ်... အွတ်”

“သုခုမ သုခုမ”

“အော့... ဘာလဲ”

“လှည်းခဏရပ်ပါဦး။ ဒီမှာ အစ်ကိုလေးပျိုနေပြီ”

“ဘာ! ပျိုတယ်”

၅၆ ♥ မယ်နိုင်

“သူမ့နေပြီ”

ဟုပင်ပြောလိုမဆုံးသေးပါဘဲ အရှိန်လျှော့ကျနေသောလှည်းပေါ်
မှသူက အပြေးအလွှားခုန်သင်းကာ...

“အွတ်... အွတ်”

နင့် လမ်းဘေးတွင် ဂုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ချပ်ပါတော့သည်။

“အစ်ကိုလေး ရဲရဲလား”

ဟု မောင်မြိုင်က စိုးရိမ်တကြီးမေးကာ သူ့ကျောကိုဖွဖထူပြီး
ရေကူးကို လှမ်းပေးလာခဲ့ပါသည်။ သူက ထိုရေကူးကိုလှမ်းယူပြီး အာလုပ်
ကျင်းကာ ထမည်အပြုတွင် သူ့ကို ဂေရီတစ်ပါးနယ် မိန့်မိန့်ကြီးနှင့်စွေ
ကြည့်နေခဲ့သောသူမကြောင့် သူ့မှာ မလုံမလဲဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

“အစ်ကိုလေးက ဘာမှလည်းမစားထားဘဲနဲ့”

“ယောက်ျားရောဟုတ်ရဲ့လား”

ဟူသော သူမ၏နှိပ်ချချစကားကြောင့် သူ့ဒေါသလေးမှာ ခေါင်း
ပြုလာခဲ့ရပါသည်။

“မင်းကရော ဘာမိန်းမကြီးလဲ။ ဘောင်းဘီဝတ်ထားတာက ပွပွ
စီးထားတာက လည်ရှည်မိန့်ပဲ ကျွဲပွဲဝင်တော့မယ့်သားသတ်သမားကြီး
လဲလဲ”

ဥတ္တယျနလုံးသား ♥ ၅၇

“ဘာ! နင့်ရုပ်က ဘယ်လောက်ကောင်းနေလို့လဲ။ ပျော့အိပျော့
ဖတ်နဲ့။ အသားအရေက မိန်းမလို။ မြင်းလှည်းစီးပြီးမှူးရတယ်ရှိသေး။
ပိန်က ပိန်သေး”

“ဘာ! ငါပိန်တာက ကြွက်သားနဲ့ရင်အုံနဲ့ ကြည့်လို့ကောင်းတယ်။
မင်းလို အဆီတွေ့ပရစ်ထွက်မနေဘူး”

“ပိန်ဖြူဖြူ ပျော့ဖပ်ဖပ်နဲ့ ဘာရုပ်မှမပေါက်ဘူး”

“ဂျုမကများ”

“ရှင်က ဘယ်လောက်ရှည်နေလို့လား”

“တိုင်းမလား”

ဟုဆိုကာ သူမနားကပ်လာတဲ့ ကလေးဆန်သောသူက ပခုံးချင်း
ယှဉ်ရင်ကာ...

“ဒီမှာတွေ့လား မင်းထက် ငါးလက်မလောက်ပိုတယ်။ မင်းလို
ပုပုဝဝမျိုး မြို့ပေါ်မှာ အလကားပဲ။ ငါလိုခန္ဓာကိုယ်မျိုးကမှ နိုင်ငံတကာ
စံချိန်မီတာ”

“ဟား ဟား ဟား... ရှင်က ဘဝင်မြင့်တဲ့ရောဂါလည်း ရှိနေ
သေးတာပဲ”

“ငါ့လိုပုံစံမျိုး မင်းတို့တောမှာ မမြင်ဖူးဘူးလား အရပ်ရှည်ရှည်

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တောင့်တောင့်”

“ငါ့အဘက နင့်ရဲ့ကိုယ်ထည်လောက်တော့ ပျင်းနေသေးတယ်”

“ငါ့အဘ”

“အဖေကိုပြောတာ အစ်ကိုလေး။ အဖေကို အဘလို့ခေါ်တယ်”

“မှတ်သားထားမှ၊ ဒါတောစကားတွေပဲ”

“ဘာ!”

မိုးချိုးမျှစ်ချိုးကြီးမို့ သူမ ဒေါသထွက်သွားပါသော်လည်း သူက လှည်းပေါ်ပြန်တက်သွားပြီမို့ သူမဘာမှရန်ပြန်မဖြစ်သာတော့၍ ဒေါသ ဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် သူမလည်း လှည်းပေါ်ပြန်တက်ကာ...

“ဟိတ်!”

ဒီတစ်ခါတော့ ထိုမြို့သားစုတ်ကိုမကျေနပ်တာနှင့်ပင် လှည်းကို အရင်ကထက် နှစ်ဆမြန်အောင် မြင်းကိုနှင်လိုက်ပါသည်။

“ဟိတ်... ဟိတ်”

အားသွန်နှင့်နေတဲ့သူမက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးဆိုပေမယ့် လှည်း အိမ်လေးထဲမှ လူနှစ်ယောက်ကတော့ ဆန်ကောထံ ဆီးဖြူသီးထည့်လို့ပုံ နေသလို ယိမ်းထိုးလျက်...

သူမကတော့ ချိုင့်ဝှမ်းတွေ၊ ကျောက်တုံးတွေပေါ်ပဲ ရွေးပြီးမောင်း

နှင်နေမိပါသည်။

ဒီလောက်နုတဲ့မြို့သား၊ သေပေတော့ဟုလည်း ရင်ထဲမှာ ကျိန်ဆဲ နေမိပါသည်။

“သူခုမ ဘယ်လိုကြီးမောင်းနေတာလဲ”

“ဟေ့၊ တောသူအရိုင်းမ၊ ဒါ မင်းတမင်တကာလုပ်နေတာမဟုတ် လား။ အခုရပ်စမ်း... ဟေ့! ရပ်စမ်း”

“မကျေနပ်ရင် ခုန်ဆင်းထားလိုက်။ ဟိုဘက်ချောက် ဒီဘက် တောင်နံရံနဲ့ အရိုးတခြားအသားတခြားမဖြစ်ရင် ကျားစာမိမယ်။ ဘယ် လိုသေချင်သလဲဆိုတာကိုသာ မရဏမင်းဆီမှာ လျှောက်လွှာတင်ထား လိုက်တော့”

“ဟေ့! မင်းမရပ်ဘူးလား”

ဟု အစ်သံကြီးနှင့်ပင့်ဆောင့်အော်နေရာသောမြို့သားကို သူမက ပြုံးလိုက်မိပါသေး၏။

“ဟိတ်... ဟိတ်”

“ဟေ့! တောသူမ မင်းမရပ်သေးဘူးလား။ ချက်ချင်းရပ်လိုက် စမ်း”

သူမ လုံးဝရပ်ဖို့စိတ်ကူးမရှိပါ။ သူမကို အဲလိုနှိပ်နှိပ်ချချပြော

တာလောက် သူမစိတ်ဆိုးတာမရှိ၊ ထိုမြို့သားကို ကောင်းကောင်းပညာ ပေးပစ်ချင်မိပါသည်။

မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြသုခုမရဲ့စရိုက်ကို ကောင်းကောင်းသိ နေတာမို့ မောင်မြိုင်မှာ ကြားကနေပြီး အစ်ကိုလေးကို အားနာနေရပါ သည်။

သူ ဘယ်လောက်ပဲတောင်းပန်ပြောဆိုပါစေ၊ သုခုမဟာ အစ်ကို လေးကို ဘယ်လိုမှအလျှော့ပေးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း သိနေ၍ လည်းအိမ်လေးထဲမှာ ဟိုမှဒီသို့ယိမ်းထိုးပြီး မူးနေရှာသောအစ်ကိုလေး ကိုသာ ဖေးမနေမိပါတော့သည်။

တစ်သက်လုံးနဲ့ညှံစွာသာ လိုတရခဲ့သော အစ်ကိုလေးကို ကြင် နာနေမိပါသည်။ လည်းက ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့်မို့ သူလိုလူတောင် ဒီလောက် နာကျင်ပြီး အနေခက်နေမှတော့ အစ်ကိုလေးလိုလူမျိုးက လုံးဝခံနိုင်ရည် ရှိမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်းသိနေ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။

သုခုမကိုအနိုင်အနိုင်ရန်တွေ့နေရှာသေးသော အစ်ကိုလေးက မကြာခင်မှာပဲ မျက်လုံးလေးမှေးကျဉ်းကျဉ်းလေးဖြစ်ကာ သုခုမကိုပင် ဆက်ရန်မတွေ့နိုင်တော့ဘဲ ခွေပြီးငြိမ်နေခဲ့ပါတော့သည်။ အစ်ကိုလေး သိပ်မူးသွားပြီထင်ပါရဲ့။

“အစ်ကိုလေး... အစ်ကိုလေး”

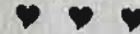
“ရောက်... ပြီ... လား”

“နည်းနည်းလေး လိုဦးမယ်”

“အမူး... ပြေ... သွားရင် ဒီ... တောသူစုတ်တော့ သေ ပြီသာမှတ်”

မောင်မြိုင် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ဒီလောက်ထိတင်းဆံနိုင်သေးရင် ဆိုသလောက်ကြီး မစိုးရိမ်ရဘူး ဟုလည်း တွေးမိလိုက်ပါသည်။ သို့သော် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့တို့က စိုးရိမ် တကြီးပင် ရှိုက်မိလိုက်သေး၏။

အခန်း (၆)

အံ့ခနဲကျွန်ကုန်နာကျင်နေသောခေါင်းတစ်ခြမ်းက မျက်လုံးနှစ်
လုံးပွင့်သည်နှင့်စူးခနဲ...

ထရံပေါက်ကြားမှ နေရောင်ခြည်စူးစူးက မျက်နှာပေါ် ဖြာခနဲကျ
ရောက်လာ၍ သူလန့်နိုးသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်လိုအိမ်မျိုးလဲ၊ နေရောင်တောင်မလုံတာကို သူတို့ဘယ်
လိုနေကြပါလိမ့်”

ဟုရေရွတ်ကာ ထမည်အပြု စူးခနဲ နာကျင်သွားတဲ့အချိန်
ကြောင့်...

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

ညည်းတွားကာ ခင်းပြင်ကိုငုံကြည့်လိုက်တော့ ပါးလွှတ်အခင်း
ကြောင့်...

“ငါ ဒီလိုကြီးအိပ်မိသွားတာပါလား။ အား... ကျောတွေက
လည်း နာလိုက်တာ၊ ဘာကြောင့် ငါအဲလောက်ကြီး အိပ်ပျော်သွားတာလဲ”

“ခရီးပန်းသွားလို့နေမှာပေါ့”

ဟုဆိုကာ မောင်မြိုင်က တံခါးမရှိသောအခန်းထဲကို ခန်းဆီးလေး
ဖယ်ပြီး ဝင်လာပါသည်။

“တံခါးခေါက်ပြီးမှဝင်ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“တံခါးရွက်မှမရှိတာ အစ်ကိုလေးရဲ့။ ခန်းဆီးခေါက်ပြီးဝင်ရင်
ဝင်ပဲ”

“ဒီလိုအခန်းမျိုးမှာ”

“တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုလေး။ ကျွန်တော်တို့က ဆင်းရဲပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကောင်းကောင်းမှာ အစ်ကိုလေးနေဖို့ စီစဉ်ထားပါ
တယ်”

“ဟိုတယ်ရှိသလား”

“ညော်သည်တွေရောက်လာရင်တော့ သူကြီးအိမ်က ဟိုတယ်ပေါ့

ဗျာ။ သူကြီးမှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်ဗျ။ သဘောကောင်းတယ်။ အစ်
ကိုလေးနေဖို့ သူတို့ သေချာပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ သူကြီးအိမ်
မှာ မီးစက်လည်းရှိတော့ အစ်ကိုလေး ကွန်ပျူတာနိုင်လို့ရတာပေါ့”

“ဘာ! မင်းတို့ရွာက လျှပ်စစ်မီးမရဘူးလား”

“ဟွန်းအွန်း”

“ခေါင်လိုက်တဲ့ရွာပဲ။ အား... ကျောတွေကလည်း နာလိုက်တာ”

“သုခုမလက်ချက်နဲ့ အစ်ကိုလေး တစ်ညလုံး တရူးရှူးနဲ့အိပ်
ပျော်သွားတာဗျ”

“ငါ ဒီကိုဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“ရွာရောက်တော့ အစ်ကိုလေးက မှူးပြီး ပျော့နေပြီ။ အစ်ကိုလေး
ခေါင်းတောင်မထောင်နိုင်တော့လို့ ကျွန်တော်နဲ့သုခုမ မချထားရတာ”

“ဘာ... ဒီတော့သုမက ငါ့ကို”

“သူက အားရှိတယ်ဗျ။ အမြဲ အဘနဲ့အတူ တောထဲလိုက်နေကျ
ဆိုတော့ နည်းနည်းကြမ်းတယ်။ အစ်ကိုလေးကို သူမိုးနိုင်တယ်”

“ဘာ...”

“သုခုမက လူကြမ်းပေးမယ့် စိတ်က အရမ်းကိုကောင်းပါတယ်။
မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကိုပွေ့ချတယ်ဆိုသောအခင်းကြောင့်

သူ့ရှက်လည်းရှက်သွားရပါသည်။

“ကျွန်တော်က စိုးရိမ်နေတာဗျ။ အစ်ကိုလေး အိပ်တတ်ပါ့မလား လို့ သုခမကိုကျေးဇူးတင်ရမယ်။ အိပ်ရေးဝလို့နဲ့တူတယ်။ အစ်ကိုလေး မျက်နှာက လန်းဆန်းနေတာပဲ”

ဟု စိုးရိမ်မှုတွေများနေသောသူ့ကိုကြည့်ပြီး မောင်မြိုင်ကပြောလာ ၍ သူ့မှာ မလုံမလဲနှင့် ဘာဖြစ်ပြရကောင်းနိုးဖြစ်သွားရကာ ကျောကို တွန့်ကွေးလိုက်ပြီး...

“အား... ကျောတစ်ခုလုံးနာကျင်နေတာ ကလီစာတွေတောင် သူ့နေရာနဲ့သူ ရှိပါဦးမလား။ ဒီတောသုမ တွေ့လို့တော့ သေမယ်သာမှတ်”

“အစ်ကိုလေးက သုခမကိုတွေ့ချင်လို့လား”

“ငါ ဘယ်တုန်းက တွေ့ချင်တယ်ပြောလို့လဲ... မတွေ့ချင်ဘူး။ သေတောင်မတွေ့ချင်ဘူး။ မျက်လုံးကဖြူးသေး။ အရပ်က ပုသေး။ ဝက ဝသေး။ စကားပြောတာက တောဆန်သေး။ ဝတ်ထားတာက ဘာပုံမှန်း မသိ။ စာခြောက်ရုပ် ဂုံနီအိတ်စွပ်ထားတဲ့အတိုင်း”

“ဗျာ... ဟား ဟား ဟား...”

“ဘာရယ်တာလဲ”

ဟု သူက မာန်လိုက်ပေမယ့် ရယ်ကြောမသေသေးတဲ့မောင်မြိုင်

ကို သူက အိပ်ရာခင်းနှင့် ကျုံးပြီးပစ်ပေါက်ကာ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“မျက်နှာသစ်မယ်၊ မနက်ပိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းပြေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ရှက်ကုံးရှက်ကန်းနှင့် မလုံမလဲထွက်လိုက်တော့ အရပ် မလွတ်တဲ့အခန်းဝကြောင့်...

“ဒုတ်!”

“အ”

သူနုဖူးကြီးကို လက်နှင့်အုပ်ထားမိရာမှ အတော်နှင့်မထနိုင်သေး ပါ။

“အစ်ကိုလေး”

“ဘာမှအစ်ကိုလေးမနေနဲ့။ ဒီလောက်တိုတုဝင်ပေါက်ကို ဖျက် ပစ်လိုက်”

ဟုဆိုကာ ဒေါသတကြီးနှင့် ခြေဆောင့်ကာ သွားလိုက်သည်တွင် ယိမ်းထိုးသွားသောခြေတံရှည်အိမ်ယိုင်ယိုင်ကြီးကြောင့်...

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လျင်လျင်တာလား”

ဟု ယောင်နုဆိုကာ ရောယောင်ကာ ငုတ်တုတ်လေးကြမ်းခင်း ပေါ်ထိုင်ချလိုက်မိပြန်ပါသည်။

“လျင်မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလေး။ အိမ်က ယိုင်နေတာ။ အဲလို

အဲလိုသွားလိုက်ရင် ခါယမ်းသွားရေ

ဟုဆိုကာ မောင်မြိုင်က လမ်းကြမ်းကြမ်းလျှောက်ပြလျှင် သူက
တွေးဆဆလေးနှင့်...

“ပြီကျသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အခုလောလောဆယ်တော့ မပြုနိုင်သေးပါဘူး။ လေတိုက်ရင်
တော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ဘာ!”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့... သူကြီးက သူ့အိမ်မှာနေလို့ရတယ်တဲ့”

“မြန်မြန်ရွှေ့မယ်။ မတော်လို့လေတိုက်ခဲ့ရင် အိမ်ပြိုပြီးသေရ
ချည်ရဲ့”

ဟုဆိုကာ လှေကားရှည်ကြီးကိုဆင်းမယ်ကြံတော့ လှေကားတစ်
ထပ်နှင့်တစ်ထပ် ကွာဝေးလှတဲ့အပေါက်ကျယ်ကြီးကြောင့် လှေကားလက်
ယမ်းကိုကိုင်ကာ ခြေထောက်ကိုချိန်နေရပါသည်။

“ငါးလွှာကို ငါးခေါက်လောက် ပြေးတက်ပြေးဆင်း အခါခါလှုပ်
ပစ်ချင်တယ်”

ဟု ညည်းတွားနေပြန်ပါသေးသည်။

“ဘယ်မှာလဲ၊ ရေ”

ဟုဆိုကာ အိမ်အောက်ရောက်ရောက်ချင်းပင် ပြုံးပြုံးရှာဖွေမိလိုက်
ပါသည်။

“ဒီမှာလေ”

ဟု မောင်မြိုင်ကဆိုကာ စဉ်အိုးကွဲတစ်လုံးကိုညွှန်ပြလာ၍...

“ဒါကြီး?”

“သန့်ပါတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့။ စောစောကပဲ ကျွန်တော် စမ်းရေ
ကသွားဆွဲထားတာ”

ဟု သမရိုးကျဆိုကာ ခွက်ဟောင်းဟောင်းတစ်လုံးကို သူထံသို့
လှမ်းပေးလာလျှင် သူက တုံ့နှေးတုံ့နှေးနှင့်လှမ်းယူကာ စုတ်ပြတ်သော
ခွက်ကြီးမို့ မျက်နှာကို ထိုခွက်ထဲကရေနှင့်သစ်ရမှောက် ရွံရှာသောပုံနှင့်
မထိတရိလေး သစ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရေတွင်းတို့ရေကန်တို့မရှိရတာလဲ”

“တစ်ရွာလုံး ဘယ်အိမ်မှအဲလိုမျိုးမရှိကြဘူး”

“ဒါဆို ရေ... အဲဒီရေက ဘယ်ကရသလဲ”

“စမ်းရေလေ၊ စမ်းချောင်းကပေါ့”

“သန့်ရဲ့လား”

“တစ်ရွာလုံး အဲဒါပဲသုံးတာ”

“အဲလိုရေမျိုး ငါတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး”

“ကျွန်တော်လိုက်ပြမယ်လေ”

“အင်း၊ သွားကြတာပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်၍ သူနှင့်အတူ မောင်မြိုင်က ထွက်ခဲ့ကြသည်တွင် လူခြေတိတ်နေ၍...

“ရွာက လူလည်းနည်းသလား”

“ဘယ်နည်းလေမလဲ အစ်ကိုလေးရ။ ဒီအချိန်ဆို ရွာမှာ လူတွေ သိပ်မရှိကြတော့ဘူး။ ရိုးမထဲဝင်တဲ့လူကဝင်၊ ယာခင်းထဲဆင်းကြသူက ဆင်းနဲ့ ကဲ့သွားတယ်။ ညနေခင်းဘက်ဆိုရင်တော့ သိပ်စည်ကားတယ်”

“ရိုးမ? အဲဒီမှာက ဘာလုပ်လို့ရသလဲ”

“အကောင်တွေအများကြီးရှိတယ်။ ရှားပါးတဲ့ဆေးဖက်ဝင်အပင် တွေလည်းရှိတယ်”

“ဪ”

ဟုဆိုကာ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ရှေ့မှသွားလိုက်ပါသေးသည်။

မောင်မြိုင်က သူ့ဘေးနားမှာကပ်လိုက်ကာ ဘာတွေမှန်းမသိ တကွတ်ကွတ်နှင့်ပြောဆိုရေရွတ်နေခဲ့သည်မှာ တစ်ရွာလုံးရှိနာမည်တွေ ကုန်လုနီးနီးပင်။

“သူကြီး... ဗျို! သူကြီး”

“ဝေ”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ခေါင်းတစ်လုံးက ပြုထွက်လာကာ...

“လာလေကွယ်”

“လာ၊ အစ်ကိုလေး။ ခဏဝင်လည်ရအောင်”

ဟုဆိုကာ သူ့ကိုပါအဖော်ညှိလာ၍ သူက ယောင်လည်လည်နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။

ဝါးလုံးကျဲလေးများနှင့် ခြံစည်းရိုးလုပ်ထားသော ထိုသူကြီးအိမ်က သာ တစ်ရွာလုံးတွင် အကောင်းဆုံးဟုထင်မှတ်မိပါသည်။

“မြို့ကညောင်သည်ဆိုတာလား”

“ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်တဲ့အိမ်ကသူဌေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပါ”

ဟု မောင်မြိုင်က ခပ်ကြွားကြွားလေးပြောလိုက်လျှင် သူ့ရင်ထဲ ကျိတ်ပြုံးပြီးလိုက်မိပါသည်။

အဲလိုမှပေါ့ကွာ။ သုခုမဆိုတဲ့ကောင်မရုတ်လေးရှေ့မှာလည်း အဲလိုပဲ ကြွားလုံးလေး ပေးလိုက်စမ်းပါ။

“ဒါကြောင့် အသားဖြူပြီး ခန့်ချောကြီးဖြစ်နေတာကို မင်းသား

အတိုင်းပဲကွာ”

ဟူသော သူကြီးရဲ့ချီးမွမ်းစကားကို ရင်ထဲက လိုလိုလားလားကြီး ခံယူလိုက်ပါသည်။ သူကြီးက အမြင်ရှိသားပဲဟုလည်း ရင်ထဲ၌ချီးကျူး မိလိုက်သေး၏။

“အစ်ကိုလေးက မြို့မှာဆို ဝိုင်းဝိုင်းလည်ဗျ။ မိန်းကလေးတွေ သိပ်ကြိုက်ကြတာ”

“အဲဒါဆို လူရှုပ်လူပွေပေါ့”

ထိုစကားကိုတော့ သူ့အောင်သက်သက်ကြီးခံလိုက်ရတာပါ။ သူ တစ်ခုခုဆင်ခြေတက်ချင်ပေမယ့် ဘာမှမပြောသာ၍ ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

“အစ်ကိုလေးက ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မနေတတ်ဘူးဗျ”

“အခန်းတစ်ခန်းရှင်းထားတယ်။ မွေးရာတော့ အိမ်နဲ့အတူ အိပ် ပါ အပြင်လိုက်သွားပြီး ဝယ်ချေတယ်”

“လှည်းကရော”

“ထုံးစံအတိုင်း သုခုမ မောင်းပို့တာပေါ့ကွာ”

သူ့ရဲ့ကျောတစ်ခင်းစာအတွက်နဲ့ မိန်းကလေးသုံးယောက်မှာ ဒုက္ခ များကြတာမို့ သူ့ရင်ထဲ မလုံတလုံကြီးခံစားရပါသည်။

“ညတော့ ဒီမှာပဲလာအိပ်ပေါ့။ မောင်မြိုင်ပြောပြလို့ သိပြီးပါပြီ။

အခန်းကို အတတ်နိုင်ဆုံးကောင်းအောင်ပြင်ထားပါတယ်”

အဲဒီလိုကောင်းကြတဲ့လူများအပေါ် သူဟာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ် ခုလိုခံစားရပါသည်။

သို့သော်လည်း သူဟာ ကျေးဇူးတင်စကားမပြောတတ်သူမို့ မှင် တောတောနဲ့သာ နေလိုက်မိပါသည်။

“သူကြီး ကျွန်တော်တို့သွားလိုက်ဦးမယ်။ အစ်ကိုလေးကို ရွာရဲ့ ရေစမ်းပြပေးမလို့”

“အေး၊ ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ သုခုမတို့မြင်းခြံကြီးဆီရော ခေါ်သွားလေဦး။ တို့ရွာမှာ ဒါကအထင်ကရပဲကွ”

ဟု သူကြီးကပြောလိုက်သည်တွင် သူက ထိုမြင်းခြံကြီးကိုစိတ် ဝင်စားသွားရပါသည်။

သို့သော် လိုက်ဖို့ပါဟုတော့ မောင်မြိုင်ကိုမပြောပါ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ပိုင်နက်ဖြစ်နေသည့်အတွက် အောက်တယ်ဟုထင်မှတ်မိ လို့ပါ။

“ဟိုးရှေ့နားဆို ရောက်ပြီအစ်ကိုလေး”

“အဝေးကြီးပဲ ဒီရေကို လာပြီးသယ်ကြတယ်”

ဟုဆိုကာ ဘေးဘိဝံယာကိုအကဲခတ်လိုက်သည်တွင် အဝတ်မပါ

ဘဲ မိမ္မေးတိုင်းဖမ္မေးတိုင်း ပြောင်တောင်တောင်နှင့် ပြေးနေကြသော
ကလေးတစ်သိုက်ကို အံ့အားတကြီးတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဒါတွေက”

“သူတို့ရေချိုးသွားကြမှာလေ”

“ဒီရွာမှာ ရေချိုးရင် အဲလိုကြီးလား”

ဟု သူက တအံ့တဩလေးဆိုလိုက်သည်တွင် မောင်မြိုင်က သူ
လက်ကဲ့ဆွဲကာ တစ်နေရာသို့ခေါ်လိုက်သည်တွင် တထိတထိမီးကျနေသော
ရေတံခွန်သဏ္ဌာန် ချောင်းငယ်လေးကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထိုချောင်းငယ်လေးရဲ့ငါးကိုက်မျှအကွာတွင်မူ ရေအိုင်လေးတစ်
ခုဖြစ်နေပြီး ကလေးများမှာ ရေချိုးရင်း ဂူးဂူးငါးငါးအော်ကာ ဆော့ကစား
နေကြ၏။

သည်တွင် အဝတ်လျော်ကြီးရွက်လာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ရောက်လာကာ...

“ဟေ့၊ ကလေးတွေ မပြီးကြသေးဘူးလား”

ဟုပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုယ်ပေါ်မှာလွှမ်းခြုံထားသော တဘက်ကြီး
ကို ဖယ်လိုက်သည်တွင် သူ့မျက်ဝန်းအစုံကို ပိတ်ချပစ်မိပါသည်။

ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးတွေလဲ။

သို့သော် သူ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လာချိန်မှာ အဝတ်များကို ဆပ်ပြာ
မြှုပ်ကြီးနှင့်မိမိကာ တစ်ဘုန်းဘုန်းထုနေသော ထိုအမျိုးသမီးကို ကျောက်
တုံးကြီးပေါ်မှာ ပုံမပျက်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“အဝတ်လျှော်နေတာလေ”

“အဲဒါ မင်းပြောမှလား၊ ရေချိုးတဲ့လူက ချိုးနေ၊ သူက အဝတ်ညစ်
ပတ်ပတ်တွေကို စိမ်စိမ်ပြီး ထုနေတယ်”

“တစ်ရွာလုံး ဒီလိုပဲ”

“ဘာ... ဒီအဝတ်လျှော်ပြီးသားရေတွေကိုချိုးတယ်”

“အင်း”

“ညစ်ပတ်လိုက်တာ”

“ဒါက ကန်မှမဟုတ်တာအစ်ကိုလေးရဲ့၊ ချောင်းကြီးပဲကို။ ရေ
စီးနဲ့အတူ အညစ်အပတ်တွေက မျောပါသွားရော၊ ကာလသားတွေက
အထက်မှာ ချိုးတယ်။ ဒီမှာက လုံမတွေ့ ချိုးကြတာများတယ်”

“ဒုက္ခပဲ”

ဟုပင် သူ့မြည်တမ်းလိုက်သေး၏။

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သူ့ဘယ်လိုဆက်နေရမလဲမလည်း စဉ်းစား

၇၆ ♥ မယ်ခိုင်

နေမိသလို အခုလိုနေရတာကိုလည်း ပျော်မိသလိုတော့ရှိသား။

“မင်းတို့ရော ဒီကလေးတွေလိုပဲ ချိုးကြတာလား”

ဟု သူကမျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ပြီးပြောလိုက်လျှင် မောင်မြိုင်က တဟားဟားနှင့်ရယ်ကာ...

“ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် အစ်ကိုလေးရယ်။ ကျွန်တော်တို့သာ ဒီလိုမျိုးချိုးလိုက်ရင်တော့ တောနေသတ္တဝါတွေအားလုံး ထွက်ပြေးကုန်မှ တစ်ရွာလုံးငတ်ရချည်ရဲ့”

ဟုပြောလိုက်မှ သူက သဘောပေါက်သွား၍ ပြုံးကာ...

“ဪ၊ အဲလိုလား”

ဟု သဘောကျကျနှင့်ပြုံးကာ တောင်နံရံတစ်လျှောက် ငေးမောကြည့်လိုက်ပါသည်။

နွယ်ပင်များနှင့်နှောင်ဖွဲ့ထားသော အချို့အပင်များက လှချင်တိုင်း လှနေပါသေး၏။

“အစ်ကိုလေး၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ပျော်ရဲ့လား”

“အင်း၊ ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး”

“အစ်ကိုလေးကို အကြာကြီးပျော်စေချင်တယ်။ ဒါမှ ကျွန်တော်ကလည်း ဂုဏ်ရရှိရန်ကိုယ် အကြာကြီးနေနိုင်မှာ”

ဥတ္တာရုံနုလုံးသား ♥ ၇၇

ဟုပြောလိုက်သောမောင်မြိုင်ကို သူငေးကြည့်ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု သူကမေးလိုက်ပေမယ့်လည်း မောင်မြိုင်က ထိုစကားကို ကြားပုံမရဘဲ တစ်ခုခုကိုအပြင်းအထန်နားစွင့်နေပုံနှင့် ထရပ်လိုက်၍ သူပင်လျှင် ယောင်နုနှင့် ထရပ်ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဘာလဲ”

“လှည်းသံကြားတယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူပါ နားစွင့်လိုက်ရာ တကွက်ကွက်နှင့် အမှန်ပဲ လှည်းသံဖြစ်နေရပါ၏။

“သုခုမတို့ ပြန်လာကြပြီ”

ဟုဆိုကာ ပြေးထွက်သွားသောမောင်မြိုင်နောက် သူက ယောင်နုနှင့် ပြေးလိုက်မိသွားပါ၏။

“သုခုမ... ဟေး... သုခုမ”

ဟုအော်ကာ လှမ်း၍ပင် ထိုလှည်းကိုတားလိုက်ပါသေး၏။

လှည်းက ရပ်သွားတော့မှ မောင်မြိုင်က တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ

ပြေးဆင်းကာ...

“မြို့က ပြန်လာကြတာလား”

“နင်မတွေ့ဘူးလား”

ဟု သုခုမက ဘုဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်တော့မှ လှည်းအိမ်လေး
ထဲမှ ခေါင်းနှစ်လုံးမှာ ပြုထွက်လာကာ...

“အဲ၊ မောင်မြိုင် နင်က မြို့မှာသွားနေတော့ အသားတွေဖြူလာ
ပါလား”

“နင်အလုပ်လုပ်တဲ့အိမ်က သူဌေးသားပါလာတယ်ဆို ချောလား
ဟင်”

“သုခုမကိုမေးကြည့်ပေါ့”

“သုခုမ၊ အဲဒီသူဌေးသားကချောလား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတာလေး ခွာချလိုက်ရင်တော့ နည်း
နည်းကြည့်ကောင်းရင်ကောင်းမှာပေါ့”

“သူများကွယ်ရာမှာ အတင်းတုပ်တတ်တာ မင်းတို့တောသူတွေ
ရဲ့အကျင့်လား”

ဟုဆိုလိုက်သည်တွင် ထိုမြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှ ခေါင်းနှစ်လုံးမှာ
ပြုတ်ကျလုလုပင် သူ့ကိုငေးမောသွားရပါသည်။

“ဟယ်... ချောလိုက်တာ”

“အသားလေးကို ဖွေးဥနေတာပဲ”

“အရပ်ကလည်း အရှည်ကြီးပဲ”

“မျက်လုံးလေးက လှလိုက်တာ”

“အသံကလည်း သိပ်တည်ကြည်တာပဲ”

ဟုတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးရအောင် အမွှမ်းတင်နေကြသော ထို
အသံများကြောင့် သူ့မှာ သူမရှေ့တွင် မြောက်ကားကြီးဖြစ်၍ မျက်နှာ
ကိုပင် ချီမော့ထားကာ ခပ်တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ပြနေလိုက်သေး၏။

သူမကတော့ သူ့ကို မျက်စောင်းကြီးဒိုင်းခနဲထိုးချပြီးလျှင်...

“ဟိတ်!”

ဟုအော်ကာ ကြိုးကိုဆောင့်ဆွဲ၍ မြင်းကိုနှင်လိုက်သောကြောင့်
မြင်းမှာ ရုတ်တရက်ထွက်ပြေးလာ၍ သူ့မှာ ဘယ်ရှောင်လို့ရှောင်ရမှန်း
မသိပေ။ တွေ့ကရာခုန်ဝင်ပစ်လိုက်ရပါသည်။

သူက ကျောက်တုံးကြီးရဲ့ဘေး သဲမှုန်လေးကြားမှာ လူးလိမ့်သွား
ရပေမယ့် မြင်းလှည်းလေးကတော့ တဟိတ်ဟိတ်ဆိုသောအသံနှင့်အတူ
ဝေး၍ဝေး၍သွားခဲ့ပါပြီ။

“ဘယ်လိုဟာလေးလဲမသိဘူး”

အခန်း (၇)

အိပ်ရာအပြောင်းအလဲမို့ သူက တော်တော်နှင့်အိပ်မရခဲ့၍ သူနိုး
လာသောအချိန်မှာ တော်တော်ကြီးမင်း နောက်ကျ၍နေခဲ့ပါပြီ။

သူကြီးအိမ်က ပျဉ်ကာပျဉ်ခင်းနှင့်မို့ မောင်မြိုင်အိမ်ထက် အများ
ကြီးသာလွန်နေပါသေးသည်။

တံခါးရွက်နှင့် အိပ်ရာနှင့် ကျကျနနရှိတာမို့ သူ့အတွက် နည်း
နည်းတော့ အသက်ရှူချောင်သာပါသည်။

သူက ပြတင်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ သဘာဝလေကို ဝင်ကြီးရှူ
ရှိုက်လိုက်မိပါသည်။

ကွမ်းပင်ကြီးထိပ်ဖျားတွင် ကြွက်ကြွက်ညံ့နေသော ငှက်ပိစိကွေး
လေးတွေကို သူက ဘာရယ်မဟုတ် ငေးမောကြည့်နေမိပါသည်။

ထိုစဉ်မှာ သူ့အတွေးထဲ ဥရုက ဝင်လာရပါသည်။

ဥရုကလည်း အော်နေတဲ့ငှက်ကလေးတွေဆို သိပ်ချစ်တတ်တယ်
မဟုတ်လား။

အခုလောက်ချိန်ဆို ဥရုကရော နိုးပြီလား။ အိပ်နေတုန်းပဲလား။
သူ့ကိုရော သတိရပါဦးမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဖွိုင်းနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး ပျော်
နေကြပြီလား။

သူက ထိုသို့တွေးမိလေတိုင်း ရင်ထဲမှာ သိပ်သည်းစွာ မွမ်းကျပ်
ပြီး ခံစားနာကျင်ရပါသည်။

သူ မျက်လုံးကိုစုံတိကာ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်မိပါသည်။ သူရင်
ထဲမှာ ထပ်ပြီးနာကျင်လိုစိတ်မရှိတော့ပါ။ ဥရုကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
လိုဖြူဖြူစင်စင်သဘောထားမျိုး ထားချင်လှပါသည်။

ဥရုနဲ့ဖွိုင်းအပေါ် သဘောထားကြီးကြီးနှင့် နားလည်နိုင်အောင်
ရင့်ကျက်ဖွံ့ဖြိုးမယ်ဆိုပြီး ဒီဒေသကိုရောက်လာခြင်းမို့ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်
မိသော တစ်ဒဂ်စိတ်ကိုကြိုးစားပြီး ဖြေဖျောက်လိုက်ရင်း မျက်နှာသုတ်
တဘက်ကို ပန်းပေါ်တင်ကာ အိပ်ခန်းတံခါးရှက်ကိုဖွင့်လိုက်တော့ တံခါး

ရှက်ကိုမှီကာရပ်နေကြသောလူနှစ်ယောက်မှာ ဟန်ချက်ကိုမထိန်းနိုင်ကြ
တော့ဘဲ...

“အား...”

အော်သံနှင့်အတူ ဟက်လက်လန်ကြီး သူ့အပေါ်ပုံကျလာရပါတော့
သည်။ သူကလည်း လုံးဝထင်မှတ်မထား၍ မရှောင်လိုက်နိုင်တော့ဘဲ
မှင်တက်သွားရကာ သုံးယောက်သား အထပ်လိုက်ကြီး လဲကျသွားရပါ
တော့သည်။

“ဘုန်း...”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... နာလိုက်တာ”

ဟု သူက ညည်းတွားလိုက်တော့မှ ထိုနှစ်ယောက်မှာ အားနာ
ပါးနာလေးနှင့် အခုထိ လဲကျနေသေးသောသူ့အရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်လေး
ဒူးထောက်ထိုင်ကာ...

“ဘယ်နား နာသွားသေးလဲ”

“တစ်ကိုယ်လုံးပဲ”

“ထွန်းရွှေဝါလူးပေးမယ်လေ၊ အိမ် နှင့်အခန်းထဲမှာ သွားယူလိုက်
သွား... မြန်မြန်”

ဟု အိပ်ဆိုသူက ဆိုလိုက်သဖြင့် သူ့မှာ လက်ကလေးပင် ကမန်း

ကတန်းပိုက်မိလိုက်ပါ၏။

“မယူနဲ့... မယူနဲ့... မလူးဘူး... မနာဘူး... ဘာမှမဖြစ်
တော့ဘူး”

ဟု ဇွတ်ငြင်းပစ်လိုက်ရသေး၏။

ထိုသို့မှမငြင်းလိုက်ရင် ထိုမိန်းမပျိုနှစ်ယောက်က အရိပ်အခြေကို
ပင်မကြည့်တော့ဘဲ နားမလည်ပါးမလည်ပင် ယောက်ျားပျိုရဲ့ကျောမှ
အင်္ကျီစကိုလှန်ကာ တကယ်ပဲ ဆေးလူးပေးတော့မည်ထင်ပါရဲ့။ ထိုမိန်း
ကလေးနှစ်ယောက်က ရိုးသားကြသူမို့ သမရိုးကျအတွေးနှင့် ကူညီတာ
ဆိုပေမယ့် သူကတော့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်မှမထိတွေ့ဖူးတဲ့ ကျောပြင်
မို့ ရှက်ရပါသည်။

“မင်းတို့ ငါ့အခန်းရှေ့မှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ဟု ထထိုင်ရင်း မေးလိုက်လျှင်...

“ကိုမြို့သားလိုအပ်ရင် ကူညီရအောင်လို့ ဖိုးမလင်းခင်တည်းက
ရောက်နေတာ။ အိပ်တောင် ပြန်အိပ်ချင်နေပြီ”

“သွားအိပ်လေ၊ ရတယ် ဘာမှမလိုဘူး။ ငါ့ဘာသာအဆင်ပြေ
ပါတယ်”

“ကိုမြို့သား ပျင်းနေတယ်နဲ့တူပါတယ်။ ဒီနေ့ အိပ်တို သုခုမတို့

ခြံသွားမှာ။ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဘာကြောင့်လိုက်ရမှာလဲ၊ အရူးမဆီကို”

“သုခုမကလည်း ကိုမြို့သားကို ဘဝင်ရူးတဲ့”

“ဘာ!”

သူ ဒေါသထွက်သွားပေမယ့် မျိုသိပ်နေလိုက်ရပါသည်။ ဒါ သူ့ပိုင်
နက်မှမဟုတ်တာဘဲကို။

“စိတ်တိုနေတာလား၊ မျက်နှာကြီးနီလို့”

“ဘယ်မှာတိုလို့လဲ”

“မလိုက်ဘူးဆို အိမ်တို့သွားတော့မယ်နော်”

ဟုဆိုကာ ထိုနှစ်ယောက်က ထွက်ခွာကြမည့်အပြုတွင် သူက
လိုက်ချင်ပြန်ပါသည်။ သို့သော် ထိုထက်မခါခြံထဲမို့ စိတ်ထဲလည်း ကသိ
ကအောက်နိုင်လှပါသည်။

“ဟိတ်”

“လိုက်မလို့လား”

“ငါ့နာမည် ဒီရင်ဂျေ။ ကိုမြို့သားမဟုတ်ဘူး”

ဟုပင် ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောကာ ထိုနှစ်ယောက်ရှေ့မှဖြတ်နေရာ
လာကာ အိမ်ပေါ်မှ ဦးစွာဆင်းမိလိုက်ပါသည်။

“ဒီရင်ဂျေ”

“လှလိုက်တာ၊ မြို့ဆန်လိုက်တာ”

“ငါတို့နာမည်ကို ဘာဖြစ်လို့ အိမ်၊ အိပ်လို့ပေးထားတာလဲ။

ဒီရင်ဂျေလို့ပေးပါလား”

ဟုပြောရစ်ကာ ကျန်နေသုန္ဒရီယောက်ကို သူပြုံးနေလိုက်ပါ၏။

သုန္ဒရီမည်ကိုကောင်းတယ်ဟုပြော၍တော့ မျှော်မိသားပင်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆောင့်ကြွားကြွားခြေလှမ်းတွေနှင့် လှေကားထစ်များကို ဆင်းနေမိ၏။

သူကြီးအိမ်ကလှေကားထစ်များက မောင်မြိုင်အိမ်ထက် အများကြီးသာသည်မို့ သူ့အတွက် အခက်အခဲမရှိလှပါ။

“အဲ၊ အစ်ကိုလေး ဒီနေ့အစောကြီးနီးလာပါလား”

ဟု အကြမ်းရည်သောက်နေသောသူကြီးက သူ့ကိုပြောလိုက်လျှင် သူ့မှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွားရပါသည်။ ခေါင်းပေါ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ နေက အတော်ပူပြင်း၍နေသည်ဖြစ်၍ သူက ပြုံးလိုက်မိစဉ် သူကြီးက သဘောပေါက်သွားကာ...

“လန်ကုန်မှာဆို အစ်ကိုလေးက ဆယ်နာရီလောက်မှ အိပ်ရာနီးတယ်လို့ မောင်မြိုင်က ပြောလို့ပါ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဒီရင်ဂျေပါ သူကြီး။ ကျွန်တော့်ကို ရင်းရင်းနီးနီး ဂျေလို့ခေါ်လို့ရပါတယ်။ လူအများက အဲလိုခေါ်ကြပါတယ်”

“ဪ၊ ဒီလိုလား။ မသိဘူးလေ။ မောင်မြိုင်က အစ်ကိုလေးဆိုတော့ ငါတို့လည်း အဲဒါ မင်းနာမည်ထင်နေတော့တာပဲ”

“မောင်မြိုင်ရောက်မလာသေးဘူးလား သူကြီး”

“ရောက်ပါကွာ၊ မနက်စောစောကပဲ အိုးထဲ ရေအပြည့်ဖြည့်ပြီး သွားပြီ။ ဒီကောင် မြို့ပေါ်အနေကြာလို့လားမသိဘူး။ ရေဆွဲတာ သိပ်အားမပါတာနဲ့ ငါက ဝင်ဆွဲပစ်လိုက်သေး။ မင်းရေချိုးချင်ရင် အဲဒီမှာသာ ချိုးချည်တော့။ ရေတွေပြည့်နေပြီ”

ဟုဆိုကာ တန်းစီထားသော စဉ့်အိုးကြီးသုံးလုံးကို ခြံစည်းရိုးထောင့်မှာ ညွှန်ပြလိုက်သည်တွင် သူ့အားနာသွားရပါသည်။

သူကြီးက ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့်ဆွဲထားရသည့်ရေကို သူက အလွယ်တကူချိုးရေမလုပ်ပစ်ပုံပါ။

“ရတယ် သူကြီး။ ကျွန်တော် မောင်မြိုင်နဲ့ပဲ အတူ စမ်းရေမှာ သွားချိုးတော့မယ်”

“ဖြစ်ရဲ့လား ရေစီးက သန်သနဲ့။ မင်းက မြို့သားဆိုတော့ ချိုးတတ်ပါ့မလား”

“အပြောင်းအလဲပေါ့”

ဟုတ် မချိုးတတ်ပေမယ့် အားနာ၍ ဟန်လုပ်ကာ ပြောလိုက်မိ
ပါသည်။

“အဲဒါဆိုလည်း လိုက်သွားချည်။ မောင်မြိုင်က အခုပဲရေပုံးဆွဲ
ပြီး သွားလေတယ်။ လိုက်ရင်မိနိုင်းသေးတယ်ကွယ့်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက တစ်ယောက်တည်း မသွားလာဖူးသောထို
ရွာတွင် လူလည်ကြီးလုပ်ကာ တစ်ယောက်တည်း ရွာထိပ်သို့ထွက်လာခဲ့
မိပါသည်။

လမ်းတွင် ဂေါ်လီလီနိုနေသော အသားမည်းမည်းနှင့်ကလေးငယ်
များကိုတွေ့ပါသော်လည်း လမ်းမအပြည့်ကြီး ဆော့နေကြသည်မို့ သူက
ရှောင်ရပါသေးသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အော်ကာပြေးတမ်း
လိုက်တမ်းကစားနေကြသော သွားကျိုးလေးများနှင့်ကလေးမလေးတွေ
က သွားမှာကပ်ကာ အရှိန်မြင့်မြင့်ပြေးနေသေးတာမို့ သူကိုတိုက်လှဲ
သွားမှာကို ပူနံ့ရပါသေးသည်။

ထိုကလေးအုပ်ကြီးကြားမှာ ငုံ့လျှိုးလျှိုးရှောင်ဖယ်ဖယ်လေးလုပ်
နေသောသူအနားသို့ အရပ်တော်တော်ဖြင့်သော အသားညိုညိုနှင့် လုံးကြီး
ပေါက်လှဟန်ကလေးတစ်ယောက်က ရောက်လာပြီး...

“ဟိတ်လူ၊ မင်းက မြို့သားလား”

ဟု ရိုင်းရိုင်းကြီးပြောလာ၍ သူ့မှာ ကြောင်နသွားရပါသည်။

“အသားကဖြူဖြူနဲ့ အခြောက်ကြီးလိုပဲ”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... အိပ်ပျက် ကြီးသေး။ အပျင်းက
ကြီးသေး။ သူကြီးက ရေဆွဲပေးရတယ်။ သူ့ကို ငါတို့ရွာက မောင်းထုတ်
ရအောင်”

ဟုဆိုကာ ကလေးတစ်ယောက်က သဲမှုန်များကိုဆုတ်ကိုင်ပြီး သူ
ဆီရောက်လာကြသည်တွင် သူ့မှာ လန်လည်းလန်သွားရကာ မလောက်
လေးမလောက်စားကလေးတွေကမို့ ဒေါသလည်းဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကလေးတွေ မင်းတို့ခိုက်ရိုင်းလှချည်လား။ မင်းတို့ထက် ငါ
က အသက်အများကြီး၊ ကြီးတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ဘာအသက်ကြီးလဲ။ သူကြီးတောင်ရေခပ်ပေးရတဲ့လူကြီး၊ သေ
ပြီသာမှတ်”

ဟုဆိုကာ ကလေးတစ်ယောက်မှာ ညာသံပေးပြီး ချီတက်ကာ လက်
ထဲမှသဲမှုန်များနှင့် သူ့ကိုဆုပ်ပက်ကြပါသည်။

“ဝေး... ဝေး...”

ကလေးတွေကအများကြီးမို့ သူ့မှာပြန်လည်မရုန်းထွက်နိုင်၍
မျက်စိကိုသာစုံပိတ်ပြီး လက်များနှင့်ကာကွယ်နေရပါသည်။

သဲမှုန့်များက လည်ပင်းမှတစ်ဆင့် အကျီတွေထဲသို့ဝင်လာကာ
ကိုယ်ခန္ဓာကြီးပင် ယားကျိကျိဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။

ကလေးတစ်သိုက်မှာ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် သဲပုံစေတီတည်ကြ
တော့မည့်အလား သဲဆုပ်ဖြူနေခြင်းမှာ အခုထိမရပ်တန့်နိုင်ကြသေး။

ထိုစဉ် မြင်းလှည်းလေးနှင့်ရေခတ်လာသောသူမမှာ မထင်မှတ်
ထားပါဘဲ ဆိုးဝါးလှတဲ့မြင်ကွင်းကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမမျက်စိထဲမှာ ကြည့်မရသည့် မြို့သားဖြစ်နေပေမယ့်လည်း
မတရားသည့်ကိစ္စရပ်ကြီးမို့...

“ဟေ့!”

အသံကျယ်ကြီးနှင့်အော်ဟစ်လိုက်သည်တွင် ခြင်္သေ့မင်းအသံကို
ကြားလိုက်ရသည့်နယ် ငှက်အုပ်စုလေးနယ် ကြွက်ကြွက်ညံ့နေသော ထို
အသံများမှာ ရုတ်ချည်းတိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။

“မင်းတို့ ဒါဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ဟုဆိုကာ နှင်တံကိုကိုင်ပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ မိုက်ကန်းကန်းနှင့်
ခုန်ဆင်းလိုက်တော့ ကလေးတွေမှာ ကြောက်အမ်းအမ်းနှင့်ပင် ခြေတစ်

လှမ်းနောက်ဆုတ်သွားကြပါသည်။

“မင်းတို့ကို ငါမေးနေတယ်လေ။ ဒါဘာလုပ်နေတာလဲလို့”

“ဟို ဟို... ကြွက်နီ... ကြွက်နီလုပ်လို့လုပ်တာ”

“ဘယ်မှာလဲကြွက်နီ”

ဟု သူမက ဆိုလိုက်တော့ ကလေးတစ်သိုက်မှာ သူ့ကိုရန်စရာ
သောကြွက်နီကို အုပ်စုကြားရှာဖွေနေမိသည်တွင် ကြွက်နီဆိုသူကိုမတွေ့
ရတော့၍

“ပြေး...”

ဟူသောညာသံကြီးနှင့်အတူ တင်ပါးနှင့်ခြေထောက် တစ်သား
တည်းကျ ထွက်ပြေးသွားကြပါတော့သည်။

သူအံ့သြသွားရပါသည်။

ကလေးတွေအပေါ် သူမက အဲလောက်ထိပဲ ဩဇာလွှမ်းမိုးလေ
ရောသလား။

ကလေးတွေလည်း ပြေးသွားကြရော၊ သူမက သူတက်လှည့်လာ
ကာ...

“နင် ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်းထွက်လာတာလဲ။ ချေးရော
ကလေးရော ပေါ့တယ်”

“မောင်မြိုင်က အရင်ထွက်ခဲ့လို့လိုက်လာတာ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ရေစမ်းကို”

“လိုက်ခဲ့”

ဟုသာတိုတိုတုတ်တုတ်ဆိုပြီး သူ့ကိုထပ်လှည့်မကြည့်ဘဲ မြင်းလှည်းပေါ်တက်သွားသောသူမကြောင့် သူ့ရင်ထဲ အောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

သူမက ဘာမှီလဲဟု ရင်ထဲမှ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်တွေးပစ်မိပါသော်လည်း သုခုမရဲ့မြင်းလှည်းပေါ်လိုက်စီးဖို့ ဆုံးဖြတ်မိလိုက်ပါသည်။

ကလေးတွေအန္တရာယ်ကလည်း ကြောက်စရာကောင်းသလို ခွေးအန္တရာယ်က ဘယ်လိုထပ်ကြည့်ဦးမလဲဆိုတာ သူမတွေးတတ်နိုင်ပါ။

ထိုသို့ကိစ္စရပ်များကို သူတစ်ရံတစ်ခါမှမကြုံဖူး၍ လန့်လည်းလန့်နေရပါသည်။ ဒါကြောင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေသောလှည်းပေါ်မှာလည်း သူ ထပ်ပြီးမမူးဝံ့တော့ပါ။

ရေကျသံကြားမှ ရေစမ်းရောက်ပြီဆိုတာ သူသိလိုက်ရ၍ ရပ်တန့်နေသောမြင်းလှည်းပေါ်မှ သူဆင်းလိုက်သည်တွင် အဝတ်ပုံကြီးကိုမကာထွက်သွားသောသူမက ရေစမ်းနားရောက်၍နေခဲ့ပါပြီ။

သူက ရောက်တတ်ရာရာနှင့် သူမနောက်လိုက်သွားကာ...

“အဝတ်လျှော်မလို့လား”

“အဝတ်ပုံကြီးမလားလား၊ လာတာ မတွေ့ဘူးလား”

“လူတွေလည်း ဂျိုမပေါ်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေတာ

ပဲ”

ဟု သူကဘာရယ်မဟုတ်ပြောမိလိုက်သည်တွင် သူမက တရားခံမင်းသလိုမျက်လုံးကြီးနှင့် သူ့ကိုကြည့်လာကာ...

“နင်”

“ဘာလဲ”

“တစ်ခုခုလုပ်မယ်မကြံနဲ့နော်၊ သုခုမရဲ့လက်က သိပ်ယဉ်တာ”

“မင်း ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

“မင်းဟိုမြို့သားတွေက သိပ်ယုံရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ မင်းက ခံခဲ့ရဖူးပြီးလို့လား”

“ဘာ!”

“အဲလိုမှမဟုတ်ရင် မင်း အဲဒါမျိုးတွေးမိမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“နင်”

ဟုဆိုကာ သူမက ဒေါသဖြစ်သွားသောမျက်နှာနီ၍ကြီးနှင့်ပင်

သူ့ကိုလက်သီးကြီးနှင့်ထိုးလိုက်တော့ သူကရှောင်လိုက်ပေမယ့်လည်း
ကျောက်တုံးမှာရပ်ထားတာမို့ အားလွန်ကာ...

“အား... အု... အု”

ဟန်ချက်ကိုမထိန်းနိုင်တော့၍ ဆွဲမိဆွဲရာဆွဲလိုက်မိတော့ သူမ
လက်က ကပ်ပါလာခဲ့ရပါသည်။

“ဘွမ်း!”

ဆိုသောအသံနှင့်အတူ သူ့ရောသူမပါ ရေအိုင်လေးထဲသို့လုံးထွေး
ပြီးကျသွားပါတော့သည်။ သည်တွင် ရေကြောက်သောသူမက ရေထဲ
တွင် မျက်မမြင်တစ်ယောက်လို တဗွမ်းဗွမ်းနှင့်ရှန်းကန်နေခဲ့ပေမယ့် သူ
ကတော့ ကုန်းကွကုန်းကွနှင့် ကမ်းပေါ်ရောက်၍နေခဲ့ပါပြီ။

သူ ကမ်းပေါ်ရောက်ချိန်ထိ ရေထဲမှာ လူးလွန်နေဆဲဖြစ်သော
သူမကို သူက အရသာခံကာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ရင်အုံ့မျှသာရှိသောရေအနက်မှာ သူမက လိုတာထက်
ပိုပြီးခက်ခဲနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပါသည်။

သူနည်းတူမတ်တတ်ရပ်ကာ ကုန်းပေါ်သို့တက်လာခဲ့ပါတော့လား။
အခုတော့ သူမက ရှန်းရင်းဆန်ခတ်ပင် ရေထဲ၌ ဝံ့လျှိုးပျောက်ကွယ်သွား
ရပါတော့သည်။

သူက အံ့သြသွား၍ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် မှင်တက်နေရာမှ တည်
ငြိမ်သွားသောရေပြင်ကြောင့် စိုးရိမ်သွားရပြီး...

“သူခုမ... ဟေ့... သုခုမ”

ပြန်ထူးဆန်ကြားရ၍ ငြိမ်သက်နေသောရေပြင်ထဲသို့ သူက ယောင်
နနနှင့် ပြန်ဆင်းလာမိပြန်ပါသည်။

“သူခုမ... ဟေ့... သုခုမ”

ကြည်စိန်နေသောကျောက်သားခင်းပြင်ပေါ်တွင် သုခုမဆိုသော
သူမကတော့ ငြိမ်သက်၍နေခဲ့ပါပြီ။

“ဟင်!”

ထိုအခါမှ သူကထိတ်လန့်သွားရကာ သူမလက်ကိုဆွဲပြီး သူမကိုယ်
လေးကိုသယ်ကာ ကမ်းပေါ်သို့ဆွဲတင်ခဲ့သည်တွင် သူမက သတိမေ့
မျော၍နေခဲ့ပါပြီ။

“သူခုမ... ဟေ့... သုခုမ”

ဟု သူကမဝံ့မရဲပင် သူမပါးကိုပုတ်နှိုးလိုက်ပါ၏။

သူ ပို၍စိုးရိမ်သွားရပါသည်။

မလှုပ်မယှက်နှင့်ငြိမ်သက်နေခဲ့သောသူမကြောင့် သူက နှာခေါင်း
ဝတွင် အသက်ရှူနှုန်းကို စမ်းသပ်လိုက်မိ၏။

“ဟင်!”

ထိုအခါမှ သူက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားရကာ သုခမရဲ့ရင်
ဘတ်ကိုဖိပြီး သန်မာလှတဲ့လက်အစုံနှင့် ဖိချပစ်ပါတော့သည်။

“သုခမ... သုခမ... သုခမ”

ဟုလည်း တတွတ်တွတ်ခေါ်နေမိပါသေး၏။

“သုခမ... သုခမ... မင်းသတ်ရပါဦးကွာ။ သုခမ၊ မင်းသေ
သွားပြီလား။ သုခမ”

ဟု သူက ရင်ဘတ်ကိုလည်း ရေတွေထွက်သွားလျှင်္ဒာဖိပြီး သူမ
သတ်ရလာစေရန်လည်း သူမနာမည်ကို နှုတ်မှတတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုနေ
မိပါသည်။

သို့သော် သုခမက ပြန်ထူးမလာပါ၍ သူငို၍ စိုးရိမ်သွားရပါသည်။
သူ့ကြောင့် သုခမ သေများသွားပြီလားဟူသော အသိစိတ်ကြီးက သူ
ကမ္ဘာကိုနှိပ်စက်နေခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူက လုပ်မိလုပ်ရာ တတ်
သမျှသိသမျှ အသက်ကယ်နည်းမျိုးစုံနှင့် သူမကိုစမ်းသပ်နေမိပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် သူက နောက်ဆုံးမှာတော့ လေကိုဝဝရှူသွင်းပြီး
သူမနှင့်နှုတ်ခမ်းချင်းတွေ့ကာ မှုတ်သွင်းပစ်လိုက်တော့၏။ ထိုအခါမှ
သူမက မျက်လုံးလေးလှုပ်သွားကာ...

“အင်း...”

ဆိုသောသည်းတွားသံနှင့် နီးထလာခဲ့ပေမယ့် နောက်တစ်ကြိမ်
လေမှုတ်သွင်းရန်ကြံနေသော သူ့နှုတ်ခမ်းကြီးနှင့်ဆုံစည်းမိသွားကာ...

“နင်”

သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။

ထူပူရှိန်မြဲသွားကြတဲ့မျက်နှာနှစ်ခုရဲ့အဆုံးမှာ ကမူးရှူးထိုးထွက်
ခွာသွားတဲ့မြင်းလည်းသံတခွပ်ခွပ်ကပဲ မင်းမူသွားရတော့တာပါ။

သူက ထွက်ခွာသွားသောမြင်းလည်းလေးကိုကြည့်ရင်း အခုထိ
တုန်ယင်နေသေးသောရင်အစုံကြောင့် မချင့်မရဲကြီးခံစားနေရပါသည်။

သူ ဘာကြောင့် အဲလိုလုပ်လိုက်မိတာလဲလိမ့်။

သူ့နှုတ်ခမ်းကို သူ့စမ်းမိရင်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုကာ ရှက်နေရပါ
သည်။

“အစ်ကိုလေး”

ဟူသောအသံကြီးကြောင့် သူ့မှာ တုန်လှုပ်သွားရပါသည်။

“လန့်လိုက်တာကွာ”

“ကျွန်တော်ရောက်နေတာကြာလှပြီ။ အစ်ကိုလေး ဘာကြောင့်
အဲလောက်ကြီးပြီးနေရတာလဲ”

၉၈ ♥ မယ်နိုင်

“ဘယ်မှာပြီးလို့လဲ”

“အစ်ကိုလေးပဲ နှုတ်ခမ်းကိုလက်ညှိုးနဲ့ထိပြီး ပြီးနေတယ်လေ။

အဲ၊ အစ်ကိုလေး အင်္ကျီမချွတ်ဘဲ ရေချိုးထားတာလား”

ရေစိုနေသောအင်္ကျီကြောင့် သူ ဘာပြန်ဖြေလို့ဖြေရမှန်းမသိဖြစ် သွားရပါသည်။

“ဟင်! အဝတ်တွေ၊ အဲဒါဘယ်သူဟာတွေလဲ။ ဒါ အစ်ကိုလေး ဟာတွေမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

“သု... သုခုမဟာတွေ”

“ဗျာ... သုခုမဟာ”

“လျှာရှည်လိုက်တာကွာ။ အားလုံးကိုသေချာလျှော်ပြီး သုခုမ အိမ်ကိုပြန်ပို့လိုက်။ သေချာလုပ်နော်”

ဟု သူက မငုံ့မရဲလေးနှင့်အားယူကာ ရှက်ကုံးရှက်ကန်းပြောလိုက် ပေမယ့် မောင်မြိုင်မှာ နားမလည်ခြင်းများစွာ။

အခန်း (၈)

“သုခုမ... ဝေ့... သုခုမ”

ခြံရှေ့မှာတကြော်ကြော်အော်နေသံကြောင့် မြင်းစာစဉ်းနေသော သူမမှာ လုပ်လက်စကိုခေတ္တရပ်ကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သို့သော် တွေ့လိုက်ရသောထိုမြို့သား၏မျက်နှာကြောင့် မျက်နှာ ကိုပိုးနှဲ့အပက်ခံရသလို ပူသွားရပါသည်။

“ငါအော်နေတာကြာလှပြီ။ နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

* “ငါ မြင်းစာစဉ်းနေတာ”

“ရှေ့၊ နင့်အဝတ်တွေ ရေစမ်းမှာကျန်ခဲ့လို့ ငါလျှော်လို့နီးပြီးလာ

ပိုးပေးတာ”

“ဪ”

ဟုဆိုကာ အဝတ်များကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်မည်
အပြု...

“ငါတို့ကို မြင်းခြံတွေဘက် လိုက်ပို့ပါဦး။ ငါက အစ်ကိုလေးကို
ခေါ်လာတာ။ အစ်ကိုလေးက မြင်းစီးသင်မယ်လို့ပြောတယ်”

“ဟမ်း၊ ငါဘယ်မှာပြောလို့လဲ”

“အစ်ကိုလေးပဲ ကြုံတုန်း မြင်းစီးသင်ဦးမယ်ဆို”

ဟုဖြေရှင်းချက်ပေးလိုက်သော မောင်မြိုင်ရဲ့စကားကို သူဘာမှ
စောဒကမတက်တော့ဘဲ ရောက်တတ်ရာရာနှင့် ခြံကျယ်ကြီးတစ်လျှောက်
ဝေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ခြံက အကျယ်ကြီးပဲနော်”

“မြင်းတွေလည်း အများကြီးဗျ”

ဟုဆိုကာ မောင်မြိုင်သွားရာနောက်သို့ သူက တကောက်ကောက်
လိုက်နေမိပါသည်။ မောင်မြိုင်က သစ်လုံးအိမ်လေးကို နှစ်ပတ်မျှပတ်
ပြီးချိန်တွင်...

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“သုခုမကိုစောင့်ရင်း လမ်းလျှောက်တာလေ”

“သေလိုက်ပါလား ငါက တစ်နေရာရာကိုသွားတယ်မှတ်လို့ လိုက်
နေတာ”

“ဟော၊ သုခုမလာနေပြီ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက ကြည့်လိုက်စဉ် ဘောင်းဘီဖွဲ့ကြီးကိုဝတ်ဆင်
ထားတဲ့သုခုမက သူ့ကိုမကြည့်ပါဘဲ...

“လိုက်ခဲ့”

ဟုခေါ်ပါသည်။

သူအံ့သြရပါသည်။ ဒီလိုတော့ရွာလေးမှာ ဒီလိုမြင်းခြံကြီးရှိနေတဲ့
အတွက်ပါ။

“စုစုပေါင်း ဆယ်နှစ်ကောင်တောင်ပါလား”

“ရွာမှာ တစ်နှစ်တစ်ခါ မြင်းပြိုင်ပွဲလုပ်တယ်လေ။ သုခုမက
ဗိုလ်စွဲထားတာဗျ။ သူက မြင်းထိန်းသိမ်းကျွမ်းတာ။ ဒီမြင်းတွေအားလုံး
ကို သူပဲအစာကျွေးတာ”

“ဒီမြင်းတွေက တစ်ချိန်လုံး ဒီမှာရပ်နေတာ အညောင်းမမိကုန်
ဘူးလား”

“ညနေခင်းတိုင်း သုခုမက ရိုးမတောင်ခြေဘက် မြင်းစီးထွက်

တယ်။ တစ်နေ့တစ်ကောင် လဲစီးတယ်ဗျ”

ဟု သူနားကပ်ကာ တီးတိုးပြောလိုက်သောကြောင့် သူမက သူနှင့် မောင်မြိုင်ကိုဘာပြောနေကြတာလဲဟု မယုံသင်္ကာနှင့်ကြည့်လာပါသည်။

သူမအတင်းများပြောနေတာလားဆိုပြီး ရှက်လည်းရှက်မိပါသည်။

“အစ်ကိုလေး မြင်းစီးသင်ချင်ရင်တော့ သုခုမကိုသာ ကိုယ်တိုင် ပြောတော့။ သုခုမက နည်းနည်းလျှို့ဝှက်တတ်တယ်ဗျ”

ဟုတီးတိုးပြောပြီး သုခုမဘက်လှည့်ကာ...

“အဘဂ္ဂိုလား”

“ဇောင်းထဲမှာ နီးယက်နေတယ်”

“အဘကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်။ ခဏ... ခဏနော် အစ်ကိုလေး”

ဟုသာဆိုပြီး ဗျစ်ခနဲထွက်သွားသောမောင်မြိုင်ကြောင့် သူ့မှာ လှမ်းအော်ပြီး တားမြစ်ရကောင်းနိုး၊ အင်း၊ သွားလေဟုပြောရကောင်း နိုးနှင့် ကိုးလိုးကန်လန်ဖြစ်သွားရပါသည်။

မောင်မြိုင်က ရုတ်တရက်ကြီး တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် သူနားကပ်ပြော ကာ ထွက်သွားသောကြောင့် သူမရင်ထဲ ခိုးလိုးရလျှင်ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူမအကြောင်းများ ပြောကြရော့သလားပေါ့။

သူမကသာ အပျိုရိုင်းလေးမို့ မလုံမလဲတွေးနေခဲ့ပေမယ့် သူက တော့ သစ်လုံးတွေကြားမှ မြင်းတွေကိုစိတ်ဝင်တစားကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“မြင်းတွေက အများကြီးပဲနော်”

“ရှင်ကို ကျွန်မ မြင်းစီးသင်ပေးနိုင်ဘူး”

“ဘယ်သူကရော သင်ခိုင်းနေလို့လဲ”

“ရှင် ခုချက်ချင်းပြန်ပါ”

“ရန်ကုန်ကိုလား၊ သူကြီးအိမ်ကိုလား”

“ရှင်ဟာရှင် ဘယ်ပြန်ပြန်၊ အရေးကြီးတာက ရှင် ဒီခြံထဲကထွက် သွားဖို့ပဲ”

“ငါနဲ့ခုလိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရတာကို ရှက်နေလို့လား”

“ဘာ!”

“ငါလည်း ပထမဆုံးပါပဲ။ မင်းသေမှာ စိုးရိမ်သွားလို့ပါ။ ငါတို့ က သရေပဲဖြစ်သွားပြီး ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ ကျေးဇူးမရှိကြ ဘူး။ ဟုတ်ပြီနော်”

“ရှင်ကိုပြန်တော့လို့ ပြောနေတယ်”

“မောင်မြိုင်မပါရင် ငါ မင်းတို့ရွာထဲမှာ မသွားရဲဘူး။ ကျွန်း တောင် ဒီလောက်ကြမ်းနေရင် ခွေးဆိုပိုဆိုးမှာ။ မောင်မြိုင်ကလေးပဲ ပြန်

၁၀၄ ♥ မယ်နိုင်

မယ်”

“ကလေးတွေကြောင့်ဆို စိတ်ပူစရာမလိုတော့ဘူး။ ကလေးတွေက ရှုံးကိုရန်မူရဲတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အင်း၊ အဲဒါဆိုငါပြန်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျင်းတဲ့အချိန်တော့ လာမယ်နော်။ မင်းတို့အိမ်က တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့အိမ်တွေထက် သာယာတယ်”

“ရှင်လာလည်း ကျွန်မတို့က ရှိကြမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော သူမကြောင့် သူက သူမကိုငေးကြောင်ကာကြည့်နေမိခဲ့ပါသည်။

“ထူးဆန်းတယ်၊ ဒီတော့သူမက ငါ့ကိုနှင်နေတာ ငါစိတ်မဆိုးဘူး။ ငါ သူ့အပေါ်အပြစ်လုပ်ထားတာကိုလေ။ အား... ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဟင်၊ အစ်ကိုလေးတစ်ယောက်တည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဟုဆိုကာ ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် မောင်မြိုင်က ဝင်လာ၍...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သီချင်း၊ အင်း... သီချင်းညည်းနေတာ”

ဟု ရောက်တတ်ရာရာပြောမိလိုက်ပါသည်။

“သူ့မရော”

ဥက္ကာပျံနှလုံးသား ♥ ၁၀၅

“မသိဘူး”

“သူ့မက အဲလိုပဲ။ လူမှုရေးသိပ်မသိတတ်ဘူး”

“ရွာက ကလေးတွေက သူ့ကိုတော့ ကြောက်ပုံရတယ်နော်”

“ကြောက်တာပေါ့၊ တော်တော့ကိုကြောက်ကြတာ။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တောင် ပြောမရတဲ့ကလေးတွေက သူ့မသာဆိုရင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်လို့”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူက ကြမ်းတယ်လေ။ မြင်းသမားဆိုတော့ နှင်တံကို ကြာပွတ်တွေအမြဲသုံးတယ်။ မြင်းရိုင်းတွေကိုထိန်းသိမ်းတာ မြင်ကတည်းက ကလေးတွေက သူ့မကို သူ့ရဲကောင်းတင်ပြီးသားပဲ”

“အဲလိုလား။ နောက်နေ့မှ ဒီမြင်းခြံကို ကောင်းကောင်းကြီးလာလေ့လာရဦးမယ်”

“လာလို့မရဘူးဗျ။ မနက်ဖြန်ဆို သူ့မနဲ့သူ့အဘက ရိုးမထဲဝင်တော့မှာ”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ဆေးမြစ်တို့ဘာတို့ သွားရှာကြမှာလေ။ ပြီးတော့ ပြန်လာရက်”

အဲဒီအချိန်ဆို သူ့မတို့ တောတဲ့အချိန်ပဲ”

“သူတို့က အဲဒီလိုသွားရင် အကြာကြီးလား”

“အင်း၊ တစ်ပတ်မဟုတ်ရင် လေးငါးရက်လောက်တော့ အနည်းဆုံးကြာတတ်တယ်”

“အင်း၊ ပျင်းစရာကြီးပဲ”

“ဗျာ... ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ လာ၊ သွားမယ်”

ဟုဆိုကာ မောင်မြိုင်ရဲ့ပန်းကိုဖက်ပြီးသွားလိုက်သော သူ၏နောက်ကျောလေးကို သူမ ငေးကြည့်ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

သူမရင်အစုံမှာ တလုပ်လုပ်နှင့်တုန်နေရပါသည်။

သူ၏မျက်ဝန်းလှလှတွေကြောင့် သူမနှလုံးသားမှာ အခက်တွေ့ရချည်ရဲ့။

“ဟိတ်!”

“အမယ်လေး”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

ဟုဆိုကာ အိမ်နှင့်အိပ်ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ချုံကွယ်လေးမှ ပေါ်လာကြ၍ သူမမှာ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးနီကာ မလုံမလဲဖြစ်သွားရပါသည်။

သူမစဉ်းစားနေတာ သူနှင့်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ပေါက်ကရအကြောင်း အရာလေးတစ်ခုကိုမဟုတ်ပါလား။

“မှန်မှန်ပြောစမ်း! သုခုမ။ နင် တစ်ခုခုကို မဟုတ်တာတွေ့နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဘယ်မှာတွေ့လို့လဲ”

“အဲ၊ ဟိုမြို့သား... အဲ၊ ဒီရင်ဂျေက နင်တို့ဆီက ပြန်သွားတာ မဟုတ်လား”

“ဒီရင်ဂျေ?... သူ့နာမည်က ဒီရင်ဂျေလား”

“အင်း၊ သူကအဲလိုပြောတာပဲ”

ဟု အိမ်ကပြောလျှင် အိပ်က အားကျမခံ...

“သိပ်ချောတာပဲနော်၊ ငါတို့တစ်သက်မှာ ဒီလိုချောတဲ့လူမျိုး ဒါပထမဆုံးတွေ့ဖူးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက အနေအထိုင်လည်းသိပ်သပ်ရပ်တာ”

“အိပ်ရင်လည်း သွားရည်မကျဘူး”

“ထမင်းကိုလည်း ဇွန်းနဲ့ပဲစားတာကို မစိတ်ဘူး”

“ရေချိုးပြီးပြန်လာရင်လည်း အသားလေးက ဝင်းစိုနေတာပဲ”

“အဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ အီးမပါဘူး”

“ဘာ!”

သူမက ထိုညီအစ်မကို သြချသွားရပါသည်။ ဒီမြို့သားကို ဒီလောက်ထိပဲ အသေးစိတ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြတာလား။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ရွာရောက်လာတာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ။ သူအီးပါတာမတွေ့ဘူး”

“နင်တို့မသိတဲ့အခါ ပါမှာပေါ့။ ဒါမျိုးက မျိုသိပ်ထားလို့ရတဲ့ အမျိုးမှမဟုတ်တာ”

“ငါတို့က သူ့ကို တစ်စက္ကန့်တောင် အလွတ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ အဲ၊ ဒါနဲ့ နင် အဘနဲ့အတူ ရိုးမထဲဝင်မလို့ဆို”

“အင်း”

“ကြာမှာလား”

“အင်း”

“ငါတို့တော့ ပျင်းရဦးတော့မှာပဲ”

“နင်တို့ ကိုမြို့သားရှိနေပြီပဲ”

“အဲဒီမြို့သားကို ငါတော့ ချစ်ပစ်လိုက်ချင်ပြီ”

ဟု အိမ်ကပြောလျှင် အိပ်က မျက်စောင်းကြီးထိုးကာ...

“ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာညာမှန်းတောင်မသိဘဲနဲ့”

“နင်ကရောသိလို့လား”

“အရွယ်တောင် ဒီလောက်ရှိပြီ။ ဘာကြောင့်မသိရမှာလဲ။ ချစ်တယ်ဆိုတာ ခဏခဏသတိရနေတာဟဲ့”

ဟုဆရာမကြီးလေသံနှင့် အိပ်ကပြောလိုက်လျှင် သူမက မျက်လုံးကြီးပြူးကာ...

“တကယ်”

“အင်း”

“ကြည့်မရပေမယ့် မြင်ချင်နေတယ်။ ရန်ဖြစ်ချင်ပေမယ့် စကားပြောချင်တယ်။ စိတ်ဆိုးပေမယ့် ဒေါသမဖြစ်ဘူး။ ဂရုစိုက်ချင်ပေမယ့် ဂရုစိုက်နေတယ်။ ခဏတာလေးစိတ်တိုချင်စရာဖြစ်သွားတာကို စိတ်မဆိုးဘဲ ခဏခဏသတိရနေတယ်။ အဲဒါ အချစ်လား”

“ဟမ်း... နင်”

ဟုဆိုကာ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ထိုညီအစ်မမှာ သူမကို ပြူးတူးပြဲတဲ တရားခံဖမ်းသလို စိုက်ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘာလဲ”

“သုခုမ နင်၊ မြို့သားကို”

“ငါ ဘယ်တုန်းက မြို့သားလို့ပြောလို့လဲ”

“ပြောစမ်း! နင် မြို့သားနဲ့ ဘာတွေမဟုတ်တာဖြစ်ထားသလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“နင်မလိမ့်နဲ့”

“ငါက ဘာကြောင့်လိမ်ရမှာလဲ”

“နင်ကျိန်ခဲ့သလား”

“ငါက ဘာကိစ္စကျိန်ရမှာလဲ”

“နင်မြို့သားနဲ့ဘာမှမဟုတ် အဲ၊ မကြိုက်ပါဘူးလို့”

“ငါဘယ်မှာကြိုက်လို့လဲ”

“မကြိုက်ဖူးနော်”

“မကြိုက်ပါဘူး”

“ပေါ့ပျက်ပျက်ဖြစ်နေတယ်။ မရဘူး၊ မြို့သားမျက်နှာကြည့်ပြီး ပြောရမယ်... လာ”

“အဲ၊ ဟေ့... ဟေ့”

သို့သော် နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ သုခုမဆိုတဲ့သူမကို အိမ်နဲ့အိပ်ဆိတ်တဲ့ခပ်ကြမ်းကြမ်းညီအစ်မက တက်ညီလက်ညီ နှစ်ဖက်ညှပ်ကာ ဆွဲခေါ်၍လာခဲ့ပါပြီ။

သူမတို့အိမ်ရောက်တော့ မြို့သားကို ခုံရည်ပေါ် အခန့်သားထိုင်

ကာ ထန်းလျက်ခဲကိုက်လျက် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မြို့သားက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နှင့်လာနေသော သူမတို့သုံးယောက်ကိုတွေ့လျှင် ကိုက်နေသောထန်းလျက်ခဲပင်လျှင် ပြုတ်ကျလုလုဖြစ်သွားလှပါသည်။

“မြို့သား... နင်၊ သုခုမကို”

“အား...”

စကားမဆုံးသေးခင်ပင် သုခုမက အသံကျယ်ကြီးနှင့်အော်ကာ အိမ်ရဲ့ပါးစပ်ကိုပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ နင်နဲ့မြို့သား ဘာဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ”

ဟုပြောလိုက်ချိန်တွင် သူမမျက်လုံးများမှာ ပြာဝေသွားရကာ ငုံ့လက်စထန်းလျက်ခဲပင် ခံတွင်းထဲ ဘယ်လိုပျော်ဝင်သွားမှန်းမသိ။

ရေစမ်းကကိစ္စကို သူမများ ထိုညီအစ်မကိုပြောပြလိုက်တာလား။

အား... ရှက်လိုက်တာ။

သူ ညည်းတွားမိပေမယ့်လည်း သူမက သူ့ကို ပြုံးတူးကြောင်တောင်လေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုညီအစ်မကတော့ သူ့ကိုတစ်လှည့် သူမကိုတစ်လှည့်နှင့် တရား

ခံကြည့်ကြည့်နေခဲ့သည်မို့ သုံးရက်လောက် ဝမ်းမသွားထားတဲ့ခိုက်မှာ တဖို့နဲ့ပြည်လာရကာ အီးပါချင်သလို ရှူးပေါက်ချင်သလို ရောက်တတ် ရာရာကြီးဖြစ်လာမိပါသည်။

“မြို့သား၊ ရှင် သုခုမကိုဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

“ဟမ်”

သူ့ကိုမသကာသောအကြည့်များနှင့် ဝိုင်းအုံလာသောမျက်ဝန်း နှစ်စုံကြောင့် သူစိတ်ကို ဘယ်လိုမှထိန်းမထားနိုင်တော့ပါ။

“သုခုမ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဟမ်း”

“ငါအောင့်အီးမထားနိုင်တော့ဘူး”

“ဟမ်း”

“ငါမအောင့်နိုင်တော့ဘူး”

“မြို့သား၊ နင်”

သို့သော် ထိုမြို့သားမှာ အထင်လွဲနေကြခြင်းကို ဖြေရှင်းမပြနိုင် ရှာတော့ဘဲ ကုန်းကွ ကုန်းကွနှင့်ထမည်အပြု...

“ရှင်မသွားရသေးဘူး”

“အိမ်ပြောတာမှန်တယ်။ ရှင် သုခုမအပေါ် ဘာတွေကျူးလွန်

ထားလို့ ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်လုပ်ချင်ရတာလဲ”

“ငါ့လက်ကိုလွှတ်ပါ”

“မလွှတ်ဘူး။ ရှင်ပြောမှရမယ်”

“ငါ မရတော့လို့ပါ။ နာနေပြီ”

“ဘာ၊ ရှင်...”

“ပြန်လာရင်ပြောမယ်”

“ဘာ၊ ရှင်တို့မြို့သားတွေက ကျောရနံ့ကြပြီး ပုံပြင်ပြော ထွက် ပြေး... ဒါပဲ။ လာမလုပ်နဲ့၊ ရိုးနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ နာနေပြီဆိုမှတော့ ရှင် သုခုမကိုလက်ထပ်လိုက် ပါတော့”

“ပြဿနာပဲနော်”

“ရှင်၊ သုခုမကိုလက်ထပ်ဘဲထွက်ပြေးလို့တော့ ရွာပြင်မထွက် ရသေးခင် အပိုင်းပိုင်းပြတ်သွားအောင် ဓားမနဲ့ခုတ်ပိုင်းပစ်လိုက်မယ်”

“ပြော... ရှင်၊ သုခုမကိုယူမလား၊ မယူဘူးလား”

“ဒုက္ခပဲ၊ ငါသွားချင်လှပြီ၊ လွှတ်ပါတော့”

“မရဘူး၊ ငါတို့လိုချင်တဲ့အဖြေမရမချင်း လုံးဝမလွှတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သား တန်းစီ၌ပင် ဆွဲထားလျက်သွား၏။

တက္ကသိုလ်တစ်ခုနှင့်ပြည်နေသောအစာဟောင်းတွေက အချိန်ပြည့်
၍ ပြင်ပလောကကိုအလည်ထွက်ချင်နေပြီမို့ သူ ဇောချွေးများ ကြက်
သီးမွှေးညင်းထသည်ထိ ပျံလာခဲ့ပါသည်။

သူမမြေမချင်း လွှတ်တော့မည်မဟုတ်တဲ့ တောသူမနှစ်ယောက်
၏လက်ကလည်း သူ့လက်ကောက်ဝတ်တွင် မြဲမြံလှစွာ...

သူ အခက်တွေ့နေရပါသည်။

သူမကို အကူအညီတောင်းသလိုနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်တော့
လည်း မေတ္တာသျှဉ်းချင်စရာကောင်းလောက်အောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်
ဘာတွေတွေ့လို့တွေ့နေမှန်းမသိ။

ထိပ်ဝရောက်နေသောကိစ္စကိုရှင်းနိုင်ရန်အတွက် ပြီးရင်ပြီးရော
ဆိုပြီး ထိုကြောင်တောင်တောင်တောသူမနှစ်ယောက်ကို...

“ယူမယ်ကွာ... ယူမယ် ခုချက်ချင်းဆိုလည်းရတယ်။ မနက်
ဖြန်လား... ရတယ်။ ကဲ၊ ရပြီလား”

ဟုပင် တုံးတီးကြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြေပစ်ပါတော့သည်။

“အတည်နော်”

“ဂျပန်ဝက်အူတွေကလည်း ဒုက္ခပဲ”

သူ စိတ်မရှည်နိုင်သလိုဆိုလိုက်တော့မှ သူ့လက်ကောက်ဝတ်မှ

တောသူမနှစ်ယောက်၏လက်များ တဖြည်းဖြည်းပြေလျော့သွားရပါသည်။

သူက စက္ကန့်အနည်းငယ်ပင် တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ အားသွန်ပင်
နောက်ဖေးဘက်သို့ ပြေးထွက်လိုက်မိ၏။

“အား... ကျွတ်”

သူစိတ်သိုသွားမိပါသည်။

ချုံ့နှယ်တွေလိမ်တက်နေတဲ့ ထိုခြေတံရှည်အိမ်သေးသေးလေးထဲ
မှာ ငုတ်တုတ်ကြီး သူ့ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှာလဲ။

သို့သော် ကြီးလေးသောကိစ္စကြီးကိုမထိန်းနိုင်တော့ပြီမို့ သူအား
ယူကာ ထိုအိမ်သေးသေးလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်မိပေမယ့်...

“အ မယ် လေး”

သူ ခြေတစ်ဖက်တင်လိုက်သည်နှင့်ပဲ ယိုင်သွားသော ထိုခနော်
ခနဲအိမ်လေးကြောင့် ထွက်ပြုချင်နေသောကိစ္စလေးပင် ပြန်ပြီးကျုံ့ဝင်
သွားရသယောင်။

“ဘာကြီးလဲ”

ထွက်ပေါ်လာသောတစ်ပိမ့်ပြည်သံကြောင့် သူ မျက်လုံးပြူးသွား
ခိုက်မှာ အလုံးလိုက်အရင်းလိုက်ပျံ့လာကြသော ထိုအိမ်လေးထဲမှ
ကောင်များက တစ်ကောင်စနစ်ကောင်စမှ များစွာပျံ့လာခဲ့ကြပါသည်။

“အွတ်... အွတ်”

“ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အမယ်လေး... အား... လန့်လိုက်တာ”

“ရှင် ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒါ သန့်စင်ခန်းလား အမှိုက်ပုံးလား”

“တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး။ အိမ်သာကြီးကို”

“တုံးလိုက်တာ သုခုမရယ်”

“ရှင် ချွေးတွေပြန်ပြီး မျက်နှာကြီးရဲနေပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ငါဘယ်လိုသွားလို့ရမှာတဲ့လဲ။ ဟွန်း၊ အနံ့ကလည်း ဆိုးဝါးလိုက်တာ။ အရေထဲ မောင်မြိုင်က ဘယ်ရောက်နေသလဲမသိဘူး”

“ရှင် အလေးသွားချင်နေတာလား”

“ငါ့ပုံက သက်တောင့်သက်သာဖြစ်နေလို့လား”

“ဒီမှာသွားလို့ရတာပဲ အဲ၊ ရှင်က မြို့သားဆိုတော့ မသွားတတ်ဘူးနေမှာပေါ့။ ငါတောင် နည်းနည်းရွံ့သေးတာကို၊ ယခုဆိုပြီး ထွက်ကျလိုက်ရင် ရေက စလုံဆိုပြီး တန်ပြန်စင်တယ်”

“ဘာ!”

“တစ်ရွာလုံး ဒီလိုပဲသွားကြတာ။ အဲတော့ ရှင်လည်း ဒီလိုပဲသွားရမှာပဲ”

“မသွားဘူး။ သေရင်လည်းသေပစေ”

“အဲ၊ ဆီးချုပ်ဝမ်းချုပ်နဲ့သေတတ်တာပဲ။ ရှင်သေလို့တော့မဖြစ်သေးဘူး။ သေသွားရင် ရှင်က ကတိမတည်တဲ့လူဖြစ်သွားမှာပေါ့။ အဲ၊ အကြံရပြီ။ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ဆရာတော်တက်တဲ့အိမ်သာက တော်တော်ကောင်းတယ်။ ရေနဲ့တက်လို့ရတယ်”

“အဲ၊ အဲဒီကိုပို့ပေးစမ်းပါ၊ လုပ်ပါ၊ မရတော့ဘူး”

“ကြိုက်မရှက်ငိုက်မရှက်ဆိုတော့ ရှင်အရှက်ကိုက ဘယ်လိုခေါ်မလဲ”

“ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ကွာ။ ခေါ်သလိုဖြစ်တယ်။ ပို့မှာသာပို့စမ်းပါ”

“ရှင်လျှောက်နိုင်ရဲ့လား။ ဝေးတယ်နော်”

“ဘယ်လောက်ဝေးဝေး လျှောက်မယ်ကွာ... ရပြီလား”

“ရွာနဲ့နည်းနည်းဝေးတယ်”

“ရှည်လိုက်တာ”

ဟုသာ စိတ်မရှည်စွာပြောပြီး သူမရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွတ်ခနဲလိမ်ဆွဲကာ အရွတ်တိုက်ကြီးဆွဲခေါ်လာမိပါ၏။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ သူမကိုကုန်စိုက်တဲ့ဖြတ်ကျော်သွားသော ကိုးရိုးကားရားနှင့်ထိုနှစ်ယောက်ကြောင့် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်ပင် ပြူးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုနှစ်ယောက်ကတော့ ဘာကိုမှကရုပြုမှုမရှိတော့ဘဲ ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ် တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်ဆွဲကာ ရွာလယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း ကိုးရိုးကားရားနှင့်မို့ တစ်ရွာလုံးရှိ လူကြီးလူငယ် အရွယ်မရွေး ပြူးပြဲကာ ထွက်ကြည့်လာကြကုန်ပါသည်။

ဒါကို သူဆွဲခေါ်ရာနောက် ဒရွတ်ဆွဲကြီးပါနေရသောသူမက သိနေပေမယ့် သူကတော့ မျက်နှာကြီးနီကာ ဇောချွေးများနှင့်ပင် ကိုယ့်ကိစ္စထက် ဘယ်အရာကိုမှ အလေးမထားနိုင်တော့ပါ။

ရွာထဲမှလွန်မြောက်ရုံရှိသေး သူဝမ်းငိုက်က ထကြွသောင်းကျန်းလာခဲ့ရပြန်ပါသည်။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းက မရောက်နိုင်သေးဘူးလား”

“ရှင့်ကိုပြောပြီးပြီပဲ။ နည်းနည်းဝေးပါတယ်လို့”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အန္တရာယ်ကိုလွယ်မထားနိုင်တော့ဘူး”

“ထွက်ကျရင် နံကုန်မှာပေါ့”

“အ... .”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ရှင်ချုံတိုးလိုက်လေ”

“ဘာ... အား...”

ရှုံ့မဲ့နေသောသူ့မျက်နှာကြီးကို သူမက ခွဲခနဲရယ်ကာ...

“ယာခင်းထဲမှာ အိမ်သာမှမရှိတာ၊ ကျွန်မတို့တော့ အပေါ့အလေး သွားချင်ရင် ချုံတိုးလိုက်တာပဲ”

“ချုံ?... ”

“အင်း၊ ချုံထဲမှာတော့ ယင်ကောင်လည်းမရှိဘူး၊ ရေပြန်စင်မှာလည်း မပူရဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ သူမမဆိုးဘူးပဲဟု တွေးမိကာ...

“ဘယ်မှာလဲ ချုံ”

“ဟိုးမှာလေ”

“ဘာ၊ အဲဒီတောထဲကြီးမှာ”

“မသွားရင်တော့ ထွက်ကျကုန်တော့မှာပဲ”

ဟု သူမက ကလိတိတိပြောလိုက်လျှင် သူမ မျက်နှာနီကြီးနှင့် ပင် သူမညွှန်ပြရာသို့ အဆောတလျင်သွားမည်အပြု...

“သရဲမရှိဘူးလား”

“နေခင်းကြီး”

“အကောင်တွေရော”

“ငါရှိနေပါတယ် ကလေး၊ ခွေးကအစ ငါ့ကိုကြောက်ပြီးသား”

“မင်း ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်”

“အင်း”

“မသွားနဲ့နော်”

“အင်းပါ... သွားသွား”

ဟု သူမက နာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ လက်ခါပြလိုက်လျှင် သူမက မှူးရှူးထိုးပြေးဝင်သွားပါတော့သည်။ ထိုအခါမှ ဘောင်းဘီဖွင့်ပြီးနှင့် သူမက သစ်မြစ်ဆုံကြီးပေါ် ရယ်ကျဲကျဲလေးထိုင်လိုက်ပြီး တုတ်ကလေး တစ်ချောင်းနှင့် သစ်ပင်သေးသေးလေးများကိုရိုက်ချနေမိပါသည်။

ခဏအကြာမှာတော့ ချုံကွယ်လေးမှ သူက...

“ဟေ့၊ တောသူမ”

“ငါ့နာမည် သုခုမ”

“ထားပါတော့ သုခုမပဲ။ နင်စောင့်နေသေးရင် ပြီးတာပဲ”

“မြန်မြန်လုပ်၊ အနံ့အသက်တွေ လေထဲလွင့်လာတယ်”

“ဟေ့”

“ဘာလဲ”

“ငါက ဘာနဲ့သန့်ရှင်းလိုက်ရမလဲ”

“ဟဲဟဲ... ဘေးနားမှာ တုတ်ကလေးတစ်ချောင်းကောက်ရှာ ပြီး ရှင်းပေါ့”

“ဘာ...”

“နားမလည်ဘူးလား”

“အဲဒါတွေ ငါမတတ်ဘူး”

“အ၊ ပျို”

“ငါ့ကို စက္ကူဖြစ်ဖြစ်ရှာပေး”

“စက္ကူက ဘယ်ကရမှာလဲ။ ရွာထဲမှာ ပြန်ယူရမှာလား”

“အဲလိုတော့မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါဆိုလည်း ရေခပ်ပေး”

“စမ်းနဲ့ဝေးတယ်၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်း အဲဒီပုံနဲ့ နေလို့ရရဲ့ လား”

“ဟေ့ဟေ့၊ မသွားနဲ့”

“ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလူလဲ။ ကတ်သီးကတ်သပ်နဲ့”

“မင်းအင်္ကျီအစုတ်ကြီးကို ချွတ်ပေးခဲ့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သုံးမလို့”

“ရှင်အကျီကို ချွတ်သုံးလိုက်”

“ငါ့အကျီကို ဘာမှတ်သလဲ။ ဈေးကြီးတယ်။ မင်းလိုပြည်တွင်း
ဖြစ်မျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်ဟာရှင် ဘယ်လိုနေနေ၊ ကျွန်မပြန်တော့မယ်”

“ဟေ့ဟေ့”

“ဘာလဲ”

“မင်းက နှစ်ထပ်ဝတ်ထားတာ၊ ငါက တစ်ထည်တည်း”

“ယောက်ျားလေးပဲ၊ အကျီမပါလည်း ဘာအရေးလဲ”

“ယောက်ျားလည်းလူပဲကွ၊ ရှက်တာပေါ့”

“ရှက်ရင်လည်း အဲဒီပုံတိုင်းနေခဲ့ပေါ့။ ငါတော့ ချွတ်မပေးနိုင်
ဘူး”

ဟုဆိုကာ သူမက သစ်မြစ်ဆုံပေါ်မှထရပ်လိုက်တော့ ချုံပုပ်ထဲ
မှ ခေါင်းကလေးမှာ ပြုထွက်လာပြီး...

“ဟေ့ဟေ့... ခဏ”

“ဘာလဲ”

“ခဏစောင့်ဦး၊ ငါ့ကိစ္စကိုရှင်းလိုက်မယ်”

“စောစောတည်းက အဲလိုလိမ္မာလိုက်ရင် အဲလောက်စကားများ

များပြောလိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု သူမကဆိုလိုက်တော့ ချုံပုပ်နောက်ကွယ်မှ သူက သက်
တောင့်သက်သာရှိလာပုံနှင့် ရှက်နေသောမျက်နှာကို လုံအောင်ဖုံးဖိကာ
ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် ဝတ်ထားသောအကျီတော့ ပါမလာတော့ပါ။

“ရှင်အကျီရော”

“မင်းပဲ သုံးလိုက်ဆို”

“နေလို့ရသွားပြီလား”

“မင်းတို့ရွာက သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ။ ဒီလိုမျိုး ဖြစ်သလိုနေကြ
တယ်။ ထို့... ရွှံ့ရာကောင်းလိုက်တာ”

“အဲဒါကြောင့် သုံးရက်လုံးလုံး ရှင့်အောင်ထားတာပေါ့”

“မင်းက ငါ့ကိုချောင်းကြည့်နေတာလား”

“ကျွန်မမှာ မျက်လုံးအပိုမပါဘူး”

“ငါ လက်ရေဆေးချင်တယ်”

“အဲဒါ ရှင့်ကိစ္စပဲ၊ ကျွန်မတော့ ပြန်တော့မယ်”

“ငါ့ကို ရေစမ်းပို့ဦးလေ”

“ရှင့်မှာ ခြေထောက်မပါဘူးလား”

“ပို့မလား မပို့ဘူးလား”

“ခွေးနဲ့ကလေးတွေကိုကြောက်လို့လား”

“ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ”

“အဲဒါဆို ကိုယ့်ဟာကိုယ်သွားပေါ့”

ဟုဆိုကာ သူမက လှည့်ထွက်မည်အပြုမှာတော့ သူမရဲ့လက်
ကောက်ဝတ်ကို သူကဆွဲလိပ်ထားလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်း ငါ့ကို ရေစမ်းပို့ရမယ်”

ဟု သူမက အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောလိုက်သည်တွင် သူမရင်ထဲမှ ရှိ
ရင်းစွဲမခံချင်စိတ်လေးက ပြုထွက်လာရကာ လက်ကိုဆောင့်ရှန်းပစ်
ပါတော့သည်။

သို့သော် သူမကလည်း လုံးဝမလွှတ်ဘဲ သန်မာစွာမင်း ဆွဲကိုင်ထား
လိုက်ပါသည်။

သူမက သိပ်ကြမ်းသောမြင်းသမားဆိုပေမယ့် ယောက်ျားအားဖြစ်
သော သူ့ရဲ့သန်မာတဲ့လက်တွေထဲကတော့ မရှန်းထွက်နိုင်ပါ။

“ရှင်လွှတ်နော်”

“လုံဝမလွှတ်ဘူး”

“ပြောမရဘူးလား”

ဟု သူမက စွာစိစိလေးပြောလိုက်စဉ် သူမက လုံးဝပဲဆိုပြီး မာန်
ထောင်ကာကြည့်လိုက်လျှင် သူမ၏နဖူးကြောလေးများမှာ တင်းသွားရ
ကာ...

“အား”

“ဒါမျိုးတွေရိုး... အား”

အင်အားကြီးသောသူမကဆွဲ၊ အင်အားနှင့်သူမကရုန်း၊ ဒီလိုအခြေ
အနေတွင် နှစ်ယောက်လုံးက အားများသွားရကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ နှစ်
ယောက်သား လုံးဝထွေးလဲကျသွားရပြီး ဆင်ခြေလျှောပြေးလေးအတိုင်း
နှစ်ယောက်ပူးကြီး ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားရပါတော့သည်။

“ဟင်...”

ညနေခင်းမို့ ယာခင်းထဲမှပြန်လာကြသောသူကြီးနှင့်အဖွဲ့မှာ ဆင်
ခြေလျှောလေးအတိုင်း လိမ့်ကျလာသော အရာကြီးကြောင့် မှင်တက်ပြီး
ကြည့်နေမိကြပါသည်။

ထိုလိမ့်ကျလာသောအရာကြီးက တဖြည်းဖြည်းနှင့်အရှိန်လျှော့
သွားကာ သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

“ဟင်! မြို့သား”

“အဲ၊ သုခုမ”

၁၂၆ ♥ မယ်နိုင်

“မင်းတို့”

အရှိန်နှင့်လုံးထွေးပြီး ပြုတ်ကျလာခဲ့ကြသောသူတို့မှာ ရပ်တန့်သွားတော့ ခေါင်းများပင် မူးဝေသွားရ၍ ရုတ်တရက် မထနိုင်သေးပါ။

သို့သော် အာမေဇွတ်သံများကြောင့် မျက်လုံးပွင့်လာချိန်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းအုံကာကြည့်နေကြသော ထိုလူအုပ်ကြီးကြောင့် ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရပါသည်။

ထိုလူအုပ်ကြီးမှာ အင်္ကျီချွတ်ကြီးနှင့် ဒီရင်ကျေကိုလည်းကောင်း၊ ဆံပင်ရှုပ်ပွကြီးနှင့် ကပိုကရိုဖြစ်နေသောသူခုမကိုလည်းကောင်း၊ များစွာသောစူးစမ်းမှုတွေနှင့်ကြည့်နေကြ၍ သူ့ရော သူမပါ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားရပြီး၊ ပြူးတူးပြာတာကြီးပင်...

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူးနော်”

ဟု ပြိုင်တူကြီးပြောမိလိုက်ကြပါတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၉)

သူက မောင်မြိုင်နှင့်အတူ ရေချိုးရန် စမ်းချောင်းကိုသွားခိုက်တွင် သူသွားရာတစ်လျှောက်တွင် တစ်ရွာလုံးရှိလူများမှာ စုပြုံအုံ့ခဲ၍ သူ့ခြေလှမ်းတိုင်းကိုကြည့်နေခဲ့ကြ၍ သူ့မှာ ခြေလှမ်းများ မှားချင်လှလှပင်ဖြစ်ရပါသည်။

သို့သော်လည်း စမ်းအိုင်သို့အရောက်မှာတော့ အဝတ်လျှော်နေကြသောအမျိုးသမီးများရဲ့စကားကို သူမထင်မှတ်ဘဲကြားလိုက်ရပါသည်။

“အဲဒါမျိုးပေါ့ဟဲ့... ဆင်ဖမ်းမယ်ကျားဖမ်းမယ်နဲ့ သိလေရဲ့ သယောင်ယောင်နဲ့ ကျိတ်ပုန်းခတ်နေတာလေ”

၁၂၈ ♥ မယ်နိုင်

“ဟုတ်ပါ၊ ကြမ်းသလိုလိုရမ်းသလိုလိုနဲ့ မြို့သားကိုတော့ အပိုင်ချည်တော့တာပဲ။ သုခုမက မိန်းမလည်း သိလား”

“အံ့မယ်... ခံပေါ့၊ ကျန်ရစ်ဖြစ်မှာသေချာတယ်။ မြို့သားကလား... သူ့ကိုအတည်ကြဉ်းမှာ။ ဟိုက သိပ်ချမ်းသာတယ်ဆိုလားပဲ”

“မရိုးနိုင်တဲ့ဇာတ်လမ်းပေါ့ဟယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ကျန်”

“မြို့သားကို ဘာတွေ့ဘယ်လောက် ပဲသွားပေးမှန်းမှမသိတာ။ အဲဒီနေ့က မြို့သားက သူ့ကို တောထဲဆွဲခေါ်သွားတာကို တစ်ရွာလုံးမြင်တယ်”

“မြို့သားက နုနုလှလှနဲ့။ သူ့လိုအကြမ်းပတမ်းမျိုးကို မျက်စိထဲတောင်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုက မာယာများလွန်းလို့နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါနော်၊ သူ့လိုမိန်းမမျိုးနဲ့ မပေါင်းအပ်ဘူး။ ငါတို့မောင်တွေ အစ်ကိုတွေတောင် ပါသွားမှာကြောက်ရတယ်”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် သူက အိမ်တို့အိမ်တို့နဲ့ပေါင်းနေတာကိုး”

“ကြောက်စရာကြီးနော်၊ အပေါ်မှာတော့ သကာရည်လေးနဲ့ ချိုမြလို့ အထဲမှာတော့ ပုပ်အုံနေပြီဆိုတာလိုပေါ့ဟယ်”

“ပွဲဖြစ်ရင် အပျိုစာရင်းမှာ သူ့ကိုမသွင်းသင့်တော့ဘူးဟဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက အပျိုမှမဟုတ်တော့တာ။ ငါတို့လူပျိုခေါင်းကို ကြုံပြောထားဦးမှာပဲ။ အပျိုစာရင်းထဲမှာ သုခုမပါရင် ဆန္ဒပြမယ်လို့”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

ထိုစကားသံများက သူ့နှလုံးသားကို ဖိကပ်နာကျင်စေရပါသည်။ မတော်တဆလွဲချော်မှုလေးဟာ သုခုမရဲ့ဘဝကို တကယ်ပဲ အမှောင်ဖုံးသွားစေတာလား။

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် သူ ရေချိုးချင် စိတ်မရှိတော့ဘဲ လှည့်ပြန်မည်အပြု...

“အစ်ကိုလေး စိတ်ထိခိုက်သွားပြီလား”

သူ ပြန်မဖြေပါ။

“သုခုမနဲ့အစ်ကိုလေးက တကယ်ပဲဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယုံပါတယ်။ သုခုမ သနားပါတယ်။ အားလုံးက ဝိုင်းပြောကုန်ကြပြီ”

ဟု စိတ်မကောင်းကြီးစွာပြောလာသော မောင်မြိုင်ကြောင့် သူရင်ထဲမှာ ပို၍ခံစားသွားရပါသည်။

“သည်းခံပါ အစ်ကိုလေးရယ်၊ အစ်ကိုလေး စိတ်မပျော်ရင်လည်း ပြန်ကြတာပေါ့”

ဟု မောင်မြိုင်ကဆိုပြီး တစ်ခုခုကို သတိတရနှင့် မြှုပ်နှံမိန်းပြန်

ပါသည်။

“အစ်ကိုလေးက ဌာနေပြန်သွားရင် ပြီးပြီ။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သူရမ
ကို လူတွေအားလုံးက ဝိုင်းပြောကြဦးမှာ ဖယ်ကြဦးမှာ။ သူရမ အရပ်ထဲ
မှာ ဘယ်လိုကျန်ရစ်ခဲ့မလဲမသိဘူး။ အင်း၊ အဘကတော့ သိပ်စိတ်ဆိုး
နေလောက်ပြီ။ သူရမကို ကြာပွတ်နဲ့တောင် ရိုက်နေပြီလားမသိဘူး”

“ကြာပွတ်နဲ့”

“သိပ်နာတာ၊ သားရေထုတဲ့မြင်းတွေကို အဲဒါပဲနိုင်တာလေ”

အဲဒါ သူ့ကြောင့်ဆိုတာကြီးကို ပြက်ပြက်ကွင်းကွင်းကြီးသိနေ
၍ ရင်ထဲမှာစိတ်မကောင်းခြင်းက အလုံးလိုက်အရင်းလိုက်ကြီးဖြစ်နေရ
ပါသည်။

သို့သော် သူကလည်း ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။ သူ့အိမ်ပြန်ရောက်
သွားချိန်မှာတော့ သူကြီးက ရှိမနေပါ။

ရှိနေကြသောအိပ်ခန်းအိမ်ကလည်း သူ့ကိုမမြင်သလိုနေကြ၍
သူ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းလှပါ။ ဒါတိုင်းဆို သူ့ရောက်လာလျှင် သည်းသည်း
လှုပ် ပျာယာခတ်နေကြသော ထိုညီအစ်မက လုံးဝကိုပြောင်းလဲသွားခဲ့
ပါ၏။

“အိပ်၊ အိပ်”

ဟု သူကစခေါ်လိုက်တော့မှ ထိုညီအစ်မက သူ့ကို ဝဋ်ကျေတမ်း
ကျေလေးကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ငါ မနက်ဖြန်ပဲပြန်တော့မယ်”

“ရှင်က ဧည့်သည်ပဲ၊ အချိန်တန်အိမ်ပြန်ရမှာပေါ့”

“အဲဒါ တစ်ခါတည်းနှုတ်ဆက်ပါတယ်”

“ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ်ပြတဲ့ကိစ္စကို ကိုယ်တာဝန်ယူရတာမယ်”

“ရှင်ဟာ ကံတိုကိုလွယ်လွယ်ပေးပြီး လွယ်လွယ်ဖျက်တတ်တဲ့

လူစားမျိုးပဲ”

“တစ်ရွာလုံးက သူရမကိုမယုံပေမယ့် ငါတို့ယုံပါတယ်”

“သူရမကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ ငါနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်လို့”

“တစ်ဘဝတာလုံး နာမည်ဖျက်သွားရတဲ့မိန်းကလေးပဲ။ အဲဒါ
ရှင်ကြောင့်လေ။ တာဝန်ယူချင်လည်း ကိုယ်တိုင်တော့ သွားနှုတ်ဆက်
သင့်တာပေါ့”

“တာဝန်ယူရအောင် ငါနဲ့သူ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ကြလို့ပါ”

“မိန်းကလေးဘဝမှာ သိက္ခာက အရေးကြီးဆုံးပါ”

“အင်း၊ ကောင်းပြီလေ။ ငါ သူ့ကို နောက်ဆုံးသွားနှုတ်ဆက်
လိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ သူ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့တော့...

“သူခုမက သိပ်စိတ်ကောင်းရှိတဲ့သူပါ။ ရှင့်ကို သူ သေချာပေါက် ဆွဲမထားပါဘူး”

ဟုပြောလိုက်သော အိမ်ရဲ့အသံစာစာက သူ့နှလုံးသားကို အပြင်း ထန်ဆုံး ရိုက်ခတ်သွားရပါ၏။

သူခုမတို့ခြံရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်မိနေခဲ့ပေမယ့် သူ့ခြေထောက်တွေ က မခိုင်တခိုင်ရယ်ပါ။ ဝင်ရမယ်မှန်းသိပေမယ့် မဝင်ရဲနေခဲ့တာပါ။

သူခုမ ဘာလုပ်နေမလဲ။ မြင်းစာပဲ ကျွေးနေမလား။ ဒါမှမဟုတ် ငေးငိုင်နေမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငိုနေမှာလား။ သူ့မတွေ့တတ်နိုင်ပါ သော်လည်း နောက်ဆုံးမှာတော့ အားတင်းပြီး ထိုခြံထဲသို့ဝင်လာဖြစ် ခဲ့ပါသည်။

ခြံကြီးမှာ ပကတိတိတ်ဆိတ်နေခဲ့တာကြောင့် သူ့စိတ်တွေပို၍ ချောက်ချားနေရပါသည်။ သူခုမကိုမတွေ့ရဲတော့သလို အင်အားတွေကုန် ဆုံးနေရပါ၏။

သို့သော် သူ သူခုမကိုနှုတ်ဆက်ပြီးမှပြန်မယ်ဆိုသော ဆုံးဖြတ် ချက်ကြောင့် အရဲကိုးပြီး ရှာဖွေနေမိလိုက်စဉ်မှာတော့ နောက်ဆုံးမှာ သူခုမရဲ့ကျောပြင်ကို ငြိမ်သက်စွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူ့အားရဝမ်းသာနှင့် သုခုမဟုခေါ်မည်အပြုတွင် အကွယ်လေး မှပေါ်ထွက်လာသောမျက်နှာတစ်ခုကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

“သမီးနဲ့သူက ဘာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အဘ”

“မင်းကို အဘ အကြိမ်ကြိမ် ဒီမေးခွန်းကိုမေးတယ်။ မင်းက ဒီအဖြေပဲ ဖြေတယ်။ မင်းတို့ တကယ်ပဲ ရည်ငံနေကြတယ်ဆိုရင် အဘ ကိုယ်တိုင် ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး အဲဒီမြို့သားကိုတောင်းဆိုမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့အဘ။ သူနဲ့သူခုမက မတန်ပါဘူး”

“ဒါဆို နင်”

“သူက ညဉ့်သည်ပါ။ မကြာခင်ပြန်သွားလိမ့်မယ်”

‘နင်က တစ်သက်လုံး တစ်ရွာလုံးရဲ့တံတွေးခွက်ထဲမှာ အပယ်ခံ ဘဝနဲ့နေတော့မှာလား’

“သူခုမကပဲပေါ့”

“ငါသိပ်ရှက်တယ် သုခုမ။ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်ကို ငါသိပ်ရှက်တယ်။

ငါ မြို့သားကို သွားတောင်းပန်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့အဘ။ သူ သုခုမကိုမကြိုက်ဘူး”

“မကြိုက်ရင် ဘာကြောင့်”

“သူနဲ့သူခုမ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ပြောပြီးပြီလေ”

“ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ။ ဘယ်သူက သိမှာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘ သူ့ကိုသွားမပြောပါနဲ့”

“နင်တစ်သက်လုံး ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့နေထိုင်မှာလဲ”

“ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက်၊ ချီးမွမ်းခုနစ်ရက်ပါ။ သူခုမကို မြို့သားက ဘယ်
တော့မှလက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူခုမကြောင့် သူ အခက်မကြုံစေချင်
ဘူး”

“အဲဒါဆို နင့်ပစ္စည်းတွေသိမ်းလိုက်တော့ သူခုမ၊ ငါတို့ တော
ထဲ ပြောင်းနေကြရအောင်”

“ဟုတ်”

သူရင်ထဲမှာ ပြင်းပြစွာခံစားလိုက်ရပါသည်။ သူဟာ ပညာတတ်
သောယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ သူမလောက်တောင် အသိ
တရားမရှိပါလားဆိုတဲ့ကသိကြီးက သူ့ကိုအရှက်ရသွားစေပါသည်။

သူမကတော့ သတ္တိရှိရှိ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အံတုရင်ဆိုင်။ သူက
တော့ ရှောင်ပြေးချင်ခဲ့မိ၍ သူ့ကိုယ်သူရှက်မိပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်အားပေးကာ...

“အဘ”

ခေါ်သံကြောင့် သူမရော၊ အဘပါ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် လုံးဝ
မထင်မှတ်ထားရပါသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာမို့...

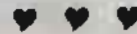
“ဟင်! ရှင်”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဒီရင်ကျေပါ။ ခွင့်ပြုပါအဘ၊ ကျွန်တော် သူခုမ
ကိုလက်ထပ်ပါမယ်”

“ဟင်...”

“ကျွန်တော်တို့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ”

ဟု သူက လေးနက်ခိုင်မာစွာပြောချစ်လိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

ရွာထဲသို့အလျှိုလျှိုဝင်လာကြသော ခမ်းနားတောက်ပြောင်သည့်
လူများကြောင့် တစ်ရွာလုံးမှာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ကြီးဖြစ်နေရပါသည်။

“မေမေ”

“သား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲသားရယ်”

“သား လက်ထပ်ချင်သွားလို့ပါ။ မေမေ ခွင့်ပြုမယ်လို့ယုံကြည်
ပါတယ်”

“ဖျိုလည်း ပါလာတယ်”

“ဘယ်မှာလဲဟင်”

“နောက်မှာ ဥရုနဲ့အတူလိုက်လာခဲ့ကြလိမ့်မယ်”

“ဗျာ!”

“မေမေသိတာပေါ့သားရယ်။ သားရဲ့ဘဝမှာ ဥရုပဲရှိတယ်ဆိုတာ စိတ်မပူနဲ့နော်။ သားကိစ္စတွေအားလုံး မေမေဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ်”

ဟု မေမေက ခိုင်မာစွာပြောလိုက်သည်တွင် သူက တကယ်ပဲ မေမေ့ကိုအားကိုးမိသွားပါသည်။

မေမေဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း သူ့အပြည့်အဝယုံကြည်နေမိပါသည်။

“ဪ၊ ဒီဂျေရင်ရဲ့မိခင်လားခင်ဗျာ”

ဟုဆိုကာ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနှင့် သူကြီးကဆိုလိုက်၍ သိပ်ကျက်သရေရှိသော မေမေမှာ သွားမပေါ်ဘဲ ကြည်ရွှင်စွာ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“သားကိုစောင့်ရှောက်ပေးထားတဲ့အတွက် ဒီကလူကြီးမင်းကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဟုဆိုလိုက်သောမေမေရဲ့အသံက ပြင်းထန်စွာပေါက်ကွဲတော့မည့် အနုမြူဗုံးတစ်လုံးနယ်။

“အစ်မကြီးတို့လာတာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ရွာက ကြိုဆိုပါ

တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရွာသားမောင်မြိုင်ကို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက် ရွာကိုယ်စား ကျွန်တော်က ပြန်ပြီးကျေးဇူးတင်ရလို့ အပြန်အလှန်ပေါ့”

ထိုအခါ ပြုံးလိုက်တဲ့မေမေရဲ့အပြုံးကို သူစိုးရိမ်သွားရပါသည်။ သို့သော်...

“ဂျေ”

“ဪ၊ ဖွိုင်”

“နင်ပျော်နေလား ဂျေ”

ဟုထင်မိ၍ထွက်ပေါ်လာသောမျက်နှာတစ်ခုကြောင့် သူ့မှာ နှလုံးသွေးကြောတွေ ခြောက်သွေ့ကုန်ရပါသည်။

“အံ့သြသွားသလား... ငါတော့ မယုံကြည်နိုင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ”

ဟု ဥရုလေကပြောတော့ သူ့မှာ လမ်းပျောက်သွားသူတစ်ယောက်လို ခံစားလိုက်ရပါ၏။

“ငါ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“ငါက ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး လုပ်ကြံနေတာလို့ ထင်နေတာလား၊ မကြာခင် နင်တွေ့ရတော့မှာပါ ဥရု”

ဟု သူ နာနာကြည်းကြည်းပြီးပြောလိုက်မိတော့တာကြောင့်

မှန်းမသိ ဥရုမျက်နှာကြီးမှာ ပြိုဆင်း၍သွားရပါသည်။

ဒါကိုဖွိုက်ကကြားထဲမှဝင်ကာ

“မောင်မြိုင်ပြောတော့ သူက မြင်းအများကြီးမွေးတယ်ဆို”

“အင်း”

“သွားရအောင်လေ။ ငါက သိပ်အချိန်မရှိဘူး။ ငါ အဲလိုမြင်းခြံ
မျိုးတွေ မတွေ့ဖူးလို့”

“မနားတော့ဘူးလား”

“ဒါ ဘာမှမပင်ပန်းဘူးလေ။ ငါ့ကို ကားနဲ့မြင်းလှည်းကပဲ သယ်
နေတာကို။ ဥရုရော လိုက်ခဲ့ပါလား”

ဟု ဖွိုက်က ဖော်ရွေစွာခေါ်လိုက်သည်တွင် သူရင်ထဲမှာ လျှပ်စစ်
လက်သွားရပါသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကို သူသိပ်ချစ်ရသောဥရုနဲ့ ခုလိုကြီး သူ
ရှေ့မှာ မဆုံးစည်းစေချင်ပါ။

“နောက်မှပဲ ဖွိုက်။ ငါ ခေါင်းနည်းနည်းမကောင်းချင်လို့”

“ဒါဆို ငါတို့ပဲသွားရအောင်လေ”

ဟု သူကပြောလိုက်စဉ်မှာ...

“သားဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဖွိုက်ကို မြင်းခြံထဲလိုက်ပို့မလို့”

“သားကို မေမေပြောစရာရှိသေးတယ်”

ဟု မေမေကပြောလိုက်လျှင် ဖွိုက်က...

“ရတယ် ဂျေ၊ အန်တီနဲ့ပဲနေလိုက်ပါ။ ငါက ရတယ်။ မောင်မြိုင်
ကရွာသားပဲ။ မောင်မြိုင်ပါရင် ဖြစ်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ပြတ်ပြတ်သားသားကြီးပင် လှည့်ထွက်သွားသောဖွိုက်
ကြောင့် သူရင်ထဲမှာ မတင်မကျကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

လူတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူခင်တတ်သောသူမနှင့် ဖွိုက်ကို
မဆုံးစည်းစေချင်ပါ။

“ဘာပြောမှာလဲမေမေ”

“ဖြေးဖြေးပေါ့သားရယ်။ သားအမိချင်းပဲ”

“မေမေ ဘာတွေကြံစည်ထားသလဲ”

“သားက ဘယ်လိုဖြစ်ချင်သလဲ”

“သူ့ကို သားလက်ထပ်မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပြီ”

“သူ့ကို သားနှစ်သက်လို့မဟုတ်ဘူးလို့ သားက ဝန်ခံနေတယ်

ပေါ့”

သူဘာမှပြန်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍နေခဲ့ပါသည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းဟာ ဝန်ခံခြင်းမဟုတ်ပါလား။

“မေမေမှာ သိပ်အချိန်မရဘူး သား။ ဖွိုက်ကလည်း အားလှတယ်
တော့မဟုတ်ဘူး။ သားဖေဖေက ပိုပြီးအလုပ်များနေလို့၊ ပြီးတော့ သား
က သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောညီမို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ”

“ဥရုက ဘာဖြစ်လို့လိုက်လာရတာလဲ”

“မေမေက ဥရုကိုပဲချွေးမတော်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာ”

“မေမေ”

“ငါ့သားရဲ့စိတ်ကို မေမေက သိပြီးသားပါ။ သား ဘာမှစိတ်မပူ
နဲ့၊ အေးဆေးသာနေ၊ ဟုတ်လား။ မိခင်ဆိုတာ သားသမီးကိုကာကွယ်
ဖို့ပဲ။ မိခင်ဆိုတဲ့ဝေါဟာရနဲ့အညီ သားဘဝကို မေမေအဆုံးစွန်ကာကွယ်
သွားမှာပါ”

ဟု မေမေက ပြတ်ပြတ်သားသားကြီးပြောခဲ့ပေမယ့် သူကတော့
မဝံ့မရဲပင် ခေါင်းငုံ့၍နေခဲ့ရပါသည်။

“သား တစ်ခုပဲဝန်ခံပေးပါ။ သား ဥရုကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဥရုစိတ်က သားဆီမှာမရှိတူး”

“မေမေက သားရဲ့စိတ်ကိုပဲမေးနေတာပါ”

သူခေါင်းညိတ်၍သာ ဖြေလိုက်မိပါသည်။

“သားဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်စေရမှာပေါ့”

ဟု ချီသာစွာပြုံး၍ပြောနေခဲ့သောမေမေ့က သွေးအေးပြီး ရက်
စက်တတ်မယောင်။

သူတိတ်လန့်သွားရပေမယ့် အကြောင်းပြချက်မရှိပါ။

“မေမေ”

သို့သော် ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်ကတော့ သူပဲသားလေးကိုဖွဖုတ်ကာ
ပြုံး၍နေခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၁)

“သူက တကယ်ပဲမြင်းစီးကျွမ်းကျင်သလား”

“အစ်ကိုလေးဖို့ရင် မသိသေးလို့နော်၊ သုခုမက လမ်းလျှောက်
နေတာထက် မြင်းစီးမှုလိုတာ”

“သုခုမ၊ သူ့နာမည်က သုခုမလား”

“အဲဒီနာမည်က ကျွန်တော်တို့ပါးစပ်ဖျားမှာ တောဆန်သလိုနဲ့၊
အစ်ကိုလေးဖို့ရင် ခေါ်လိုက်တော့လည်း နားထောင်ကောင်သွားသလိုပဲ။
အစ်ကိုလေးခေါ်လိုက်ရင်တော့ သုခုမဆိုပြီး ပါးစပ်ထဲမှာ အပြည့်ထည့်နဲ့
လေးလေးကြီး ဒေါနဲ့မောနဲ့ထွက်လာတယ်”

“ဒေါ်ခဲမောနဲ့”

“အစ်ကိုလေးနဲ့သုခုမက မတည့်ကြဘူးလေ”

“အံ့ဩစရာပဲနော်။ မတည့်ကြဘဲနဲ့ ချစ်ကြိုက်ကြတယ်”

“ချစ်ကြိုက်ဖို့နေနေသာသာ စကားကောင်းတောင် ပြောဖူးကြတာမဟုတ်တာ ကျွန်တော်အသိဆုံးပါ။ လူတွေက သက်သက်အထင်လွဲနေတာ”

“အထင်လွဲတယ် ဟုတ်လား။ ဒါဆို သူတို့နှစ်ယောက်က”

“အစ်ကိုလေးတို့သိနေသလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အစ်ကိုလေးကလည်း ခုချိန်ထိ လူပျို။ သုခုမကလည်း အပျိုစင်ပါပဲ။ အထင်လွဲကြတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်အံ့ဩတယ်... ဂျေက ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးကိုလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကိုပေါ့။ ကိုယ်သိသလောက်တော့ ဂျေဟာ အဲလိုလူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ထင်ရာကိုပဲ လုပ်တတ်တယ်။ ကိုယ်အကြောင်းကလွဲရင် တစ်ပါးလူအတွက် အလကားတွေ့မပေးတတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩတာပဲ။ သုခုမကို နည်းနည်းမှကြည့်မရတဲ့အစ်ကိုလေးက ဘာကြောင့်လက်ထပ်မယ်ပြောရတာလဲလို့”

“သူက ရုပ်ဆိုးလို့လား”

“ကျွန်တော်ကတော့ သုခုမ ဘယ်လိုနေနေ၊ လှတယ်”

“အင်း၊ အကောင်းမြင်တတ်တာ ကောင်းပါတယ်”

“ဟိုမှာ သုခုမတို့ခြံပဲ”

ဟုပြောပြီးပြေးသွားကာ...

“သုခုမ... ဟေ့၊ သုခုမ”

“အော့”

“ဟေ့၊ အစ်ကိုလေး သူရှိနေတယ်”

ဟုဆိုကာ မောင်မြင်ဦးဆောင်ပြီးဝင်သွားရာနောက်ကို သူပါလိုက်ဝင်ခဲ့သည်တွင် ဇောင်းထဲမှာ သူမကိုအစာကျွေးရင်း တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သူတို့ခိုက်ဆာနေလို့လေ”

“အစ်ကိုလေးရဲ့မေမေ ရောက်လာတယ်လေ။ နင် ဘာဖြစ်လို့ လာမနှုတ်ဆက်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“နင့်ပုံက ပျော့ဖပ်ဖပ်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါစိုးရိမ်နေတယ်”

၁၄၈ ♥ မယ်နိုင်

“ဘာကိုလဲ”

“မသိဘူး”

“ဘာမှတွေးမနေနဲ့။ ကိုယ့်ယောက္ခမလောင်းကို နှုတ်ဆက်သင့်တယ်”

“ငါ သူ့အပေါ် တရားမျှမလားလို့ပါ”

“နင်အဲလိုမတွေးပါနဲ့။ နင်နဲ့အစ်ကိုလေးက ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ငါသိပေမယ့် တစ်ရွာလုံးရဲ့အမြင်က ငါနဲ့မတူဘူး။ နင်နာမည်ပျက်မှာ နော်။ နောက်ဆို နင့်ကိုလက်ထပ်မယ့်လူရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါစဉ်းစားမိတယ်။ အဘပြောသလိုပဲ တခြားရွာကိုပြောင်းသွားရမလားလို့”

“ဟာ၊ နင်ဒီလိုမတွေးသင့်ဘူး”

“သေချာစဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ သူက လူချောပဲ”

“နင်ပြောတော့ ရုပ်ဆိုးတယ်ဆို”

“ငါစိတ်တိုလို့ပြောတာပါ။ သူက ပညာလည်းတတ်တယ်။ ချမ်းသာတယ်၊ ချောတယ်၊ ခြုံသား။ ငါကတော့သူ့ ဆင်းရဲတယ်၊ မြင်းလည်း အငှားမောင်းပို့တယ်။ ဘာပညာမှလည်း မတတ်ဘူး။ ဉာဏ်ကလည်း ထိုင်းတယ်။ ငါ့ရဲ့သိက္ခာအတွက်နဲ့ပဲ သူ့ဘဝကိုမချုပ်ကိုင်သင့်ဘူး”

ဥတ္တာယုံနှလုံးသား ♥ ၁၄၉

“ကိုယ်သိသွားပြီ။ ဂျေက မင်းကို ဘာကြောင့်လက်ထပ်သလဲဆိုတာ”

ဟုဆိုရင်း သူကဝင်လာခဲ့သဖြင့် သူမမှာ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်...

“သူ... သူက”

“အစ်ကိုလေးရဲ့ဝမ်းကွဲအစ်ကိုလေ”

“ဒုက္ခပဲ၊ ငါပြောတာတွေ ကြားသွားကုန်ပြီ”

“မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ဂျေရှာတွေ့တာ ဂျေကံကောင်းတာပဲ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းလိုမိန်းသားတဲ့မိန်းကလေးမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး။ အနည်းငယ်ကို အကြီးကြီးဖန်တီးပြီး ကြံဖန်ကြသူတွေချည်းပဲ။ ကိုယ်တွေ့ဖူးသမျှတော့ ဖြတ်လမ်းနည်းကိုပဲ နှစ်သက်ကြတယ်”

“ဟမ်း”

“ကိုယ် မင်းကိုမြင်မြင်ချင်းဆင်မိပါတယ်။ သုခုမ၊ ကိုယ့်နာမည်ဖွဲ့ငါပါ”

ဟုဆိုကာ သူက လက်တစ်ဖက်ကိုကမ်းပေးလိုက်သည်တွင် ပြူးကြောင်ကာကြည့်နေခဲ့သောသူမကြောင့် မောင်မြိုင်ကပဲ ကြားမှ ရှုမရလက်ကိုဆွဲကာ အစ်ကိုလေးဖွဲ့ငါ့လက်နှင့် တွေ့ပေးလိုက်ခဲ့ပါသည်။

“ရှင်လက်က နူးညံ့နေတာပဲ”

သူပြုံးမိလိုက်ပါသည်။ ထိုအပြုံးက သိပ်ရိုးသားတဲ့သူမကို ဂုဏ်
ပြုလိုက်တာပါ။

“ကိုယ့်ကို မင်းရဲ့မြင်းတွေ လိုက်ပြနိုင်မလား”

“ဟမ့်”

“အမှန်တော့ ကိုယ်က ငယ်ငယ်က မြင်းသိပ်စီးတတ်ချင်ခဲ့တာ”

“ဥညိုဆိုတဲ့မြင်းမကြီးက သိပ်ပါးနပ်တာ။ အဲဒီမြင်းကို စီးလို့
ရတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဪ၊ ဟို”

“ဘာလဲ၊ ပြောလေ”

“ရှင်မူးမှာစိုးလို့ပါ။ ဒီရင်ကျောက မြင်းလှည်းစီးရင်လည်းမူးတယ်။
မြင်းခြံထဲမှာလည်း နှာခေါင်းရှုံ့တယ်။ မြင်းချေးနံလို့နဲ့တူတယ်။ အခု
သူခုမ သန့်ရှင်းထားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူမလာတော့ဘူး။ မြင်းလည်းမစီး
ဘူး။ ခုန်ရင် သူမူးမှာစိုးလို့နဲ့တူတယ်”

ဟု ကျော့အမှတ်တရကြီးပြောလိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲ သူမအတွက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဂျောက အမြဲနူးညံ့ညံ့ပဲနေခဲ့လို့ပါ။ ကိုယ်ကတော့ ရပါတယ်။

ကိုယ်က အဲလိုမျိုးကိုနှစ်သက်တယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုမြို့သား”

“ကိုယ့်ကို ဖွိုလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်လို့ရပါတယ်”

“ရှင်က ဖော်ရွေတယ်။ ပြီးတော့ သဘောလည်းကောင်းတယ်”

“အဲဒါ မင်းကိုခင်လို့ပါ”

“အရင်က သုခုမ အဲလောက်မပျော့ညံ့ဘူး။ အခုပျော့ညံ့နေ
တယ်။ ရှင်က ခင်တယ်ဆိုတာလေးတောင် ပျော်နေတယ်”

“မင်းလည်း ကိုယ့်ကိုခင်သွားလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ သဘောကောင်းတဲ့ရှင်ကိုခင်တယ်”

“ဒါဆို ကိုယ်ဘယ်တော့မြင်းစီးရမှာလဲ”

“မောင်မြိုင်၊ မင်းပြန်တော့လေ”

“အစ်ကိုလေးဖွိုက်က”

“ရတယ်။ သုခုမနဲ့နေထားလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်နော်။ ဆရာကတော်

ခိုင်းစရာရှိနေလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ မောင်မြိုင်ပြန်သွားတော့မှ သူမက မြင်းစာစကောင်

ကို ဆွဲထုတ်မည်အပြု...။

“နေဦး”

“ဟမ်”

“မင်းရဲ့အဘကို နှုတ်ဆက်ဦးစို့လေ”

“ဟမ်”

“သူဘယ်မှာလဲ”

သူမ ဝမ်းသာသွားရသလား။ ကြည်နူးသွားရသလားပင် အမည်
မဖော်နိုင်တော့ပါ။

ထိုမြို့သား ကိုလူချောက သူမရဲ့ဖခင်ကို အရေးတယူငါ့ရပြု
မည်ဆို၍ သူမ အံ့လည်းအံ့သြမိပါသည်။

“ရှင်”

“ဘာလဲ၊ မရလို့လား။ အဲဒါဆိုလည်း ကိုယ်နောက်မှလက်ဆောင်
ပစ္စည်းနဲ့ လာနှုတ်ဆက်ပါမယ်”

“အဲဒါတွေမလိုပါဘူး”

“အဲဒါဆိုရှင်”

“ရှင်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဘကိုအရေးတယူရှိလို့ပါ။ အဘ
က စကားပြောကြမ်းလို့ ချစ်ခင်သူသိပ်မရှိဘူး။ အဘကိုမမြင်ခင်တည်း

က ခင်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမက လေးနက်ခိုင်မာစွာပြောလိုက်လျှင် ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်နှင့်
လူတစ်ယောက်က ဇောင်းထဲဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ငါ့သမီး ကံကောင်းပါတယ်”

“ဟင်၊ အဘ”

“မာလာပါအဘ၊ ကျွန်တော်က ဖွိုင်ပါ။ ရန်ကုန်က ခေတ္တရောက်
လာခဲ့တာပါ။ ဒီရင်ကျေနဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတော်ပါတယ်”

“ဒီရင်ကျေကလည်း လူကောင်းပါ။ မခိုင်မာတာကလွဲလို့ တာဝန်
ယူတတ်တယ်။ မောင်ရင်က ကောင်းတဲ့လူပါ။ အဘသမီးမှာ မင်းလို
မိတ်ဆွေမျိုးရှိတာ သိပ်ကောင်းတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဘ”

“သူမက နည်းနည်းရှုပ်ဆိုပြီး အပြောမတတ်ပေမယ့် စိတ်ရင်း
ဖြူပါတယ်။ အဘသမီးကို ခင်ပါလို့ပြောပါရစေ။ ဒီလိုပြောတာလည်း
အဘဘဝမှာပထမဆုံးပါ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ သူမကိုစိတ်မချဘူး”

“စိတ်ချပါအဘ။ သူမကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်မှာပါ။ သူ
ရိုးသားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုခင်ပါလေ။
ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်မှာပါ”

၁၅၄ ♥ မယ်နိုင်

“အေးကွယ်... အဲဒါဆိုရင် အဘစိတ်အေးရတာပေါ့။ သုခုမက သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ့ အထာကျသွားရင် အဘလည်း သာသနာ့ဘောင်ထဲ ဝင်တော့မယ်။ အသက်ကြီးပြီကွယ့်”

“အဘ”

“ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့။ မင်းမှာ ဒီကမောင်ရင်လိုမိတ်ဆွေမျိုးနဲ့ ဒီရင်ကျေလို တာဝန်သိသူက ရှိနေပြီပဲ။ အဆင်ပြေမှာပါ”

“စိတ်ချပါအဘ။ ကျွန်တော် သုခုမကိုစောင့်ရှောက်မှာပါ”

ဟု သူက လေးနက်ခိုင်မာစွာပြောမိလိုက်သည်တွင် သုခုမရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ အရည်ကြည်တို့ ဝိုင်းအုံလာရသလို အဘရဲ့မျက်ဝန်းတွေ ကလည်း ခိုင်မာသွားသည်ဟုထင်ပါသည်။

အခန်း (၁၂)

“ခွပ်! ခွပ်! ခွပ်! ”

ညနေခင်းကြီး လမ်းမပေါ်က ကြားလိုက်ရတဲ့မြင်းခွာသံကြောင့် သူက တံခါးချပ်ကို သေးသေးလေးဟကာ ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာ မယုနိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။

ဖျိုရ်နဲ့ သုခုမပါလား...

သူတို့က ဘာကြောင့် အချိန်တိုတိုအတွင်း အဲလောက်ကြီးရင်း

နှိုးသွားတာပါလိမ့်။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သုခုမရဲ့မျက်နှာကလည်း ဖြဲနေလိုက်တာ။ အမြဲ
တည်နေတဲ့ဖွိုင်းရဲ့သွားတွေမှာလည်း ယင်ချေးဥမတတ်။

တစ်လောကလုံး သူတို့နှစ်ယောက်ထဲရှိတယ်လို့ထင်နေလေရော
သလား။ ဟွန့်၊ မိုးမမြင်လေမမြင်နဲ့၊ ဖွိုင်းက သူ့ရည်းစားကျနေတာပဲဟု
ပင် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးကြီး တွေးပစ်မိပါသည်။ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပင် မြင်း
စီးရင်းထွက်ခွာသွားကြသောထိုနှစ်ယောက်ကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်နေ
ပစ်လိုက်၏။

“အစ်ကိုလေး”

“အမယ်လေး... လန့်လိုက်တာ”

“တံခါးပေါက်ကိုသေးသေးလေးဟပြီး ဘာချောင်းကြည့်နေတာ
လဲ”

“အဲ... ဘာမှမဟုတ်... အော့၊ ဖွိုင်း... ဖွိုင်းရော”

“စောစောကပဲ မြင်းစီးသွားတယ်၊ သုခုမနဲ့။ ဖွိုင်းနဲ့ သုခုမက
ရေစက်ရှိပုံရတယ်။ အချိန်တိုတိုလေးနဲ့ ခင်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော့်
အမြင်တော့ အစ်ကိုလေးဖွိုင်းက သုခုမနဲ့တော်တော်အဆင်ပြေတယ်။
ပြုံးတယ်။ စကားလည်းများများပြောတယ်”

“ဒီတော့သုခုမအရိုင်းတုံးနဲ့”

“သုခုမကလည်း အစ်ကိုလေးဖွိုင်းနဲ့တော့ အဆင်ပြေနေတာပဲ”

“အဲ့သြစရာပဲ။ ဒီလိုပုံဆိုးပန်းဆိုးနဲ့တော့သုခုမကို ဖွိုင်းက အရေး
လုပ်တယ်”

ဟုံပွစိပွစိနှင့်ပြောကာ ပြတင်းပေါက်နားကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါ
၏။

“အစ်ကိုလေး”

“ဘာလဲကွာ၊ စကားများလိုက်တာ”

“အစ်ကိုလေး တကယ်ပဲ သုခုမကိုလက်ထပ်မှာလား”

“အဲဒါကိုသိပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သုခုမကိုစိုးရိမ်လို့ပါ”

“အဲဒီစကားက ငါ့သိက္ခာကိုထိခိုက်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်

ရဲ့လား”

“တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“မေမေရော”

“အစ်မလေးဥရုလေနဲ့အတူ ရွာထဲမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်နေ

ပါတယ်”

“ဒီတိမ်နဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ဗျာ”

“ဟေ့၊ အထင်မလွဲနဲ့၊ အဲဒါ မေမေနဲ့ဥရုကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။

သုခုမ... သုခုမ”

“သုခုမက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဥရုက ကူခြေရတယ်။ ရယ်ရင်တောင် ပါးစပ်ကြီးဖြပြီးမရယ်
ဘူး။ စကားပြောရင်လည်း တိုးတိုးလေး။ လမ်းလျှောက်တာရော လှ
တယ်။ သူလို ပျံကလပ်စိန်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ မေမေအရှေ့မှာသာ အခုမှ
သို့တဲ့ယောက်ျားလေးနဲ့ အခုလိုမြင်းအတူတူစီးနေကြသေးရင်တော့...
သုခုမ”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော်တို့သွားတာရမယ်ဗျ။ ဒီအချိန်ဆို အချိန်မီ
သေးတယ်”

“မတားချင်ပါဘူး၊ သူ့ကိုက ဆိုးလွန်းတယ်။ ဖွိုင်းနဲ့သူက ငယ်
ငယ်တည်းက ရင်းနှီးလာတာကျလို့”

“သွားရအောင်ပါ အစ်ကိုလေးရာ။ ဆရာကတော်က သုခုမကို
တစ်ခုခုပြောလိုက်ရင်”

“မသွားချင်ပါဘူး”

“သွားရအောင်ပါဗျာ လာပါ”

“မသွားချင်ဘူးနော်”

“သွားရအောင်ပါဗျာ”

ဟုမောင်မြိုင်က သူ့လက်ကိုဆွဲလိုက်လျှင် နဂိုတည်းက မသွား
ချင်ဘူး ယတိပြတ်ကြီးမဟုတ်တဲ့သူက အင်တင်တင်နှင့်ပင် လိမ်ဖယ်
ဖယ်လေး ပါလာရပြန်ပါသည်။

သူက ရွာထဲမှာ ခုလိုလမ်းလျှောက်သွားလိုက်တော့ သူနှင့်သုခုမ
ရဲ့သတင်းက ရွာထဲမှာပျံ့နှံ့နေပြီမို့ သူ့ကို သိသိသာသာနှင့်တစ်ချို့ မသိ
မသာနှင့်တစ်ဖုံ အကဲခတ်လာခဲ့ကြပါသည်။

သူ့ကိုအနိုင်ကျင့်ခဲ့ဖူးသည့်ကလေးတွေကတော့ သူ့ကိုမြင်တာနှင့်
ပင် ရှောင်ဖယ်ဖယ်နှင့် ပေကပ်ကပ်လေး လမ်းဘေးချရင်နေခဲ့ပါသည်။

သူပြုံးလိုက်မိပါ၏။ သုခုမရဲ့အရှိန်က ဒီလောက်ပြင်းသကိုး။

မောင်မြိုင်ကတော့ တွေ့သမျှလူတွေကိုနှုတ်ဆက်ပြုံးဖြဲနှင့် သူ
အနားတွင် မရိုးနိုင်စွာ လိုက်ပါနေခဲ့ပါ၏။

“အစ်ကိုလေး၊ သူတို့ရွာပြင်ထွက်သွားကြပြီထင်တယ်”

“ဟမ်”

“မြင်းစီးတယ်ဆိုတော့ ရွာပြင်ကွင်းထဲသွားတာ ပိုကောင်းတာမလား”

“ရွာပြင်”

၁၆၀ ♥ မယ်ခိုင်

“အင်း”

“အဲဒါဆိုပြန်မယ်”

“အစ်ကိုလေးက သုခုမကိုတွေ့ချင်လို့လား”

“အမ်၊ ဒီဝက်မကိုဟုတ်လား။ ငါက ဘာဖြစ်လို့တွေ့ချင်ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ မတွေ့တော့ ပြန်မယ်ဆိုလို့”

“ငါ အဲလိုဘယ်အခါပြောလို့လဲ။ သွားမယ် ဆက်လျှောက်မယ်၊ အညောင်းမိနေတာနဲ့အတော်ပဲ”

ဟုသာ မာန်ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့်ဆိုကာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

အခန်း (၁၃)

မြင်းစီး၍လာခဲ့သောလူမှာ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဖွိုင့်နှင့်ပိုတူလာရပါသည်။

“သမီး၊ ဟိုလူငယ်ဟာ ဖွိုင့်နဲ့သိပ်တူတယ်နော်”

“ဥရုလည်း ဒါကိုပဲကြည့်နေတာ”

ဟု မှန်းဆဆလေးဆိုကာ လူနှစ်ယောက်သား အာရုံစိုက်၍ကြည့်နေခဲ့သည်မှာ နီးလာလေ၊ ဖွိုင့်နှင့်ပိုတူလာလေနှင့် နောက်ဆုံး မြင်းကို အရှိန်လျှော့ကာ ရပ်လိုက်တော့မှ တကယ်ပဲ ဖွိုင့်ဖြစ်နေရပါသည်။

မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသောဖွိုက်က သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံး
ပြ၍နေခဲ့ပေမယ့် သူမတို့နှစ်ယောက်မှာ ဖွိုက်ကိုမယုံကြည်နိုင်စွာ မှတ်တက်
မှုများနှင့် ကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အင်မတန်တည်ငြိမ်လှတဲ့ဖွိုက်က ထိုပုံကြမ်းကြမ်းတောသူမနှင့်
ရင်းနှီးသွားမှုက မြန်ဆန်လွန်းနေသည်ဟုထင်ပါသည်။

“အန်တီနဲ့ဥရု၊ လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြတာလား”

“အင်း”

ခွေးဒီးဒီးကျနေသောဖွိုက်ကိုကြည့်၍ ဖြေမိလိုက်သည်။

“ဒီလိုလတ်ဆတ်တဲ့လေမျိုးက ရှားတယ်။ စိတ်ကြည်နူးစရာ
ကောင်းတယ်နော်။ နေရာတိုင်း လှပနေတယ်။ ဟေ့၊ လာလေ”

ဟု တစ်ဆက်တည်းပင် မြင်းအကြီးလေးကိုကိုင်၍ ရပ်နေသော
သူမကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဒါ ဂျေရဲ့မေမေ ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်တဲ့။ သူက ဥရုလေ... ဂျေ
ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမတို့နှစ်ယောက်မှာ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဖွိုက်မှာ
ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးပင် ထိုပုံဆိုးဆိုးတောသူမနှင့် သူမတို့ကို ဘာကြောင့်

မိတ်ဆက်ပေးနေရသလဲပေါ့။

“အန်တီ၊ ဥရု၊ သူက သုခုမလေ”

ထိုအခါမှ သဘောလည်းပေါက်သွားရသလို နှစ်ဆလည်း ပို၍
အံ့သြသွားမိပါသည်။

သိပ်အသန်ကြိုက်တဲ့ဂျေက ဘယ်လိုကြောင့် သူမကို မျက်စိထဲ
တည်သွားရတာလဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် သူမတို့ကို
ကြည့်နေလိုက်တာ ဘယ်လိုမှသဘောမတွေ့နိုင်ပါ။

ဘောင်းဘီဝတ်ထားတာက ချည်သားကိုပွပွကြီးချုပ်ဝတ်ထား
သေး။ ခေါင်းစာဆံပင်က အုံ့ကြွ ရှုပ်ပွနေတာလဲ။ မျက်လုံးကလည်း ပြူး
ကြောင်ကြောင်နှင့်။ ရှုပ်အင်္ကျီစင်းကြားကြီးကို မလိုက်မဖက်ပင် ကိုယ်
ပေါ်မှာ ပွပွကြီးဝတ်ဆင်ထားသေး။ စီးထားတာက လည်ရှည်ဖိနပ်မို့
သူမတို့မျက်စိထဲမှာ လုံးဝပုံမလာတာအမှန်ပါ။

“အဆင်သင့်သွားတာပေါ့။ အန်တီကလည်း မင်းကိုတွေ့ချင်နေ
တာနဲ့”

“ဟမ်း”

“အန်တီနဲ့မင်း ခဏစကားပြောရအောင်”

“ဟုတ်”

၁၆၄ ♥ မယ်နိုင်

ဟုဆိုသဖြင့် ဖွိုက်က လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာပင်...

“ဥရု၊ ရှေ့နားလမ်းလျှောက်ရအောင်လေ”

ဟုဆိုကာ ဥရုကိုခေါ်ထုတ်လာခဲ့ပါသည်။ ဥရုနှင့်သူ့အကြားမှာ
ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်နေခဲ့ရပါသည်။

“အန်တီက သူ့ကိုဘာပြောမယ်လို့ထင်သလဲ”

“မင်းခန့်မှန်းကြည့်လေ”

“သူ့၊ ဂျေကိုစွန့်လွှတ်သွားလိမ့်မယ်”

သူ့ခြေလှမ်းတို့က ထိုစကားကြောင့် တုံ့ခနဲရင်ဆိုင်သွားရပါ၏။

“အန်တီရဲ့စိတ်ကို နင်သိပါတယ်ဖွိုက်။ ငယ်ငယ်ကကိစ္စကို နင်
မှတ်မိသေးလား”

“အင်း၊ သူတို့အိမ်က ဂျေနဲ့သက်တူရွယ်တူ ဒေါ်ဘာရဲ့သားက
ဂျေကို ဂျေလို့တစ်လုံးတည်းခေါ်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းအလုပ်ထုတ်ပစ်
တာလေ”

“ဂျေက သူ့ကိုခင်နေတယ်။ သူကရင်းရင်းနှီးနှီးသက်ဆံလို့ အလုပ်
ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ဂျေတော်တော်ခံစားခဲ့ရတယ်”

“အင်း၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဂျေက နင်နဲ့ငါ့အပြင် အခြားသူငယ်
ခင်း မထားတော့ဘူး”

“ပထမတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဝေဝေဝါဖြစ်နေတယ်... အန်တီ
က ကိုယ်တိုင် ဒီကိုလိုက်လာခဲ့လို့ပေါ့”

“အဲလိုမှလိုက်မလာရင် တစ်ရွာလုံးအမြင်မှာ အန်တီတို့က ရိုင်း
သွားမှာပေါ့။ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့အမျိုးသမီးတိုင်းက ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ် နေပါစေ၊ လှပတဲ့အကြောင်းအရာကိုပဲ ပြင်ဆင်မွမ်းမံလေ့ရှိတယ်”

“သူ့ခမရဲ့ပုံစံက ရယ်စရာကြီးပဲနော်။ ဂျေ ဘာဖြစ်သွားသလဲမသိ
ဘူး။ ငါသိနေသလိုလိုပဲ။ ဂျေက ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတယ်။ ဂျေစိတ်ပြန်
ပြောင်းသွားမှာပါ။ သူ့ခမက သနားစရာပဲ”

“ဂျေရဲ့စိတ်ကို ငါမသိပေမယ့် နင့်ကိုတစ်ခုတော့ပြောချင်တယ်။
နင်ဒီလိုပဲနေလိုက်ပါ။ အရာအားလုံး ဂျေရဲ့စိတ်အတိုင်းရှိပါစေ။ ဒါက
ဘဝနဲ့သက်ဆိုင်နေလို့ပါ”

“ဘဝနဲ့”

“သူ့ခမက သိပ်ကိုရိုးရှင်းပါတယ်”

“သိပ်စွမ်းပါလား။ ဂျေကိုတင်မကဘူး၊ နင့်ကိုပါ ဖမ်းစားသွား
ဦး”

“ဂျေက သူ့ကိုကာကြောင့်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ သူ့နဲ့တွေ့တွေ့ချင်း
မှားပဲ သိလိုက်တယ်”

“ကြိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“မသရော်ပါနဲ့ ဥရု။ သဇင်မှာလည်း သူတန်ဖိုးရှိသလို ညဗွေးပန်းကလည်း သူတန်ဖိုးရှိနေတာပဲ”

“သဇင်က ဘယ်တော့မှမြေမခဘူးဆိုတာ နင်မမှန်ပြီဖို့ရင်။ ဂျေရဲ့ရင်ထဲမှာ ငါပဲရှိတယ်ဆိုတာ ဒီလောက်နှစ်တွေအများကြီး နင်နားလည်သင့်တယ်”

ဟုပင် ပိုင်ပိုင်နင်းနင်းကြီး ပြောချပစ်မိပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ နင့်ရင်ထဲမှာ ဂျေရှိနေတာလည်း အစောကြီးကတည်းက ငါသိနှင့်ပြီးသားပါ”

ဟု သူကလည်း မခံမရပ်နိုင်ပြောပစ်မိ၏။

“နင့်ကို ငါမကြိုက်တာ ဘာကြောင့်လဲသိလား”

“နင် ငါ့ကိုစော်ကားတယ်”

ဟုဆိုကာ သူမက ရှက်ရမ်းရမ်းသွားပြီး သူ့ရင်အုံကိုထုမည်ကြံတော့ သူမရဲလက်ကို သူက ညင်သာစွာဆွဲထားလိုက်မိပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ သူမတို့နှားရောက်ရှိနေသောဂျေကို ဖွဲ့ကမြင်သွားကာ...

“ဟင်! ဂျေ”

“ဆောရီး”

ဟုဆိုကာ မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ထွက်သွားမည်အပြု...

“ဂျေ”

ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသံကြောင့် သူ့ရင်ထဲဝင်းနည်းသွားပေါ်သည်။

ဒေါသလည်း ဝင်ရောက်စပြုလာခဲ့သယောင်။

“မင်းတို့ကြည်နူးနေတာကို ဖျက်ဖို့စိတ်ကူးမရှိပါဘူး”

“အဲဒါက ဘယ်လဲ။ ငါတို့ကို ကျောပဲပေးထားတော့မှာလား”

“ငါ့ကိုအဲလောက်သိနေကြတော့ ငါက ဘာကောင်လဲ။ ငါ့တန်ဖိုးက ဘာလဲ။ မာနက ဘာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဂျေ၊ ငါ”

“တော်ပါပြီ ဥရု၊ ငါသိသိချည်းနဲ့မှိုက်ခဲ့တာ နှစ်တွေမနည်းတော့ပါဘူး။ မင်းလိုချိန်မှာ ငါက ရေချိုတစ်ခွက်၊ ငိုချိန်မှာ ပဝါတစ်ထည်၊ ရယ်ချိန်မှာ လူရွှင်တော်၊ အိပ်ချင်ရင်လည်း ငါက အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပါ။ ငါ့ကို ဒီလောက်အသုံးပြုပြီးရင် တော်ပြီလို့ထင်တယ်။ ငါက နွားစာခွက်ကိုစောင့်ရှောက်နေတဲ့ခွေးလည်းမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကိုသိသိကြီးနဲ့ အချိန်များစွာဖြုန်းခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ငါလည်း မာနနဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ငါသိနေတယ်။ ငါဘယ်တော့မှ နောင်တမရတော့ဘူးလို့”

ဟုဆိုကာ သူလှည့်ထွက်လာခဲ့မိ၏။

“ဂျေ”

ဖွိုင်းရဲ့အသံက ထပ်ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် သူ ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

“မင်း အန်တီနောက်လိုက်လာတာမဟုတ်လား”

မှန်ကန်နေပါသော်လည်း သူဂရုမစိုက်ပါ။

“ငါ့စိုးရိမ်နေတယ် ဂျေ။ ဒါပေမဲ့ ငါဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ ငါမလုပ်

နိုင်တာကို မင်းတော့ သေချာပေါက်လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်”

ဟူသော ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားလုံးမှာတော့ သူ့ခြေလှမ်းများက
ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

“အန်တီက သုခုမကိုစကားပြောမယ်လို့ပြောတယ်။ မင်းသိပ်ခင်
တွဲဒရိုင်ဘာမိသားစုကို အန်တီဘယ်လိုတုံ့ပြန်လိုက်တယ်ဆိုတာ မင်း
သိပါတယ် ဂျေ။ သုခုမက သိပ်ရိုးရှင်းတဲ့လူပါ”

ဟုဖွိုင်းက ပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ သူဘာကိုမှထပ်ပြီးထွေထွေ
ထူးထူးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းနောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ ပြေး
ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

ပြေးထွက်သွားသောဂျေကိုကြည့်ပြီး...

“ဂျေ ပြောင်းလဲသွားတယ်။ သူ တခြားလူကိုစိတ်ပူတတ်နေပြီ။
တစ်ဦးတယောက်ကိုကာကွယ်ပေးချင်နေတယ်။ ကောင်းတယ်”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ဂျေနဲ့ငါ့ကြားမှာ အဲလိုဝင်လာရတာလဲ”

“အခြေအနေအားလုံးကို နင်မြင်နေတာပဲ။ ငါလုပ်တာတစ်ခုမှ
မပါဘူး”

ဟု သူကတည်တည်ကြီးကြီးပြောပြီးကာမှ...

“ဟားဟားဟား... ငါတို့စကားတွေက အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်
ပြောတဲ့စကားတွေ၊ ငါတို့ နည်းနည်းလူကြီးဆန်သင့်တယ်”

“သုခုမနဲ့ဂျေ ဘယ်တော့မှလက်မထပ်ရဘူး”

“မင်းက ဂျေကိုလက်ခံတော့မလို့လား”

“အဲဒီကိစ္စကို တစ်ခါမှမစဉ်းစားဖူးဘူး။ အဲတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့
ပြောနိုင်တယ်။ ဂျေနားမှာ တခြားဘယ်သူမှမရှိစေချင်ဘူး။ ငါ အန်တီ
ကို ကူညီရလိမ့်မယ်”

“အဲလိုဘယ်တော့မှမဖြစ်စေရဘူး။ နင့်ကိုပြောမယ်ဥရု။ သူများ
ကိစ္စကို ဝင်မပါပါနဲ့”

“အဲဒါ သူများကိစ္စလား”

“အေး၊ သုခုမကို နင်တစ်ခုခုလုပ်လို့ကတော့ သေပြီသာမှတ်”

“သုခုမနဲ့နင်က တွေ့တာနှစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်နော်။ ငါနဲ့က နှစ်
ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ။ နင်ဘာလဲ ဖွိုင်း”

၁၇၀. ♥ မယ်ခိုင်

“သူများကိုစွဲမို့ နင်ငြိမ်ငြိမ်နေပါ။ နင်တစ်ခုခုလုပ်လို့ကတော့ ငါ့
ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

ဟုဆိုကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသောဖွိုင်ကြောင့် သူမမှာ ဒေါသ
ဖြစ်ရပါသည်။

ဒီလောက်ထိပဲ သုခုမရဲ့တန်ဖိုးက သူတို့တွေအပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်
သွားပြီလား။

အခန်း (၁၄)

မေမေကပြန်တော့မယ်ပြော၍ ထူးဆန်းတယ်လို့ သူထင်ပါသည်။

သူက လက်ထပ်တော့မည်ဟု ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား၍ ရောက်
လာခဲ့သော မေမေက သူ့ကို ထိုကိစ္စအကြောင်း လုံးဝမမေးဘဲ ပြန်တော့
မည်လို့ဆိုလာသောကြောင့် သူရင်ထဲ မတင်မကျကြီးဖြစ်ရပါသည်။

သူက စပြောချင်လှပေမယ့် ဘယ်ကဘယ်လိုပြောရမှန်းလည်း
မသိသလို ရှက်လည်းရှက်နေမိခဲ့ပါသည်။

ဥရုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖွိုင်ကိုမကျေနပ်ပေမယ့်လည်း ဖွိုင်ကိုမခွဲ
ပါသည်။

စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေခဲ့၍ ဖွိုင့်ကိုရှာဖွေနေမိပါသည်။ ဖွိုင့်နဲ့စကား ပြောလိုက်လျှင်များ သက်သာလေမလားလို့ပေါ့။ သို့သော် ဘယ်ပျောက် သွားမှန်းမသိ၍ တစ်ချိန်လုံး မေမေမနဲ့အတူရှိနေခဲ့သောဥရုကိုပဲ...။

“ဖွိုင့်ရော”

“သုခုမဆီနေမှာပေါ့။ အချိန်တိုင်း အဲဒီကိုပဲ သွားနေခဲ့တာကိုး”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက ကျွဲပြီးတိုသွားချင်မိပါသည်။ သုခုမဟာ သူ မိန်းကလေးဆိုတာသိသိချည်းနှင့်မို့ ဖွိုင့် တမင်တကာလုပ်တာပဲဆိုတာ သူတွေ့လိုက်မိပါ၏။

ဒါကြောင့်ပင် သူက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဥရုရှေ့မှာပင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ။ ဆူပူအုံကြွနေရပါ၏။ တစ်ခုခုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြိုးစိုက် ခိုက်ချင်နေမိသည်။

သူဒေါသဖြစ်နေပါတယ်ဆိုတာကိုသာသိပေမယ့် ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာမျိုးကိုမသိပါ။

ဒေါသဖြစ်နေသောသူက ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့်လာခဲ့လေရာ အချိန် အနည်းငယ်တွင်းမှာပဲ သာယာလှပတဲ့သုခုမတို့ခြံကို ရောက်လာခဲ့ရပါ သည်။

“နင် သေသေချာချာဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား သုခုမ”

ဟုဆိုသံကို အကွယ်လေးဆီမှ မထင်မှတ်ဘဲကြားလိုက်ရ၍ သူ အာရုံစိုက်ကာ နားထောင်နေမိလိုက်ပါသည်။

“အင်း”

“ကိုယ်၊ မင်းကိုခင်တယ် သုခုမ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှင့်လိုရင်ချောတဲ့မြို့သားရဲ့ခင်မင်မှုကို ရ တာ သုခုမအတွက် ဝမ်းသာစရာပါ”

“မင်းကိုဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“သုခုမ ရှိသင့်တဲ့နေရာကို ညွှန်ပြပေးတာပါ”

“ကိုယ်ထင်တယ် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာပဲလို့။ ကိုယ် မင်းအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်နိုင်အောင်ပါပဲ”

“မစဉ်းစားပါနဲ့။ ရှင်း သုခုမအတွက်နဲ့ ခေါင်းရှုပ်မခံပါနဲ့”

“ဒီကိစ္စက သေးမယောင်နဲ့ အကြီးကြီးပါ။ ဒီကိစ္စကြောင့် မင်းကို လက်ထပ်မယ့်လူမရှိတော့ရင်”

“တစ်ယောက်တည်းနေတတ်ပါတယ်။ အသက်ကြီးလာရင် မြင်း ထိန်းငှားမယ်။ နီးပါးတွေယက်ရင်း အချိန်ကုန်မယ်”

“ကိုယ်က မင်းကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုရင်ရော”

“ဟမ်”

သူမမှာ အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ တုန်လှုပ်သွားရပါသည်။ ဝမ်းသာကြည်နူးသွားမိပေမယ့်...

“သုခုမ ငြင်းမှာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်က အလကားသက်သက် ဒီရင်ကျေရဲ့အထုပ်ကိုပွေ့ပိုက်လို့ပါ။ ဒါက ဒီရင်ကျေနဲ့သုခုမကြားက ပြဿနာပါ။ ရှင်က သန့်စင်တဲ့လူပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်း၊ ဒီရင်ကျေကိုလက်မထပ်တော့ဘူးဆို”

“သုခုမ အဲလိုပြောလိုက်ရင် သူ့ သိပ်ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားလိမ့်မယ်။ သုခုမ သဘောပေါက်ပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကိုပေါ့။ သူ့စိတ်က ဥရုလေဆိုတဲ့မိန်းမချောဆီမှာပဲရှိတယ်”

“အန်တီက မင်းကိုဘာတွေစကားနာထိုးလိုက်ပြီလဲ”

“သူများကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ တစ်ခဏလေးအထင်လွဲမှားကြမှုကို ဖြေရှင်းချင်ရုံနဲ့ တစ်ဘဝလုံး နောင်တတွေကြားမှာ မနေချင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဒီရွာကနေတော့ ထွက်ပြေးမသွားပါနဲ့”

“ခုချက်ချင်းတော့ လုပ်လို့မရသေးပါဘူး”

“ကိုယ် သန်အက်ခါပြန်မယ်။ မပြန်ခင် မင်းကိုအကြိမ်ကြိမ်လာတွေ့မယ်။ မင်းမှတ်ထားပါသုခုမ။ မင်းနားမှာ ကိုယ်ရှိတယ်။ အဲဒါ မင်းသိပ်ကိုရိုးရှင်းလို့ပဲ”

ဟုဆိုကာ သူ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုအခါမှ သူက ချုံနောက်ကွယ်သို့ပိုတိုး၍ ဝင်သွားရပါသည်။ သူ့ကို ဖွိုင်းနှင့်သုခုမ မြင်သွားမှာစိုးလို့ပါ။

သစ်ရွက်သေးသေးလေးများကြားမှ ပြူးကြောင်ကြောင်လေးကျန်ရစ်နေသောသုခုမကိုလည်းကောင်း၊ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသောဖွိုင်းကိုလည်းကောင်း စူးစမ်းစွာကြည့်နေမိခဲ့ပါသည်။

သုခုမက အိမ်ထဲဝင်သွားတော့မှ သူက ချုံကွယ်လေးထဲမှထွက်လာကာ ဖွိုင်းသွားရာလမ်းအတိုင်းလိုက်လာခဲ့သည်တွင် အမြဲတမ်းသွက်လက်ဖျတ်လတ်နေသောဖွိုင်းကို သစ်ရိပ်တစ်ခုအောက်က သစ်ငုတ်တို့ကြီးတွင် ဝိုင်လျက်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူက ဖွိုင်းနှင့်ကျောချင်းကပ်သစ်ငုတ်တို့ကြီးပေါ်ဝင်ထိုင်ကာ...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုလက်ထပ်ခွင့်တောင်းရင် အငြင်းခံရတဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်တတ်သွားပြီလား”

“အဲဒီအချိန်မှာ မင်းရှိနေခဲ့တာပဲ”

“အဲဒီကိုအချိန်တိုင်းသွားနေတဲ့မင်းက ထူးဆန်းနေလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့
အခုတော့ မအံ့သြတော့ပါဘူး”

“သုခုမလို့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရင် မင်း
က အမှိုက်မဲဆုံးလွှဲပဲ”

“သုခုမကို မင်းကြိုက်နေလို့လား”

“အလုပ်များတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့လိုအပ်ချက်ကို သိလား
ဂျေ”

ဂျေက ဘာမှပြန်မဖြေပါ။ သူက အလုပ်မှမများခဲ့ဖူးတာကိုး။

“ရုပ်လှတဲ့မိန်းကလေးလည်းမဟုတ်ဘူး။ သိပ်တော်ပြီး ထက်
မြက်တဲ့မိန်းကလေးလည်းမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကိုပေးနိုင်
တဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းပါ”

သူအံ့သြရပါသည်။ ထိုသို့မိန်းကလေးမျိုးနှင့် သုခုမက ဘာသက်
ဆိုင်နေလို့လဲ။

“သုခုမမှာ အဲလိုအရည်အချင်းမျိုးအပြည့်ရှိနေတယ်”

“သုခုမ”

“အချို့အချို့က ငါ့ကိုလူကဲခတ်တော်တယ်လို့ပြောကြတယ်။ ငါ
အကြည့်မမှားနိုင်ပါဘူး။ သုခုမက လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပျော်ရွှင်

စရာပဲ ဝေငှလေ့ရှိတယ်”

“မင်းကို ငါထိုးချင်နေတယ် ဖွိုင်း”

“အချိန်မတန်သေးပါဘူး”

“ဘာ!”

“ငါ မင်းစိတ်ကိုသိတယ်။ အခု မင်း ငါ့ကိုဘာကြောင့်ထိုးချင်နေ
သလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း နားမလည်ပေမယ့် ငါနားလည်နေတယ်။
ငါက ဥရုကိုလုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး။ မင်းက ဥရုကိုချစ်နေတယ်လေ။ ငါ
သုခုမကိုဂရုစိုက်နေတယ်။ အခု ငါ့ကိုထိုးချင်နေတာက ဥရုကြောင့်
အဲဒါကြောင့် ငါအထိုးမခံနိုင်တာ။ ဥရုက ငါ့အတွက် သူငယ်ချင်း။ အမြဲ
တမ်းသူငယ်ချင်းပါ”

“မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးလွန်းနေတယ်ဖွိုင်း”

“မင်း လေ့လာစူးစမ်းဖို့အများကြီးလိုသေးတယ် ဂျေ။ ငါစိုးရိမ်
နေတယ်။ မင်းမသိလိုက်ရဘဲကိစ္စတွေ အကုန်ပြီးသွားမှာကို”

“ကိစ္စတွေ”

“ငါဟာ အဲလိုလူမျိုးမဟုတ်လို့ ပြောပြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
တစ်ခုတော့ပြောမယ်။ မင်းက ငါ့ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲပါ။ သုခုမက မင်းနဲ့
မပတ်သက်ပေမယ့် သက်ဆိုင်နေတယ်။ ငါ သုခုမကိုကူညီဖို့အားမယ်။

ငါ့မိခင်တယ်။ အမြဲကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အပြစ်ပြောတတ်တဲ့သူမက ခပ်တုးတုးဆုံးဖြတ်သွားမှာကိုပါ”

ဖွိုင့်ရဲ့စကားက သူ့ကိုစိတ်တိုစေရပါသည်။ ဖွိုင့်ကို ဒီထက်ပို၍ စိတ်မတိုခင်မှာပင် သူက ဖွိုင့်အရှေ့မှ ထထွက်၍လာခဲ့ပါတော့သည်။

“ဂျေ”

သူ့ခြေလှမ်းများက ရပ်တန့်သွားရ၏။

“မင်းသိထားပါ။ ငါ သုခမကိုသဘောကျတယ်”

ဟုပင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီးပြောချပစ်လိုက်တဲ့ဖွိုင့်ရဲ့အသံက သူ့နားထဲတွင် ပဲ့တင်ဟပ်သွားရပါသည်။ သူ့စိတ်တိုတိုနှင့် လမ်းလျှောက်နေခဲ့သည်မှာ အချိန်တိုအတွင်းပင် အိမ်သို့ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

“မေမေ”

“အင်း”

ကုလားထိုင်ပေါ် သက်တောင့်သက်သာလေးထိုင်နေသောမေမေက စိတ်မဝင်စားသလို ထူးလာခဲ့ပါသည်။

“မေမေ၊ မနေ့က သုခမနဲ့တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“သားကို သူက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“အမှန်က သုခမနဲ့မတွေ့တာ ကြာပါပြီ”

“တောတောင်သဘာဝက လူ့စိတ်ကိုကြည်နူးဆွတ်ပျံ့စေတယ်။ တင်းကျပ်မှုတွေပြေလျော့သွားတယ်။ အတိတ်ကပုံရိပ်စစ်တွေကို နှလုံးသားထဲ ပြန်ဝင်လာစေတယ်။ မေမေတို့လည်း ငွေကြေးတွေကြားထဲမှာပဲ မောပန်းလာတာ ကြာနေခဲ့ပြီ။ သားအသက် နှစ်ဆယ့်ငါးဆို အချိန်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပေါ့။ အချိန်ရရင် သားဖေဖေကို ဒီနေရာခေါ်လာရမယ်”

ဟုဆိုကာ အေးစက်စက်ကြီးပြောကာ ထထွက်သွားသောကြောင့် လှုပ်ပဲ့ပဲ့ဖြစ်နေသောကုလားထိုင်ကိုသာ သူငေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

“သုခုမ”

မြင်းစာကျွေးနေသောသူမမှာ ခေါ်သံကြောင့် ရင်ထိတ်သွားရပါ
သည်။

သူမ သိနေတာပေါ့။ ထိုအသံရှင်ကို...

သူမ ငုံ့လျှိုးလျှိုးလေးလှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ခမ်းနား တောက်
ပြောင်တဲ့ကျက်သရေရှိပြီး လှပသောအမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့လိုက်ရပါ
သည်။

“အန်... အန်... တီ... ဟပ်... ဟပ်... မျိုး”

နာမန်သွားသောသူမကြောင့် ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်မှာ နောက်သို့ပင်
ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားရပါသည်။

“ကန်တော့ပါရဲ့၊ အန်တီကိုများ ထိခိုက်သွားသေးသလား”

“မင်းကို ငါထုထည့်လိုက်ချင်တော့တယ်။ ဒီမှာကြည့်စမ်း! မင်း
ရဲ့နာရည်က ငါ့အကျိုးမှာ ပေးသွားပြီ”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်က ပြလိုက်တော့မှ အဖြူရောင်လွှလွ
ပေါ်တင် အနည်းငယ်စိုထိုင်းသွားသော စိစိအကွက်သေးသေးလေးများ
ကြောင့် သူမမှာ ပို၍အားနာသွားရပါသည်။ သူမက အားနာနာနှင့်ပင်
ခါးကြားထဲမှပထဝီနှင့်သုတ်မည်အပြု...။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟူသောခပ်နှိမ်နှိမ်အသံနှင့်အတူ နောက်ထပ်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်
သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ သုခုမရဲ့ပထဝီက ပိုညစ်ပေတယ်”

ဟုဆိုကာ မဝံ့မရဲလေးရင်နေခဲ့ပြန်ပါသည်။

“မင်း အဲလိုနမော်နမဲ့လုပ်တာနဲ့ပဲ လိုရင်းကိစ္စက ဘယ်ရောက်
သွားမှန်းမသိဘူး”

“ကူရှာပေးလို့ရရင်တော့ ရှာပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲ

မှာကြီး ပျောက်နေတာဆိုတော့...။

“မင်း အဲလိုကြောင်တောင်တောင်ပုံနဲ့ ဂျေကိုဘာပြောလိုက်ပြီ
လဲ”

“ဂျေကို အင်း၊ သူနဲ့တောင်မတွေ့တာကြာပြီပဲ”

“မနက်ဖြန်ကို သားကုခေါ်ပြီး ငါပြန်မယ် သုခုမ... သူကြီးကို
အကျိုးအကြောင်းပြောထားပြီ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလည်း အလှူငွေ
ထည့် ပံ့ပိုးထားတယ်။ ကျေးလက်ဆေးပေးခန်းလုပ်ဖို့လည်း အားလုံး
စီစဉ်ပေးပြီးပြီ”

“ဟမ်”

“မင်းတို့ရွာက ဒီပြဿနာတွေနဲ့ရင်ဆိုင်ရတယ်လို့ သိရတယ်။
မင်းသာလိမ္မာမယ်ဆိုရင် ငါက ဒီထက်မက လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“သုခုမ၊ ဒီရင်ဂျေကိုလက်မထပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွား
ပါပြီ အန်တီ”

“အမှန်ကိုမြင်တတ်သားပဲ။ ဂျေရဲ့ရင်ထဲမှာ ငယ်ငယ်တည်းက
ဒီမိန်းကလေးအပြင် အခြားလူမရှိဘူး”

ဟုဆိုကာ ထွက်ပေါ်လာသောဥရုလေကိုရည်ညွှန်းပြီး ပြောရန်က
လျှင် သူမရင်ထဲ ကြေကွဲသွားရပါသည်။

ဒီလိုလှပတဲ့မိန်းကလေးနဲ့သူမက ဘယ်လိုနှိုင်းယှဉ်သာမှာတဲ့လဲ။

“ဥရုက ဖက်ရှင်ဆိုင်တစ်ခုပိုင်တယ်။ အစိုးရကလက်မှတ်လည်း ရှိသလို ဒီပလိုမာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်။ ဖက်ရှင်ယဉာဏ ပြင်သစ်မှာ သွားသင်လာခဲ့တာ။ ဂျေ့ အန်တီသားဂျေ့က လက်ရှိမှာအောင်မြင်နေတဲ့ တေးရေးဆရာ။ ပြီးတော့ ခက်ခဲတဲ့ကွန်ပျူတာပရိုဂရမ်တွေကိုလည်း တီထွင်ဖန်တီးနိုင်တယ်။ သူ့အကျွမ်းကျင်ဆုံးကတော့ အင်္ဂလိပ်စကားပြော ပဲ။ နံတွဲအနံ့အသက်ဆိုရင် ချွေးနံ့တောင် မခံနိုင်ဘူး။ သူက တစ်နေ့ကျ ရင် အန်တီရဲ့စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်ဖြစ်သလို ဂျေ့ဂျေ့ကုမ္ပဏီ ကြီးရဲ့ မန်နေဂျင်းပဲ... ”

ဒီလိုလူနားက အိမ်သူတစ်ယောက်ရဲ့အရည်အချင်းမျိုးကို မင်း တွက် ဆလိုက်ပါ။ ဇွတ်မှိတ်ပြီးဝင်လာခဲ့ရင် တစ်သက်လုံး သိမ်ငယ်မှုတွေ နဲ့ နောင်တတွေကြားမှာ ပြီးငွေ့စရာကောင်းလောက်အောင် ရှင်သန်ရ လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အန်တီကလည်း ရှင်းရှင်းနဲ့ရိုးရိုးသားသားပြောရ ရင် မင်းလိုချွေးမမျိုး အလိုမရှိဘူး။ မင်းရဲ့အဆင့်ကို အန်တီပြောစရာမလို လောက်အောင်ကို မင်းသဘောပေါက်မိမှာပါ”

“စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊ ပညာတွေ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ... တော်ပါတော့ အန်တီ”

ဟုဆိုကာ ဝင်လာသောလူတစ်ယောက်ကြောင့်...

“ဟင်! ဖွိုင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်၊ ဖွိုင်းပါ။ ကျွန်တော့်အမြင်ပြောရရင် တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အားနည်းချက်ကို ဖိမနင်းသင့်ဘူးလို့ထင်ပါ တယ်”

“ဖွိုင်း၊ ဥရုတို့သွားရအောင်”

ဟုဆိုကာ စောစောကကိစ္စကို သူမနှင့်မဆိုင်သလို သူ့လက်ကို ဆွဲကာ သွားဟန်ပြင်နေသောဥရုကြောင့် သူ ဥရုကိုစိတ်ပျက်သွားမိပါ သည်။ သူက ဥရုရဲ့လက်ကို သူ့လက်ပေါ်မှဖယ်စေလိုက်ပြီး...

“လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်ကြမလဲ အန်တီ”

“မင်း၊ သုခုမကြောင့် ငါ့ကိုပြန်ပြောနေပြီ ဖွိုင်း”

“မရတာကိုမှတင်မက်ပြီး လိုချင်တာတဲကြတာ လူတွေရဲ့သဘော သဘာဝပါ။ အန်တီစိတ်မပူပါနဲ့”

ဟုပြောကာ ဥရုလေဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း ငါ့အပေါ် သိပ်ကောင်းပါတယ်ဆိုတာသိတယ်။ ငါ့အပေါ် အပေါ်ပြောင်းလဲဖို့ကြိုးစားကြည့်ဖူးပါတယ်။ နင် ဂျေ့လိုလူမျိုး နောက်

တစ်ယောက်ရှာဖို့ သိပ်ခက်သွားလိမ့်မယ် ဥရု”

ဟုဆိုကာ သုခုမဘက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး သုခုမကိုစိုက်ကြည့်ကာ...
ကာ...

“ကျွန်တော်၊ သုခုမကိုလက်ထပ်မယ်”

ဟု သူက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပြောလိုက်ပေမယ့် အမျိုးသမီးများ၏ရင်ထဲကိုယ်စိမှာတော့ အပြင်းထန်ဆုံး ချိန်ကိုက်ပုံကြီးများ ပေါက်ကွဲသွားရသည်နယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရှင်နောက်နေတာမဟုတ်လားဟင်”

ဟု သူမက ပြုံးတူးပြဲတလေးပြောလိုက်ပေမယ့်...

“ကိုယ် အတည်ပြောနေတာပါ။ မင်းတို့ရွာခလေ့ကို မောင်မြိုင်ပြောပြတယ်။ ဂျေဟာ မင်းကိုလက်မထပ်ချင်တဲ့ကိစ္စညီဝမ်းကွဲပါ။ မင်းတစ်ယောက်တည်း နီးတွေရက်ပြီးမနေရဘူး။ ကိုယ်က မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးအဖော်ပါ သုခုမ”

“နင်အဲလိုပြောတာတန်လိုလား ဖွိုင်။ နင်လိုလူက အဲလိုပြောတာ တန်ရဲ့လား။ ဂျေတောင် သူ့အမှားအတွက် လက်ထပ်မယူချင်တဲ့သူကို နင်က”

“ဘယ်သူပြောသလဲ၊ ငါ သုခုမကိုလက်မထပ်ဘူးလို့”

ဟုဆိုကာ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ဝင်လာခြင်းကြောင့်...

“ဟင်!”

“ဂျေ”

အားလုံးမှာ အံ့အားသင့်နေကြမိက် သူက သုခုမလက်ကို ဆတ်ခနဲဆုတ်ကိုင်ပစ်ကာ...

“သုခုမ မင်းကို ငါလက်ထပ်မယ်။ ဒီစကားဟာ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး။ မေမေ၊ သား သုခုမကိုလက်ထပ်မယ်”

ဟုပင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီးပြောပစ်ကာ ဖွိုင်ကိုစူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး...

“မင်းအမြင်မှာ ငါက အဲလိုလူမျိုးလားဖွိုင်။ ငါက အဲလောက်ပဲ သနားစရာကောင်းနေပြီလား။ ငါက အဲလောက်တောင်ပဲ ဥရုကိုကြိုက်နေပြီလား... ဟမ်း”

ဟုပြောကာ သုခုမရဲ့လက်ကိုလွှတ်ကာ ပခုံးကိုကိုင်လိုက်ပြီး...

“သားက အသက်အရွယ်ရှိနေတဲ့လူငယ်ပါ။ ဖွိုင်ရဲ့အမြင်မှာ သားအဲလောက်ထိ သိမ်နုတ်နေပြီ မေမေ။ သားဂုဏ်သိက္ခာကို မေမေ ဘာကြောင့်မသိရတာလဲ။ သား၊ မေမေနဲ့ပြန်လိုက်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သား အဲလိုမလုပ်နဲ့။ မေမေနဲ့ပြန်လိုက်ရမယ်”

“သားအရွယ်က အဲလိုအရွယ်မျိုးလား မေမေ။ အားနာပါတယ်။

၁၈၈ ♥ မယ်နိုင်

သားပြန်မလိုက်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ သုခုမကိုလက်ထပ်မယ်”

“သား”

“မေမေစိတ်ဆိုးပါ။ ရပါတယ်”

ဟုဆိုကာ သုခုမကိုဆွဲပြီး ထွက်သွားပါသောသားရဲ့ခြေလှမ်းများ
ကြောင့် ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်က ထက်မြက်သောအမျိုးသမီးဖြစ်တာမို့ သိ
လိုက်ပါပြီ။

“သဘောမတူပေမယ့် မေမေလက်ခံမှာပါ”

“အန်တီ”

ဥရုရဲ့အသံကိုလည်း သူမ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ တစ်ဖွတ်ထိုး
ဆန်တဲ့သားက ပြန်မလာဘဲ ဖြစ်သလိုတောမှာနေလိုက်မှာကို စိုးရိမ်မိ
သွားလို့ပါ။ ဒီရင်ကျေက သူမရဲ့တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံးသားလေး
မဟုတ်ပါလား။

“သားရဲ့စိတ်တွေကိုဖြေရှင်းပြီးချိန်ဆို လာခဲ့နော်၊ မေမေကြိုနေ
မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မေမေ”

ဟုသာ တိုတိတ်ကြီးပြောပစ်ပြီး ကျန်ရစ်သူတွေဘယ်လိုနေနော်၊
သူကတော့ သုခုမရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ဥတ္တာပျံနှလုံးသား ♥ ၁၈၉

သူရင်ထဲမှာ သိပ်သည်းမွှမ်းကျပ်နေခဲ့ပါသည်။ သူ့ကိုဆို အမြဲ
လိုသလိုသုံးခဲ့သောဥရုကိုလည်း စိတ်နာမိပါသည်။ သူက ဥရုကြီးဆွဲရာ၊
ကမယ်ရုပ်သေးရုပ်လေးလား။

ခိုင်မာစွာရဲခဲနေတဲ့ ဖွိုင်းရဲ့ဟာသရုပ်လေးလား။ မေမေပြုသမျှ
နုနုတဲ့ခပ်ညှပ်ညှပ်သားတစ်ယောက်လား။

အမြဲပဲ ဖွိုင်းဆီမှာသာ စိတ်တစ်ခုကိုမြှုပ်နှံထားတဲ့ဥရုကိုလည်း
စိတ်နာရသလို ဥရုနဲ့ပတ်သက်လျှင် အမြဲနှိုးနှိမ်ခဲ့ရသည့်ဖွိုင်းကိုလည်း
အနိုင်ယူချင်မိပါသည်။

“ဒီရင်ကျေ”

သူပြန်မထူးပါ။ သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်နေသောသူမရဲ့လက်
ကြောင့် ပိန္နဲတင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားကာ ပိန္နဲခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆွဲ၍
ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒီရင်ကျေ”

သူပြန်မထူးပါ။ သူရင်ထဲမှာ ခံစားနေရ၍ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုမျက်ဝန်း
ရွှဲလေးနှင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေခဲ့သော ဥရုရဲ့ခပ်နှမ်းနှမ်းပုံက သူ့ကမ္ဘာ
ကို လွှမ်းမိုးထားရပါသည်။ ထိုမျက်ဝန်းလေးက သူရင်အစုံကိုကြီးစွာ
နာကျင်စေရပါသည်။

“ဒီရင်ဂျေ”

ထိုအသံဆိုးကျယ်လောင်လောင်ကြီးကြောင့် ထိရစွာခံစားနေရတဲ့ခံစားချက်လေးတွေပင် ဘယ်ပျောက်လို့ပျောက်သွားမှန်းမသိပါ။

“ဒီရင်ဂျေ”

ဟု သူမက သူ့နားရွက်နားခုန်ကာ ကျယ်လောင်စွာထင်အော်ပစ်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမရဲ့လက်ကောက်ဝတ်မှာ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့သူလက်အစုံမှာ အော်တိုမစ်တစ်လွတ်ထွက်သွားရပါသည်။

“နားပင်းတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ နားရွက်နှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးနှင့်ပိတ်ပြီး ကုန်းကုန်းကြီးလုပ်နေခဲ့ပါသည်။

“ရှင်ခြေထောက်မညောင်းဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့ညောင်းရမှာလဲ”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်ဦး”

ဟု သူမက ဆိုလာတော့မှ သူက ထိတ်လန့်တကြားနှင့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ အံ့ဆိုင်နေသောသစ်ပင်တန်းကြီးနှင့် ရှုပ်ပွနေသောနွယ်ပင်များကြောင့်...

“ဒါ ဘယ်လိုနေရာကြီးလဲ”

“ဘယ်သီမလဲ၊ ရှင်ပဲခေါ်လာတာလေ”

“ဘယ်မှာမသိရမှာလဲ... မင်းက ရွာသူပဲ။ ရွာရဲ့အရှေ့လား အနောက်လား။ ဒီလိုနေရာမျိုးကို ငါမမြင်ဖူးဘူး”

“ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ၊ ဒါက ရိုးမတောင်ခြေပဲဟာကို”

“ဘာ! ရိုးမတောင်ခြေ ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ငါလာခဲ့တာ ရွာထဲကိုပါ”

“နှစ်နာရီလောက် လမ်းလျှောက်ခဲ့ပြီးမှတော့ ဘယ်ကိုထိရောက်လာဦးမှာလဲ”

“ဘာ! နှစ်နာရီ”

“ကျော်ရင်တောင် ကျော်နေဦးမှာ”

သူအံ့သြသွားရပါသည်။ သူက တကယ်ပဲ နှစ်နာရီလောက်ကြီး လမ်းလျှောက်ခဲ့တာလား။

“မင်းဘာဖြစ်လို့မပြောတာလဲ”

“ဘာလဲ”

“ဒီဘက်ကို ဘယ်လိုရောက်ခဲ့မှန်းမသိဘူး။ ငါလာခဲ့တာ ဒီဘက်ကိုမဟုတ်ဘူး။ ဒါ တောဘက်မှန်းသိလျက်နဲ့ မင်းက သတိပေးရမှာပေါ့”

၁၉၂ ♥ မယ်ခိုင်

“ရှင်မှန်းမထောင်တာ၊ သူစိတ်ကြီးပဲ”

ဟု သူမကစုစုအောင်အောင်လေးပြောလိုက်လျှင် သူက သူမလက်ကို ဆတ်ခနဲပြန်ဆွဲလိုက်ပြန်တော့...

“အား... နာတယ်”

ဟူသော ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်အော်သံနှင့်အတူ လက်ကိုနောက်သို့ ဖွက်လိုက်သောကြောင့်...

“ဘာလဲ”

“အမှန်တော့ ရှင်က လူလိမ်ပဲ၊ အားမရှိသလို ပျော့အိပ်ပျော့ဖတ်နဲ့ အခု ကျွန်မလက်၊ နာသွားပြီ”

“ငါက ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

ဟု အလိုက်ကန်းဆိုးမသိစွာ မေးလိုက်လျှင် သူမရဲ့မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်သွားရကာ နောက်မှာဖွက်ထားသောလက်ကို ပိုတိုးဖွက်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျွန်မ ခိုက်ဆာနေပြီ”

ဟု သူမက စပြောလိုက်တော့မှ သူ့ခိုက်ထဲကလည်း တစို့စို့နှင့် မြည်လာရပါသည်။

“ငါက ရေခိုဆာတယ်”

ဟု သူက ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့် ထပ်ပြောလိုက်လျှင် သူမရင်ထဲ ကရုဏာသက်သွားရပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင်...

“ဒီနားမှာ စမ်းသွယ်လေးနဲ့နီးတယ်”

ဟုသာဆိုပြီး သူ့ကိုကျော်ကာ လျှောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ထိုအခါမှ သူက မသိမသာလေးနှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှားကာ သူမနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ပြန်ပါ၏။ ရှေ့မှ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်နှင့်သွားနေသော သူမက မူ သူ့ကိုလုံးဝလှည့်ကြည့်မလာပါ။ သူမနောက်ကို သူက ဘုမသီတာမသီနှင့်လိုက်လာမိရာ နောက်ဆုံးတော့ ကျောက်တုံးကြားမှ ကျတစ်ချက် မကျတစ်ချက် စီးကျနေခဲ့သော ရေစက်ရေပေါက်လေးနားသို့ ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟုဆိုကာ တစ်ပေါက်ချင်းကျနေသော ရေမှန်လေးကိုကြည့်ရင်း သူမက တအံ့တဩလေး ဆိုလာခဲ့ပါသည်။

“ဘာလဲ”

“အရင်က ဒီထက်မကဘူး၊ ကျတယ်”

“ဘာ! ဒါ ငါသောက်ဖို့ရေ”

“အင်း”

“ဘာ! ဒီရေကို”

“အင်း”

“ငါ့ကို ယုန်များမှတ်နေသလား”

“ဟား ဟား ဟား... ရှင်က ယုန်ဖြစ်ချင်နေလို့လား”

“ဘယ်မှာပြောလို့လဲ”

“ရှင်ပဲ စောစောက ပြောလိုက်တာလေ”

“လည်ချောင်းတွေ ခမ်းခြောက်နေပြီ”

“ဒီရေစက်လေးကနေလည်း ရေတစ်ခွက်ရတာပါပဲ”

“ဘယ်မှာလဲ ခွက်”

“သစ်ရွက်နဲ့ခံရင် ရတယ်လေ။ ငါတို့တောထဲမှာ ဒီလိုပဲသောက်ရတာကို”

ဟုဆိုကာ အကြီးဆုံးသစ်ရွက်တစ်ရွက်ကို အပင်မှခူးဆွတ်လိုက်ပြီး သူမရဲ့အင်္ကျီပွင့်ကြီးနှင့်သုတ်ကာ ကတော့ပုံလေးဖန်တီးလိုက်ပြီး ထိုတစ်စက်ချင်းကျနေသောရေပေါက်လေးတွင် ခံလိုက်ပါသည်။

ရေက တစ်ပေါက်ချင်းကျနေတာမို့ ကျလိုက်စိမ့်ထွက်လိုက်နှင့် သံသရာလည်နေရ၏။

“ဟီး”

“ဘာလဲ”

“ဒီလိုပုံအတိုင်းဆိုရင် ငါက ဘယ်အချိန်ရေသောက်ရမှာလဲ”

ဟုပင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့စွာ ပြောလိုက်လျှင်...

“ရှင်ဟာရှင် ဘယ်အချိန်သောက်သောက် ငါက နက္ခတ်ကြည့်ပေးနေဦးမှာလား”

“ပိန်းတဲ့တောသူမ၊ မင်းကို ငါက နက္ခတ်ကြည့်နိုင်နေလို့လား။ ရေများများရှိတဲ့နေရာကိုခေါ်သွားပေါ့”

“နည်းနည်းဝေးတယ်။ ရှင်လျှောက်နိုင်ရဲ့လား”

ဟု သူ့ကိုအထင်သေးသလိုပြောလိုက်လျှင် သူ့နာသီးဖျားလေးများမှာ ရဲသွားရကာ...

“ဘာဖြစ်လို့မလျှောက်နိုင်ရမှာလဲ။ မင်းကိုတောင် ငါက ကုန်းပိုးပြီးသွားနိုင်သေးတယ်”

ဟု မခံချင်စိတ်နှင့် ကမူးရှူးထိုးပြောပစ်မိ၏။

“လှည်းစီးတာတောင် မစီးနိုင်ဘဲနဲ့များ”

ဟု ပွစိပွစိလေးပြောကာ ထွက်သွားသောသူမကြောင့် ပို၍ဒေါသဖြစ်ရပါသည်။

“ဟေ့ဟေ့”

သိပ်ခြေလှမ်းမြန်သောသူမနောက်ကို အနိုင်နိုင်လိုက်နေခဲ့ရတာပါ။

သူမကတော့ သူ့ကိုပင် မစောင့်တော့ပါဘဲ ခပ်သုတ်သုတ်ခြေလှမ်းများနှင့် တောထဲမှာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီးပင် သွားနေပါ၏။

သူမက ထွက်သွားတော့လည်း သူက တိတ်ဆိတ်နေသော ဘေးဘိဝံယာကိုကြည့်၍ သူမနောက်မှ မလိုက်ချင်လိုက်ချင်လေး လိုက်လာရပြန်ပါ၏။

သူမ၏ခြေလှမ်းများမှာ သိပ်ကိုမြန်ဆန်လွန်းနေ၍ စိတ်ညစ်ရပါသည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူ့ခြေထောက်တွေ ညောင်းလာရပါသည်။ သို့သော် ညောင်းနေလျှင်လည်း ညောင်းပါတယ်ဟု ဝန်မခံနိုင်သောသူ့အဖြစ်က ကြီးလေးနေရပါ၏။ သူ အဲလိုပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်လေမလဲ။ သူမရဲ့အထင်သေးရှုတ်ချခြင်းကို ဟက်ဟက်စက်စက် ရက်ရက်ရောရောခံရလေတော့မပေါ့။ ဒါကြောင့် အားတင်းကာ လျှောက်နေမိခဲ့သည်မှာ ခရီးက ဝေးသည်ထက် ပို၍လာခဲ့ပါပြီ။

နောက်ဆုံး သူမခံနိုင်တော့သည့်အချိန်ရောက်မှ...

“ဟေ့ဟေ့”

ထိုသို့ခေါ်ပြန်တော့လည်း သူမက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လာခဲ့ပြန်

ပါသည်။

“ငါ ရေငတ်လို့သေတော့မယ်။ ငါ့ခြေထောက်က လုံးဝမညောင်းဘူး။ ရေပဲဆာနေတာ”

ဟု သူက ပင်ပန်းခြင်းကိုဖုံးကွယ်ပြီးပြောလိုက်လျှင် သူမကပြီးလိုက်ပါ၏။

“ဘာပြီးတာလဲ”

သူမ ပြုံးလေမပေါ့။ သူ့ပုံက အညံ့မခံချင်တဲ့စစ်ရှုံးဘုရင်ကြီးနှင့် သိပ်ကိုတူလွန်းနေတာကိုး။

သူမက အဲလိုပြီးပြီး သူ့ကိုဘာမှမပြောဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ သွားလိုက်ပြန်၍ သူ့မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းကြီးနှင့်...

“ဟေ့ဟေ့... ဒါက ဘယ်လဲ”

“ရှင်ပဲ ရေငတ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါရေငတ်လွန်းလို့ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဟားဟား... မင်းခတ်ပြီး ငါ့ကိုလာတိုက်”

ဟုပင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီးပြောလိုက်သည်တွင် သူမက သူ့ကိုရန်မတွေ့တော့ပါဘဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။ ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း သူက တောကြီးမျက်မဲထဲမှာပို့ တစ်ယောက်တည်းနေပြန်ပါ။

“ဟေ့ ဟေ့”

ဟု သူကထပ်မံ၍ ခေါ်လိုက်ပြန်သည်တွင် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမက စိတ်မရှည်သလို လှည့်ကြည့်လာကာ...

“ဘာလဲ... ဘာလဲ... ဘာလဲ”

“မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရှင်ပဲ ရေခတ်ခဲ့ဆို”

“အေး၊ မြန်မြန်ပြန်ခဲ့”

ဟုဆိုကာ ကျောက်တုံးလေးပေါ်ထိုင်ပြီး မခိုးမခန့်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ဘာလဲ၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်း မနေရဲပြန်ဘူးလား”

“ဘာ... အဲ၊ ဘာ... ဘာဖြစ်လို့မနေရဲရမှာလဲ”

ဟုဆိုပြီးသာ ကျောက်ခင်းကြမ်းပေါ် စိမ်းပြေနေပြေအိပ်ပြလိုက်ပါသေး၏။

ထိုအခါမှ သူမက ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ထွက်သွားသောသူမကို သူက မျက်လုံးလေးမှေးကျင်းကာ ဖွင့်ကြည့်လာခဲ့ပြန်၏။

သူမက တကယ်ပဲသွားလိုက်တာပါလား။

သို့သော် သူကလည်း မာနနှင့်မို လုံးဝပြန်မခေါ်ပါ။ ဒါကြောင့်ပင် ပေ၍အိပ်နေလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူလုံးဝလမ်းမလျှောက်နိုင်တော့တာလည်းဖြစ်နေရ၏။ သို့သော်လည်း သူမက တကယ်ပင် သူနှင့်ဝေး၍ ဝေး၍သွားခဲ့ပါပြီ။

သူမက သူနှင့်ဝေးသွားလေ၊ တိတ်ဆိတ်နေသောတောကြီးကို သူကြောက်လာမိလေပါ။ သို့သော် သူက အညံ့မခံချင်သူမို့ မှင်တောတောနှင့် နေနေမိဆဲ။

သူမ လုံးလုံးကြီးပျောက်သွားပြီဆိုပြန်တော့ သူ့စိတ်ထဲ ချောက်ချားခြင်းတွေက ကြီးစိုး၍ လာခဲ့ရပါတော့သည်။

ကျေးငှက်အော်သံကျွီးကျွီးကလည်း ငှက်စုန်းထိုးသံကြီးလိုလို၊ လေတိုက်သံ တဘိုးတီးကလည်း မုန်တိုင်းကြီးပဲ ရွေ့လာသလိုလို၊ တောကောင်ဆိုးတွေ၊ သရဲတွေကလည်း သူနား အစုလိုက်အပြုံလိုက်ပေါ်လာတော့မလိုလိုနှင့် စိတ်တွေက ပို၍ပို၍ချောက်ချားလာခဲ့ရပါသည်။

ဒါကြောင့် သူမနောက်ကိုပြေးလိုက်ဖို့ ကြံစည်လိုက်တိုင်း မခံချင်စိတ်ကြီးက ကြီးစိုးနေရပါသည်။

“ရှင်မနေရဲလို့ လိုက်လာတာမဟုတ်လား”

ဟု အထင်အမြင်သေးပြီး ပြောလာမှာကို သေမလိုကြောက်နေရပါ၏။ ဒါကြောင့်ပင် သူက ကြောက်စိတ်ကိုမျှသိပ်ကာ မှင်တေတေနှင့် ကြိုးစားနေလိုက်ပြန်ပါသည်။

အချိန်တွေက သာမန်ထက်ပို၍ကြာသွားသယောင်ပင်။ တစ်မိနစ်က ဆယ်နာရီလားဟုပင် ထင်မှတ်ရပါသည်။

သူမကို တမျှော်မျှော်ဖြစ်နေခဲ့ပေမယ့် အရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့ရ၍ သူ့စိုးရိမ်လာခဲ့ပါသည်။ သူမများ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလား။ သူမဟုတ်တဲ့ မတော်တရော်လူတွေနဲ့တွေ့မှဖြင့် ခက်ရချည်ရဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက အားနဲ့တဲ့မိန်းကလေးပဲ။ သူက သူမကို အဲလိုကြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာခိုင်းတာက သူလွန်များသွားပြီလား။

သို့သော် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူမက ပေါ်မလာခဲ့၍ သူ့ရဲ့ကြောက်စိတ်တွေပင် ဘယ်ပျောက်လို့ပျောက်ကုန်မှန်းမသိအောင် စိတ်ပူလာရ၍ သူ ဘာကိုမှဆက်ပြီးမာနမထားနိုင်တော့ဘဲ သူမပျောက်သွားရာလမ်းကိုသာ ကမ်းရှုထိုးကြီးလိုက်လာခဲ့ပါတော့၏။

သူမ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလား။ သူမသာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ဘယ်တော့မှခွင့်မလွှတ်ဘူးဟုလည်း စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်မိပါသည်။

သူက ထိုလမ်းအတိုင်း အချိန်ကြာကြာသာ လျှောက်မိခဲ့ပေမယ့်

သူမကိုမတွေ့ရတာကြောင့် ပို၍ပို၍စိတ်ပူလာခဲ့မိပါသည်။

“သူခုမ... သူခုမ”

သူ့အသံက ဟိန်းပြီးထွက်လာခဲ့ပေမယ့် ပြန်ထူးသံမကြားရ၍ ပို၍စိတ်ပူလာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“သူခုမ... သူခုမ ဟေ့၊ သူခုမ”

သူ့အော်ရင်းပြေးနေမိပါ၏။ သူမ ဒုက္ခများရောက်နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် တောကောင်ကြီးတွေက ဆွဲသွားတာလား။

“သူခုမ”

အဆများစွာတိုး၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ချပစ်မိတော့၏။

ထိုအခါကျမှ

“အင်း”

ဟု ပြန်ထူးသံကို အစ်အစ်ကြီးကြားလိုက်ရပါသည်။

ထိုထူးသံကြောင့် သူဝမ်းသာသွားရကာ ထူးသံလာရာဘက်သို့ ချုံနွယ်တွေထဲတိုးဝင်လိုက်သည်တွင် တစ်မိနစ်ခန့်နေသောစမ်းရေလေးကို ငတ်ကြီးကျကာသောက်နေသောသူမကို စိတ်တိုချင်စဖွယ် တွေ့လိုက်ရပါ၏။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရေ ရေ... ဒီမှာတွေ့လား”

“ငါ ဒီလောက်ခေါ်တာကြာနေပြီ။ မင်းသေချင်နေပြီလား”

“ကျွန်မ ရေသောက်နေလို့ မထူးနိုင်ဘူး”

ဟု သူမက မေတ္တာသုဉ်းချင်စရာကြီး ပြောလိုက်သည်တွင် သူ
ဒေါသဖြစ်သွားရပါ၏။ သူမကတော့ သူမတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီအထင်နှင့် စိုး
ရိမ်လိုက်ရတာ။ သူမကတော့ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးရေသောက်၍။

သူ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် သူမ၏ခေါင်းကိုဆွဲကာ ထိုရေအိုင်သေး
သေးလေးထဲ နှစ်မည်အပြုတွင် ရုတ်တရက်ကြီးရှောင်ဖယ်လိုက်သည့်
သူမ၏ခေါင်းကြောင့် သူက အားလွန်ပြီး...

“ဝိုး ဝိုး ဝိုး”

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူကပဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကြီးပင်ကျသွားခဲ့ရ
ပါ၏။

သူမမှာ တအံ့တဩလေးနှင့် ပြူးကြောင်ကြောင်ကြည့်နေခဲ့ရ
ပါတော့သည်။

သူဘာဖြစ်သွားတာလဲပေါ့။ ရေတော်လွန်း၍ အဝသောက်တော့
မည်ထင်ပါရဲ့ဟု စိတ်ပျက်စွာတွေးလိုက်မိပါသည်။

သို့သော် ငိုက်စိုက်ကြီးဖြစ်နေသောသူ့ကိုဆွဲထူလိုက်ကာ...

“ရှင်ရေကို ဘယ်သူမှလှမသောက်ဘူး။ ရှင်သာအဝသောက်၊
ဟုတ်ပြီလား”

ဟုဆိုပြီးသာ ကျောက်တုံးလေးပေါ်ပြန်ထိုင်လိုက်၍ သူ ပို၍စိတ်
တိုသွားရပါသည်။

သူမကသာ အေးဆေးသက်သာထိုင်နေသေးသော်လည်း သူမမှာ
တော့ သူမကြောင့် ဆံပင်ရော အင်္ကျီပါ တစ်ဖလုံလောက်ရှိသောရေ
ကြောင့် စိတ်နှိုးရပါသည်။

“ကျွတ်”

“အဲဒီဒုက္ခက ရှင်ဟာရှင်နော်။ ကျွန်မနဲ့လုံးဝမဆိုင်ဘူး”

“ဘယ်သူကရော မင်းကိုဘာပြောနေလို့လဲ”

ဟုဆိုကာ အောင့်သက်သက်ကြီးပင် ရေစိုနေသောအင်္ကျီကို ဆွဲ
ချွတ်လိုက်ပါသည်။

သည်တွင် ဗလာကျင်းထားသော ကိုယ်ခန္ဓာကြွက်သားလှလှများ
ကြောင့် မိန်းကလေးဖြစ်သောသူမက စိုးရိမ်သွားရကာ...

“ရှင် ဒါ ဒါ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“အံ့မယ်၊ မေးမုံက ငါက အယုတ်တမာကောင်ကြီးကျတယ်”

“ရှင်ကို ဘယ်သူက ကြောက်တယ်ပြောလို့လဲ”

“မင်း ငါ့ကိုကြောက်နေလို့လား”

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ အင်္ကျီချွတ်ရတာလဲ”

“ဒီလောက်ရေစိုနေပြီ။ မင်းဝတ်မှာလား”

ဟုအော်ကာ အင်္ကျီကိုရေညှစ်ပြီး ကျောက်တုံးပေါ်သွားတင်လိုက်
ပါသည်။

“ရှင် မချမ်းဘူးလား”

သူ ကြားပေးမယ့်လည်း ပြန်မဖြေပါ။

“ကျွန်မအင်္ကျီ ဝတ်ထားမလား”

သူဝတ်ထားချင်ပေးမယ့်လည်း ဝန်တော့မခံချင်ပါ။ နည်းနည်း
အောက်မလားလို့ပါ။

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း သူမက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြန်ပါသည်။
ဒါကြောင့်ပင် သူ့ထံမှအဖြေကို စောင့်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ အပေါ်ဝတ်ရှုပ်
အင်္ကျီဖွဲ့ဖွဲ့ချွတ်ကာ လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဝတ်ထားလိုက်... ညနေစောင်းရင် ရိုးမက သိပ်အေးတယ်။

အကောင်သေးသေးလေးတွေကိုက်ရင် နာတယ်”

ဟုဆိုလာသဖြင့် သူက မယူချင်ယူချင်စတိုင်လ်ဖမ်းကာ လှမ်း
ယူမည်အပြု သူမရဲ့လက်ကောက်ဝတ်မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ညှိမည်းမည်း

အကွက်ကြီးကြောင့် အင်္ကျီကို ဆွဲမယူတော့ဘဲ သူမရဲ့လက်ကိုဖမ်းဆွဲ
ကာ...

“ဒါ ဒါ... ဘာကြီးလဲ”

“အား... နာတယ်”

“ဘာဖြစ်ထားတာလဲ”

“ရှင်လုပ်တာပဲ”

“ငါ ဟုတ်လား၊ ငါဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ဘူး”

“ရှင်ပဲ စောစောက ကျွန်မလက်ကိုဖမ်းဆွဲခဲ့တာလေ”

ဟုပြောလိုက်တော့မှ သူမရဲ့လက်ကို ဒေါသတကြီးနှင့်ဆွဲခေါ်လာ
မိသည့်အဖြစ်ကိုသတိရသွားရပါ၏။ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။
တခြားလူတစ်ယောက်အပေါ် ဖြစ်တဲ့သူ့ဒေါသက သူမကိုအကြောင်းပဲ့
သက်သက် နာကျင်စေရလို့ပါ။

“မင်း ဦးနှောက်မရှိဘူးလား။ အဲလိုနာနေရင် အော်ရမယ်ဆို
တာ မသိဘူးလား။ ဟမ်း... ပုစွန်မ”

“ကျွန်မအော်နေတာပဲ၊ ရှင်မှကလေးစိုက်တာကို”

“ဒီလောက်များတဲ့အားတွေက ဘယ်ရောက်သွားကုန်သလဲ”

“သူ့စိတ်ချည်းပဲ”

ဟုသာ ပွစိပွစိလေးပဲ ပြောနိုင်ပါတော့သည်။

သူမှာတော့ သူ့ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဒီညိုမည်းနေသောလက်ကောက်
ဝတ်ကို ဘာလုပ်၍လုပ်ပေးရမှန်းမသိ။

သို့သော် ဘာမှမစိုးရိမ်သလို မှင်တေတေနေတော့ နေခဲ့ပါသည်။

“မင်းပြောတော့ ဒီရိုးမထဲမှာ ဆေးဖက်ဝင်အပင်တွေရှိတယ်ဆို”

“ဘယ်တုန်းက ပြောလို့လဲ”

“ဘယ်တုန်းကပဲပြောပြော၊ ရှိလားမရှိဘူးလား”

“ရှိရင်ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သွားတူးမယ်လေ၊ မင်းလက်က ဒီလောက်ညှို့မည်းနေတာကို”

“ညနေတောင် စောင်းတော့မယ်။ ရွာပြန်ရဦးမယ်လေ”

“ငါ့ကိုမယုံသလိုမပြောနဲ့။ ငါက မင်းကိုဘာလုပ်မှာမို့လဲ”

“ဘာပြောလို့လဲ”

“လာ၊ သွားရှာမယ်”

“ရှင်က သိလို့လား”

“ဒါကြောင့် မင်းကိုခေါ်တာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် တစ်ယောက်တည်း

သွားပြီးပြီ”

“သူက သွားရဲတာကျလို့”

ဟုသာ သူမကြားအောင် ပွစိပွစိလေးလုပ်ပြီး အင်္ကျီကို သူထံ
သို့ ပစ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ရှင် အဲလိုပုံစံသာ ကြာကြာနေရင် မကြာခင် ရှင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ
မှက်၊ ခြင်၊ ယင်တွေ တစ်သီကြီးခသွားမယ်”

ဟုပြောပစ်လိုက်စဉ်တွင် သူက မျက်ဝန်းအိမ်လေးပြူးကျယ်သွား
ကာ ယောင်နုလေးပင် လှမ်းယူပြီး ဝတ်လိုက်ပါသည်။

“အင်္ကျီကလည်း အပေါစားကြီး”

“ရှင်တို့လိုချမ်းသာရင်တော့ ကျွန်မလည်း အကောင်းဝတ်မှာ
ပေါ့”

ဟု သူမက ဘာရယ်မဟုတ် ပြောလိုက်တဲ့စကားက သူ့နှလုံးသား
ထဲထိုးဝင်သွားရပါသည်။ သူမကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း သူမက အမှန်
တကယ်ခံစားရပုံမျိုးနှင့်မို့ သူကပဲ မတ်တတ်ထရပ်ကာ...

“ထ၊ သွားမယ်”

“ရွာကိုလား”

“ဆေးပင်ရှာလေ”

“နောက်နေ့မှပဲ ရှာရအောင်လေ”

ဟု သူမက ဆိုလိုက်ရုံရှိသေး။ ရုတ်တရက်ကြီးခနဲချလာသော

မိုးစက်များက ခန္ဓာကိုယ်ကို စိုစိစိကျရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ မိုးရွာလာပြီ”

“အပင်အောက်မှာ ခိုနေရအောင်”

ဟုဆိုကာ သူမကပြေးလာကာ ရေစို၍ ချွတ်လှန်းထားသော အင်္ကျီကိုပင် ခေါင်းပေါ် လွှားတင်လိုက်သေး၏။

အပင်ကြီးက အကြီးကြီးဆိုပေမယ့်လည်း သည်းထန်စပြုလာသောမိုးစက်ဒဏ်ကိုတော့ လုံခြုံအောင် ကာကွယ်မပေးနိုင်ပြန်ပါ။

မိုးစက်တွေကို လက်ဖဝါးလေးနှင့်ကာကွယ်ရင်း ကျုံ့ကျုံ့လေးရပ်နေသောသူမနား သူကကပ်သွားပြီး သူလွမ်းတင်ထားသောအင်္ကျီကို တစ်ဝက် မျှပေးလိုက်ပါသည်။

သူမကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးစက်တွေကျလာခြင်းက အနည်းငယ်သက်သာသွားရပေမယ့် လှိုက်ဖိုတုန်ယင်လာသောရင်ခုန်သံတို့က ဗရင်းဗတာကြီးမို့ ထိန်းချုပ်ရခက်ခဲလှပါသည်။

သူ့ကိုမခိုတရီလေးမိုးကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း သူက မှင်တေတေနှင့်မို့ သူမရင်ထဲ အနေခက်လှပါသည်။ သူ့နားလေးမှာ အခုလိုနေရတာကို သာယာမိပေမယ့်လည်း ရုန်းထွက်ချင်မိ၍...

“ဟို၊ ကျွန်မတို့၊ မိုး... မိုးခိုလိုရမယ့်နေရာ ရှာမှနဲ့တူတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိုးက ဒီထက်သည်းမယ့်ပုံပေါ်တယ်”

“ဘာ! ဒီထက်သည်းဦးမယ်”

“မော့ကြည့်လိုက်ပါလား၊ မိုးသားတွေ ဖွဲ့ဆင်တုန်းရှိသေးတယ်”

“ဒုက္ခပဲ၊ ငါက မိုးရေမိရင် ဖျားတတ်တယ်”

“ခဏနေ၊ ကျွန်မ နေရာသွားရှာဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူမက လှစ်ခနဲပြေးထွက်လိုက်တော့ သူက ပြုံးတူးပြာတာပင်...

“ဟေ့ဟေ့... ငါ့ကိုစောင့်ဦးလေ”

ဟုဆိုပြီးမှသာ ပြေးလိုက်သွားပါတော့သည်။

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ပြေးလာတာလဲ၊ မိုးက ဒီလောက်ရွာနေတာကို”

“ဒီလောက်မိုးကရွာ မှောင်မှောင်မည်းမည်းနဲ့ ငါက တစ်ယောက်တည်း နေရဦးမှာလား”

ဟုပင် အမှန်အတိုင်းဝန်ခံပြီးကာမှ တစ်ခုခုကိုသတိရသွားပြီး ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

သူကကြောက်တတ်တယ်ဆိုရင် သူမရင်ထဲ သူ့ကိုကျိတ်ချုပ်ရယ်နေလေမလား။

၂၁၀ ♥ မယ်နီငို

သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ အမိုးသဖွယ်ဖြစ်နေသော ကျောက်
တုံးကြီးတစ်ခုကိုရှာတွေ့ခဲ့၍ သူရောသူမပါ မိုးခိုစရာနေရာရသွားပါသည်။
သူရောသူမပါ ကျောက်စွန်းရဲ့တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာ နေရာယူဖြစ်ခဲ့ကြ
သည်။

မိုးကသည်းထန်လာ၍ ဒီနေ့တိတ်ပါတော့ဦးမလား...

အခန်း (၁၆)

သူရောသူမပါ ရွာပြန်ရောက်သွားချိန်တွင် အားလုံးက သူနှင့်သူမ
ကို မင်္ဂလာအစီအစဉ်နှင့် စောင့်ကြိုနေခဲ့ကြပါသည်။ မေမေက မကြည်
ဖြူလှပါသော်လည်း ရွာ၏မျက်နှာကြောင့် မလွဲသာမရှောင်သာပင် လက်
ခံလိုက်ရပုံနှင့်။

“သူများသမီးကို တစ်ညတာခေါ်ထွက်သွားပြီးမှတော့ ဘယ်လို
ငြင်းလို့ကောင်းဦးမှာလဲ”

ဟုသာ ဆိုခဲ့ပါသည်။

ဥရုကတော့ သူ့ကိုစိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ခဲ့သည်မှလွဲ၍ ဘာမှမပြော

ခဲ့။

ဖွိုက်ကတော့ ဟန်ဆောင်ပြီးလေးနှင့်...

“ကွန်ကရက်ကျူရေးရှင်း” တဲ့လေ။

အခုလို သူမနှင့် အမှန်တကယ်လက်ထပ်ပြန်တော့မှာကိုလည်း

သူ ရင်ထဲမှာမကောင်းဖြစ်မိပြန်ပါသည်။

သူမကိုလက်မထပ်ချင်သလိုနှင့် ဥရုလက်ကိုဆွဲပြီး အဝေးဆုံးကို ပြေးထွက်သွားချင်သလိုလိုခံစားရပါသည်။ သို့သော် ဖွိုက်ရဲ့အလိုဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းပေးစေချင်ပါ။

လိုချင်ရာကိုမရတဲ့ စပ်ခါးခါးအရသာကို ဖွိုက်ခံစားစေချင်ပါ၏။

ဒါတစ်ခုကြောင့်ပင် သူ ကျိတ်မှိတ်သည်းခံခဲ့၍ သူမနှင့်မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ဖြစ်လာခဲ့ပါတော့သည်။

မနက်အစောကြီးမှာ ကျယ်လောင်စွာမြည်ဟီးလာတဲ့အသံချဲ့စက်သံကြီးကြောင့် သူ့မှာ လန့်နိုးခဲ့ရပါသည်။

ဒီလောက်ကျွက်ကျွက်ညံ့အောင် ဆူပွက်နေရအောင် ဘာကြီးမို့လဲဟု ဒေါသတကြီးနှင့် အိမ်အောက်ကိုဝိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ရွာသားများနှင့်ရောထွေးကာ ဒယ်အိုးကြီးဘေးမှာ အလုပ်ရှုပ်နေသောဖွိုက်ကို အံ့သြစွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဖွိုက်က ဘယ်တုန်းက အဆင့်အတန်းနိမ့်နိမ့် ထိုလူတွေနှင့် ရင်းနှီးသွားရပါလိမ့်။

“အစ်ကိုလေး နိုးပြီလား”

“ဆူညံနေတာပဲ၊ ဘာလို့အစောကြီးဒီလိုလုပ်နေတာလဲ”

“ဟာ၊ အစ်ကိုလေးကလည်း တောမင်္ဂလာဆောင်က ဒါမျိုးပဲဗျ။ သုခုမက အစ်ကိုလေးတို့လိုပိုက်ဆံရှိတဲ့လူနဲ့ရသွားတော့ ပိုစည်သွားတာပေါ့”

“ပိုစည်တယ် ဟုတ်လား။ ပိုဆူတာကိုပြောတာလား”

“ကျွန်တော်ကြုံဖူးသလောက်တော့ သုခုမရဲ့ပွဲက အစည်ဆုံးပဲ။ မနေ့ကနေ ဒီနေ့ထိ လူတွေကို အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်နဲ့၊ အဘကတော့ မျက်နှာပွင့်ဦးတော့မှာပဲ။ ရွာမှာက အဲလိုပဲဗျ။ သမီးရှင်တွေက မင်္ဂလာပွဲနဲ့ပဲ မျက်နှာယူကြတယ်။ သတို့သားဘက်က ဘယ်လောက်တင်တောင်းတယ်၊ ဘာကျွေးမွေးတယ် ဘာညှာပေါ့ဗျ”

“မေမေက ဘယ်လောက်ခန့်လိုက်လို့လဲ”

“မင်္ဂလာစရိတ်အတွက် သိန်းသုံးဆယ်နဲ့ သုခုမကို လက်ထပ်လက်စားတွေ ဝယ်ဆင်လိုက်တယ်လေ”

“ဝယ်ဆင်တယ်”

“ဆရာကတော်က အဆင်သင့်ပါမလာခဲ့လို့နဲ့တူတယ်။ ရွာက ဒေါ်မြင့်ရီဆီက ဝယ်လိုက်တာ”

ဒါဆို ရိုးရိုးရွှေပဲပေါ့။

မေမေ့ကို သူ့အံ့သြရပါသည်။ သူ့ရဲ့သတိသမီးကို ရိုးရိုးရွှေပဲဆင် မြန်းလိုက်လို့ပါ။ မေမေ့အဆင့်က အဲလောက်ပဲမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူသိ ပါသည်။ မေမေ့စိတ်ဆန္ဒရှိနေမယ်ဆိုရင်ပေါ့။

“ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ကွမ်းစိုးသိန်းသုံးဆယ်ရတာ... သုခုမက ပထမဆုံးပဲ”

“မင်္ဂလာခန်းမငှားခတောင် မရှိဘူး”

“ဒီမှာတော့ မင်္ဂလာခန်းမကို အခမ်းနားဆုံးလုပ်ထားပါတယ်”

ဟုဆိုကာ တံခါးပေါက်ကိုဖွင့်ကာပြလိုက်တော့ သူ့မှာ ခိုးခိုးခပ်ခပ် မြည်သွားအောင် ရယ်မောမိလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါလား ခမ်းနားတဲ့မဏ္ဍပ်”

“အင်းလေ၊ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းက လိုက်ကာတွေအကုန်ငှား ထားတာ၊ ရွာပတ်ဝန်းကျင်က ဧည့်သည်တွေရောဖိတ်ထားလို့ မဏ္ဍပ် ကို အကြီးကြီးပဲ”

“စိတ်ပျက်စရာပဲ”

အမှန်တကယ်ပဲ ငါးများနှင့်ထိုးထိုးထောင်ထောင် ကပိုကမိုတည် ဆောက်ထားတဲ့ ထိုအဆောက်အဦးကြီးကို သူ့စိတ်ပျက်စွာကြည့်နေမိ ခဲ့ပါသည်။

သူ့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲက ထိုအဆောက်အဦးထဲမှာတဲ့လား။ ဒါ သူ အိပ်မက်တောင်မမက်ခဲ့ဖူးသောကိစ္စကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။

“အစ်ကိုလေး အဝတ်အစားတွေ လဲတော့လေချာ”

“ငါက ဘာဝတ်ရမှာလဲ”

“ဒီမှာလေ”

ဟုဆိုကာ တိုက်ပုံအင်္ကျီအဖြူရောင်နှင့် ရွှေဝါရောင်တောက် တောက်ပုဆိုးကြီးကိုပြလာ၍...

“ဒါက ငါဝတ်ရမှာ”

“အင်း”

ဟုဆိုပြီးမှသာ သူ့ကိုဘာမပြောညာမပြောနှင့် အင်္ကျီကိုဆွဲချွတ် ပြီးပြင်ဆင်ပေးနေ၍ သူ့မှာ ချေးမများသာတော့ပြန်ပါ။

ခဏအတွင်းမှာပင် သူဟာ ရွှေရောင်သတို့သားကြီး ဖြစ်သွားရ ပါသည်။

“မစောလွန်းဘူးလားကွာ။ ငါအိပ်ချင်သေးတယ်”

“မစောဘူး အစ်ကိုလေးရ၊ သုခုမကိုသွားခေါ်ရဦးမှာ”

“သူ့အဘ ခိုက်လွှတ်မှာပေါ့”

“သူ့အဘက မျှော်နေလောက်ပြီ”

“ဘာ...”

“ဒီလိုအစ်ကိုလေးရ၊ ရွာရဲ့ဓလေ့က သတို့သမီးကိုအခန်းထုတ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဖိုးမလင်ဆင် မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်ရတယ်။ လက်ထပ်ရတယ်။ ပြီးတော့ အကြင်လင်မယားမြောက်သွားပြီဆိုမှ မိဘဆွေမျိုးကန်တော့ခံဖိတ်ထားတဲ့ရပ်မိရပ်မတွေကို ကန်တော့ကြရတယ်။ အဲလိုကန်တော့ပြီးမှ သုခုမကို အစ်ကိုလေးကပိုင်မှာ။ အဲဒါတောင် မပိုင်သေးဘူး။ ရွာကအပျိုလူပျိုတွေဆိုမှာ အပျိုရွေးရသေးတယ်”

“ရှုပ်လိုက်တာ”

“ဟေ့ဟေ့... မပြီးကြသေးဘူးလား၊ အချိန်ရောက်ပြီ”

ဟု သူကြီးက အခန်းပြင်မှပြောလာသဖြင့် သူရောမောင်မြိုင်ရော ထွက်လာခဲ့ကြသည်တွင် မေမေ့ကိုရော ဖွဲ့ကုန်ပါ ထက်စုံပြည့်နှင့်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဖွဲ့ကတော့ သားနားသစ်လွင်နေပေမယ့် မေမေကတော့ ဒါဝတ်ရင်းခွဲအင်္ကျီအဟောင်းတစ်ထည်ဆိုတာ သူသိနေ၍ ရင်ထဲ နီးလှီး ခုလှဖြစ်သွားရပါသည်။ ဒါကို မေမေက ခိုပ်မိသွားကာ...

“မေမေက မကောင်းတတ်လို့ ခုလိုလုပ်ပေးတာကိုပဲ သုခုမက ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ သား”

ဟု သူနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေးပြောလာ၏။

“သူက တောသုပဲ။ သူ့အဆင့်က ဒါအမြင့်ဆုံးပေါ့။ သားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က ဘယ်လောက်ထိ သေးနုတ်သလဲဆိုတာကို သားထင်ပြီး မြင်ရဦးမှာပါ။ သားဒီမင်္ဂလာဆောင်ကို စိတ်ပျက်သွားစေရမယ်။ ဒါပေမဲ့ သား ဘယ်တော့မှနောင်တမရပါနဲ့။ အချိန်ရှိသေးတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

မေမေ့ရဲ့စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ သူ ရုတ်တရက်နားမလည်လိုက်ပါ။

သူအပါအဝင် မေမေရော၊ ဖွဲ့ကရော၊ မောင်မြိုင်ရော၊ သူကြီးနှင့် အခြားရပ်မိရပ်မလေးငါးယောက်ခန့်တို့က ဓာတ်မီးကိုယ်စီနှင့် သုခုမတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်လာကြသည်တွင် ရုတ်တရက် ထိန်လင်းသွားသော မီးရောင်ကြောင့် သူ့မှာ အံ့အားသင့်သွားခိုက်...

“ထင်ခွင့်မပြုဘူး”

ဟုသော့အသံကျယ်ကြီးနှင့်အတူ အိပ်၊ အိမ်တိုဦးဆောင်သော အပျိုတစ်သင်းက ငါးလုံးရှည်ကြီးနှင့် အိမ်ပေါက်ဝကိုတားဆီးထားကြသည်။

“တို့ရဲ့သတို့သမီးက တန်ဖိုးကြီးတယ်။ ကဲ၊ သတို့သား ဘယ်လို တန်ဖိုးထားမှာလဲ”

ဟုဆိုကာ ငွေဖလားခွက်ကြီးကိုပြလာ၍ သူ့မှာအနေကျပ်သွား ရပါသည်။

မေမေ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ မေမေက တုတ်တုတ်မျှမလုပ်ပါ။ လုံးဝ တန်ဖိုးမထားပါဘူးဆိုတဲ့သဘောလား။ သူ့ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်း စားမရဖြစ်နေစဉ် လက်မှာဝတ်ထားတဲ့စိန်လက်စွပ်ကြီးကို ကြံရွယ်ကာ ရှိသေး...

“ကျွန်တော်က ဂျေ... အဲ၊ သတို့သားရဲ့အစ်ကိုပါ” ဟုဆိုကာ အိတ်ထဲမှတစ်ခုခုကိုနှိုက်ကာ...

“အမှန်က သုခုမကိုတန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူး။ အင်မတန်တန်ဖိုး ရှိတဲ့မိန်းကလေးမို့ပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုဆင်မြန်းဖို့ ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင် စိန်တစ်ဆင်စာ ပါလာခဲ့ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ အားလုံးမြင်သာအောင်ပြလိုက်သည်တွင် မေမေအပါ အဝင်အားလုံးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကုန်ရပါသည်။

“ဒီငွေသုံးသိန်းက သတို့သမီးကိုရွေးတာပါ”

ဟုဆိုပြီး ငွေဖလားထဲထည့်လိုက်သည်တွင် ပါးစပ်အဟောင်းသား

ဖြစ်နေသူများမှာ မှင်တက်၍...။

လမ်းပွင့်သွား၍ ဖွိုင့်မှာ ထိုအိမ်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး သုခုမရှိရာသို့ တည်တည်လျှောက်ကာ...

“မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပါ”

ဟုဆိုပြီး ဝတ်ထားသော တင်တောင်းပစ္စည်းရွှေထည်များကိုချွတ် ကာ စိန်ထည်ကို ကိုယ်တိုင်ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ပါ၏။

“ဒါ မေမေရဲ့ပစ္စည်းတွေပါ။ သိပ်တန်ဖိုးထားတဲ့မိန်းကလေးကို ပေးမယ်လို့ရည်ရွယ်ခဲ့တာ။ မင်္ဂလာပွဲရဲ့သတို့သမီးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တွေး မထားမိခဲ့ဘူး”

ချိုတ်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် ရိုးရိုးလေးယဉ်နေသောသူမကို တိုးတိုး လေး ကပ်ပြောလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၇)

“သုခုမရယ်၊ နင့်မှာ ကံကောင်းလိုက်တာ”

ဟု အထုပ်လေးများကိုလာပို့သော အိမ်နှင့်အိပ်က အားကျစွာ
ဆိုလာခဲ့ပါသည်။

သူကြီးအိမ်ကိုရောက်တော့ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်များကို ဖျက်၍ပင်နေ
ခဲ့၍ သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမိပါသည်။

ဂျေ၊ ဂျေ၏မေမေနှင့်ဖွိုင် ဥရုလေတို့မှာ ထွက်ခွာရန်အဆင်သင့်သင့်
ပင် ဖြစ်နေကြပါသည်။

သူမက ကျန်ရစ်ခဲ့မည့်အဘကိုကြည့်ကာ...

“အဘ၊ ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်နော်။ မြင်းတွေကို အနောက်တောထဲ သိပ်မလွှတ်နဲ့သိလား။ ဟိုဘက်ရွာက သူခိုးတွေဝင်တယ်။ ညအိပ်ရင် ဖိုးသဲလေးကိုခေါ်အိပ်နော်။ မြင်းစာလည်း သုခုမ၊ မရှိတော့ ဖိုးသဲလေးကိုပဲ ကျွေးခိုင်း။ မုန့်ဖိုးပေးပြီး အဘသိပ်အပင်ပန်းမခံနဲ့”

“ငါတို့လည်း ရှိနေတာပဲ သုခုမရယ်။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်သာ သွားပါ”

“အေးဟယ်၊ နင် သွားပြန်တော့မယ်ဆိုတော့လည်း တို့ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး”

“အဘ၊ သုခုမကန်တော့မယ်နော်”

ဟုဆိုကာ မြေပြင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်တော့...

“သူများအိမ်မှာ ချွေးမသွားလုပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အိမ်မှာထက် အဆများစွာ လိမ္မာပါးနပ်ရတယ်သမီး။ တစ်သက်တာလုံး လင်ယောက်ျားကို ရိုသေကိုင်ရှိုင်းပါ။ အခု အဘက သမီးကိုမပိုင်တော့ဘူး။ သမီးကို မောင်ဒီရင်ဂျေက ပိုင်သွားပြီ။ သမီး အဘကိုစိတ်မပူပါနဲ့။ အဘက သမီးကိုစိတ်ပူတာပါ။ သမီးကိုယုံကြည်ပါတယ် လူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဖူးစာဆိုပြီးပြီပဲ။ အဲဒီကံကောင်းမှုကို ထာဝရထိန်းသိမ်းပါ။ မြန်မာအမျိုးသမီးကောင်းဆိုတာ တစ်လင်တစ်ယောက်စနစ်ကိုပဲ တန်ဖိုးထား

ကြတယ်ကွယ့်။ ငါ့သမီးကို မိန်းမကောင်းလေးဖြစ်စေချင်တာ အဘရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပါ။ မငိုနဲ့သမီး။ သမီးသွားမယ့်နေရာက ကောင်းတဲ့လမ်းမို့ပါ။ အဘ စိတ်ချချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အဘ။ အဘရဲ့ဆုံးမကားကို လိုက်နာကျင့်သုံးပါမယ်”

“ငါ့သမီးလိမ္မာလေး အိမ်ထောင်ရေးမှာ သုခအပေါင်းနဲ့ပြည့်စုံပါစေကွယ်”

“အဘ၊ သုခုမ သွားတော့မယ်နော်။ သူကြီး၊ သုခုမသွားတော့မယ်။ အိပ် အိမ်၊ ငါသွားမယ်”

ဟုမခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်နေသော သုမရဲ့ပုံနှိမ်းနှိမ်းက ဒီရင်ဂျေရင်ထဲ ထိခိုက်စေရပါသည်။ ဒါကြောင့် သုမရဲ့လက်ဖျားလေးကိုဆွဲကာ မြင်းလှည်းပေါ် တက်စေလိုက်၏။

ကျန်ရစ်ခဲ့သူများကို လက်တပြုပြန် မျက်ရည်တွေကျကာ နှုတ်ဆက်နေသောသူမ၏မျက်ရည်များက သူ့ကိုခံစားစေရပါသည်။

ဒါကြောင့် သူက လက်ကိုင်ပုလိလေးထုတ်ကာ သုတ်ပေးမယ်ကြံပြီးမှ သူမအပေါ် ဒီလိုကြီးမယပုလိချင်၍ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပြန်ပါသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်က ဘာလဲ။ အသံချဲ့စက်သံ ဆူညံနေတာကို လား။ ပြင်ဆင်ထားတာကလည်း အောက်လိုက်တာ။ မှတ်က ဘာချိတ်

လဲ။ ရှေးရှေးတုန်းက ပုံတုံးကြီးနဲ့”

ဟု သူမများ ရန်စွာလာလေမလားဟု ရန်စ၊ စကားဆိုမိပေမယ့်
လည်း...

“အဲဒါ ကျွန်မအမေအမွေပေးထားတာ၊ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ထား
ခဲ့တယ်။ ကျွန်မမာလာဆောင်ရင် အဲဒါဝတ်မယ်လို့ အဲဒါမှ ကျွန်မအမေ
နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်မှာ။ ကျွန်မအမေက ကျွန်မကို လူကောင်းတစ်
ယောက်နဲ့ ဖူးစာဆုံစေချင်ခဲ့တယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒီရင်ကျေ။ ရှင်
နဲ့မို့ ကျွန်မအဘက စိတ်ချနိုင်တာ။ ရှင့်ကို လူကောင်းလို့သတ်မှတ်
ထားတယ်လေ”

“တကယ်လည်း ငါက လူကောင်းပဲ”

“ရှင်ဟာ စကားကောင်းပြောလို့မရဘူးပဲ”

“အံ့မယ်၊ တောသူမ မင်းက စကားကောင်းရော ပြောတတ်ရဲ့
လား”

“ရှင့်ထက်ဘဝမြင့်တဲ့လူ လောကမှာမရှိနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

“မင်းကို ငါကအားနာလို့ ယူထားပေးတာနော်။ သံယောဇဉ်ရှိ
လှတာမဟုတ်ဘူး”

“သိပါတယ် သိပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မအဘ ရွာထဲမှာ

မျက်နှာမဖော်နိုင်မှာစိုးလို့ လက်ခံလိုက်တာ။ မြို့ရောက်ရင် ရှင် ကျွန်မ
ကို ဂရုမစိုက်တော့မှန်းလည်းသိတယ်။ ရှင့်မေမေရဲ့မျက်လုံးကိုလည်း
သိတယ်”

“မေမေ့ကိုဘာမှမပြောနဲ့”

“ရှင့်မျက်လုံးထဲမှာ ဥရုလေပဲရှိတာကိုလည်းသိတယ်။ ကျွန်မ
လုံးဝမရှိမှန်းသိတယ်။ ကျွန်မကိုမလွှဲသာလို့ ယူရမှန်းလည်းသိတယ်။
သိတယ် သိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ငါ့ရင်ထဲမှာ မင်းလုံးဝမရှိဘူး။ ငါက တစ်သက်လုံး
ဥရုကိုချစ်လာခဲ့တာ။ ဥရုနဲ့မင်း ဘယ်လိုယှဉ်လို့ရမှာလဲ။ မင်း အရူးမပဲ။
မင်းလိုတောသူမကို ငါက ဘာဖြစ်လို့ကြိုက်ရမှာလဲ... ဟမ်း”

“ရှင်”

“ဘာလဲ ပြန်ချင်နေပြီလား။ ချက်ချင်းဆင်းပြန်လို့ရတယ်။ ရွာ
နဲ့ ဘယ်လောက်မှဝေးသေးတာမဟုတ်ဘူး”

ဟု သူမက မထီမဲ့မြင်ပြောလိုက်သည်တွင် သူမကလည်း ဒေါသ
ဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် အထုပ်ကြီးကိုဆွဲကာ ခုန်ဆင်းပစ်လိုက်တော့ သူမမှာ အံ့
အားသင့်၍ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူမက ထိုမြင်းလည်းကို မျက်စောင်းကြီးထိုးပစ်လိုက်တော့

နောက်မှလာခဲ့သောမြင်းလည်းက သူမရှေ့မှာရပ်သွားကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု သူမကိုအမြဲဂရုစိုက်တတ်သော ဖွိုက်က မေးလာ၍...

“သူခုမ မလိုက်တော့ဘူး”

သူသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဒါ ဂျေနဲ့စကားများလို့ပဲဟု...

“ဂျေနဲ့မလိုက်တော့ရင် ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့လေ... အဲလိုလုပ်လို့ မကောင်းဘူး။ ရွာအနေနဲ့ရော ဒီနေ့မှမက်လာပွဲလုပ်ထားတဲ့ သတို့သမီး အနေနဲ့ရော အဘရဲ့သမီးအနေနဲ့ပါ”

ဟု သူကဖျောင်းဖျလိုက်တော့မှ သူမက ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။

သူက ငြိမ်ကျသွားသော သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ မြင်းလည်း ပေါ်တက်စေလိုက်၏။

“မင်း ဘာကြောင့် မျက်ရည်တွေကျနေတာလဲ”

“ရှင်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖွိုက်”

“အင်း”

“ရှင်က လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“ကိုယ့်ကိုမြှောက်ပြောနေပြီထင်တယ်”

“ရှင်က လူကိုလည်း ဝမ်းနည်းအောင်မပြောဘူး။ လူကြီးလည်း

ဆန်တယ်။ သုခုမကိုလည်း အကောင်းမြင်ပေးတယ်။ ရှင်သိရဲ့လား။ ဒီ ရင်ကျေက သုခုမကို မလွဲသာမရှောင်သာမို့ လက်ထပ်ယူထားရတာ”

ဟု သူမက ထိရှကျကျကွဲစွာပြောလိုက်လျှင် သူရင်ထဲသို့ ဖင်ပန်း ခြင်းများ တိုးဝင်လာရပါသည်။

“ဒီရင်ကျေက တော်တော်ဆိုတယ်။ ဘယ်တော့မှမကြင်နာဘူး။ သူရင်ထဲမှာ ဥရုလေပဲရှိတယ်။ ဥရုလေကိုပဲချစ်ပြီး သုခုမကိုလက်ထပ် တယ်။ သူ အမြဲ သုခုမကိုအထင်သေးတယ်။ တောသူမလိုလည်း ကြမ်း ကြမ်းကြီးခေါ်တယ်။ ကျောက်တောင်ကြားမှာ မိုးရေတွေနဲ့ချမ်းနေရင် လည်း ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူ့အတွက် ရေသယ်ပေးဖို့ တစ်ချိန်လုံးစဉ်းစား နေတာကိုလည်း သူကမသိဘဲနဲ့ အပြစ်တင်တယ်။ သုခုမရဲ့အမေဝတ်စုံ ကိုလည်း တောဆန်တယ်လို့ပြောတယ်။ သူ့ဘယ်တော့မှ မကောင်းဘူး။ ကြောက်ကလည်းကြောက်တတ်သေး။ အိမ်သာလည်း ကောင်းကောင်း မတက်တတ်ဘူး။ စကားပြောရင်က အသံကျယ်သေးတယ်။ မြင်းလည်း စီးရင် သူ့မှူးတတ်လို့တောင် ရှူဆေးယူလာရသေးတယ်။ သူက မောင်း ထုတ်တယ်။ ဘယ်တော့မှမပေးတော့ဘူး”

ဟု ဒီရင်ကျေကို အလွတ်ရသလိုပြောနေရှာသော သူမလေးကို သူ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးရမှာတဲ့လဲ။

၂၂၈ ♥ မယ်နိုင်

အန်တီက သူမကိုမလိုလားဘူးဆိုတာ သိပါသည်။

ဥရုကလည်း သူမကိုမကြည်မှန်း သူသိနေ၏။ ဂျေသာ သူမကို ဒီလိုဥပက္ခာပြုပြုစိမ်းကားနေလျှင် သူမ ဘယ်လိုနေထိုင်မှာလိမ့်။ သူမ ကို စိတ်ပူမိပါသည်။ သို့သော် သူများပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့သူမကို သူက ဘယ်လိုကူညီရမှာတဲ့လဲ။

“ရော့”

ဟုဆိုကာ သူမကို ကတ်ကလေး လှမ်းပေးလိုက်၏။ သူမက လှမ်းယူလိုက်ပြီး...

“ဘာကြီးလဲ”

“ကိုယ့်ရဲ့လိပ်စာကတ်ပါ။ မင်းလိုအပ်ရင် အချိန်မရွေးဆက်သွယ် လို့ရတယ်။ ကိုယ် မင်းအတွက်ဆို အမြဲတမ်းအချိန်ရမှာပါ။ တစ်ယောက် တည်းကျိတ်ပြီး မခံစားနဲ့နော်။ ကိုယ်က မင်းရင်ဖွင့်သမျှ နားထောင်ပေး မယ့်အသံဖမ်းစက်လေးပဲ”

“ရှင့်ကို ဘယ်လိုဖုန်းဆက်ရမှာလဲ”

“ဂျေတို့အိမ်မှာ ဖုန်းရှိသားပဲ”

“ဪ၊ ဒီလိုလား”

“ဂျေက ကောင်းပါတယ်။ သူက ရင်ထဲကဆန္ဒကို ကောင်းကောင်း

မပြောတတ်ဘူး။ မင်းမှတ်ထားပါ။ မင်းခက်ခဲနေချိန်တိုင်း ကိုယ့်ကို အချိန် မရွေးဆက်သွယ်လိုရတယ်”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ သုခုမအပေါ် အဲလိုကောင်းပေးတာလဲ”

“မသိဘူး။ ကိုယ်လည်းမသိဘူး။ ကိုယ်သိတယ်၊ ကိုယ် ဘယ်သူ ကိုမှ အဲလိုမကောင်းဖူးဘူး။ မင်းက သိပ်ဖြူစင်လို့နေမှာပေါ့”

“တကယ်”

“မင်းက ဆရာလေ”

“အမ်”

“ကိုယ့်ကို မြင်းစီးသင်ပေးတယ်”

“ဪ၊ အဲလိုလား”

“ဟော့၊ ရောက်ပြီနဲ့တုတယ်။ မြင်းလည်းရပ်သွားပြီ”

ဖွိုင်က ဆိုသဖြင့် သူမက ကမူးရှူးထိုးဆင်းလိုက်ရာ ဒီရင်ဂျေ အပါအဝင် ဥရုလေ၊ ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်ကို တန်းစီလျက်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမကို ဥရုလေက စူးစူးကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် ဒီရင်ဂျေကတော့ သူမလက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကိုင်ကာ...

“ပြန်သွားပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့လိုက်လာသေးသလဲ”

ဟု တီးတိုးကြိတ်မာန်ပါသည်။

သူက အသင့်စောင့်နေသောကားအဖြူရောင်ကြီးရဲနောက်ခန်းထဲ
သူမကိုတွန်းတင်လိုက်ပြီး သူမတက်မည်အပြု...

“သားက ရှေ့ခန်းမှာထိုင်လေ။ မေမေနှင့်သူမက နောက်ခန်းမှာ
အတူထိုင်လိုက်မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူ့မှာ အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် မေမေနှင့်အတူ
ထိုင်မည့်သူမကို စိတ်မချနိုင်စွာနှင့် လှမ်းကြည့်နေပါသေး၏။

ထွက်ခွာသွားသောကားအဖြူရောင်ကြီး မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်
သွားချိန်မှ ကားအဖြူလေးပေါ် ဖွိုင့်နှင့် ဥရုလေက တက်လိုက်ကြ၏။
ဖွိုင့်က မောင်းသူနေရာမှဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ဥရုလေဘက်လှည့်ကာ...

“ဂျေက အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ”

“ဘယ်သူပြောမလဲ”

“ဟမ်”

“ရွာသူတွေရဲ့အမြင်ပါ။ နောက်ဆို ဂျေတို့အိမ်မှာ အလုပ်သမား
တစ်ယောက် တိုးလာတာပေါ့”

“ဘာ...”

“အန်တီက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ နင်မေ့သွားပြီလားဖွိုင့်။ ဂျေတို့
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဂျေက လူလွတ်ပဲ”

“ဘယ်လို”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ သေချာသွားပြီ ဖွိုင့်။ တကယ်တော့ ငါ၊ ဂျေကို
အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ဥရု နင်”

“စိုးရိမ်နေတာလား ဖွိုင့်။ ဒီတော့သူမမှာ ဘာမက်လောက်စရာ
အရည်အချင်းရှိနေလို့လဲ။ ငါ့ထက် လှနေလို့လား။ ငါ့ထက်ပညာတတ်
နေလို့လား။ ဟမ်၊ နင် ဒီလောက် ငါ့ရှေ့မှာ သူ့ကိုကောင်းပြနေတာ
ငါ့ကိုရဲ့တာလား။ နင်ဘာကြောင့် သူ့ကို အဲဒီလိုရက်ရောလိုက်တာလဲ။
အဲဒါတွေက ဘာကြောင့် ငါ့အတွက်ဖြစ်လာတာလဲ။ ငါတို့သံယောဇဉ်
က နှစ်တွေအများကြီးထဲကပါ။ ဘာကြောင့် သူ့ကိုမှ နင် အဲလိုဆက်ဆံ
ရတာလဲ”

“နင် သူ့ကိုဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“နင်စိုးရိမ်နေတာလား”

“သူက ဘာအဆိပ်မှမရှိဘူး”

“နင် ဘာကြောင့် အဲလောက်စိုးရိမ်နေတာလဲ။ သူ့ကို ဂျေက
ပိုင်တာနော်။ နင်မပိုင်ဘူး”

“နင့်ကို ငါလက်ထပ်မယ်ဆိုရင်ရော”

“ဘာ... ဘယ်လို”

“နင်သာမရှုပ်ရင် သူတို့ဦးသွားကြလိမ့်မယ်။ ဘာပြဿနာမှ ထပ်
ဖြစ်ဖို့မလိုဘူး။ နင့်ကို ငါလက်ထပ်မယ် ဥရ”

“သူ့မကြောင့်မဟုတ်လား”

သူပြန်မဖြေ၍ သူမ ပိုဒေါသထွက်သွားရပါသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကသာ ဒီလိုစကားပြောခဲ့ရင် ငါ့လောက်ပျော်
ရွှင်ရတဲ့လူ ကမ္ဘာမှာရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုငါ နင့်ကိုလက်မထပ်ချင်တော့
ဘူး ဖွိုငါ။ ငါ ဂျေကိုပဲ လက်ထပ်တော့မယ်”

“ဥရလေ”

“နင် ငါ့ကိုအဲလိုမအော်ပါနဲ့။ တစ်သက်လုံးက မအော်ခဲ့ဖူးဘူး။
ငါသိပ်စိတ်နာတယ်။ နင်အဲလိုအော်တာ သူ့မကြောင့်ပဲ။ ငါ သူ့ကိုသိပ်
မုန်းတာပဲ”

“သူ နင့်ကိုမမုန်းဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း မုန်းမှာမဟုတ်ဘူး”

အိပ်မက်မက်နေသူတစ်ဦးပမာ ပြောနေသောဖွိုငါ့ကြောင့် သူမ
ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားရပါသည်။

သူမကတော့ ဖွိုငါ့ကိုအလေးအနက်ထားလိုက်ရတာ။ ဖွိုငါကတော့
တခြားတစ်ယောက်ကြောင့် သူမကိုလက်ထပ်မယ်တဲ့။ ဒါတရားသလား။

ဖွိုငါ၊ နင်မှတ်ထားပါ။ ဥရလေက ဘယ်တော့မှ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ထံမှာ ဒူးမထောက်ဘူး။

သူမလက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ဂျေဆိုတဲ့လက်နက်နဲ့ ရန်သူတော်သူခုမ
ကိုရော၊ သူမကိုဥပက္ခောပြုလွန်းတဲ့ဖွိုငါ့ကိုရော တစ်ချက်တည်းနဲ့အနိုင်
ယူပစ်မည်ဟု ရင်ထဲကြိုးဝါးပစ်ပါသည်။

ဖွိုငါ၊ နင်မှတ်ထားပါ...

ငါ့ရှေ့မှာ တောသူမကြောင့် ဘယ်တော့မှအညံ့မခံပါနဲ့...

နင်အညံ့ခံလေ ငါ့လက်နက်က အားပြင်းလေပဲ ဖွိုငါ...

အခန်း (၁၈)

ဝေးကွာနေတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ထိုအိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်သည်နှင့်
မျက်လုံးက အော်တိုမစ်တစ်ပိတ်သွားရပါ၏။

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူ့နှီးလာသောအချိန်တွင်မူ နံနက်ဆယ်
နာရီတိတိရှိသွားပါပြီ။

သူက လော့စ်ချထားသောတံခါးဘုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်စဉ်မှာ လုံးဝ
ထင်မှတ်မထားသူကို ဘွားဆန့်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဥရ”

“ငါ့ရုပ်က ဆိုးနေလို့လား”

“နင်”

“နင်ရေချိုးပြီး မြန်မြန်ဆင်းလာနော်။ ငါ နင်နဲ့နံနက်စာအတူ စားမလို့လာခဲ့တာ။ ငါ့ကို အပြင်မှာတစ်ခုခုလိုက်ကျွေးဖို့ရော တစ်ခါ တည်းစဉ်းစားလာခဲ့”

ဟုိုင်နိုင်စွာပြောပြီး ဆင်းသွားသောဥရုကြောင့် သူ့မှာ နားမလည် နိုင်စွာပင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့ ဥရုက အဲလို ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲလာရတာ လဲ။ ခါတိုင်း သူက ဖုန်းဆက်ပြီးချိန်းလိုက်ရင်တောင် အကြောင်းကြောင်း ကြောင့် အဆင်မပြေမှုတွေသိပ်များပြနေတဲ့ဥရုက အိမ်မက်များ ယောင် လာတာလား။

သို့သော် သူပျော်ပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် သွက်လက်စွာ ရေခိုးချိုး ပြင်ဆင်ကာ ဆင်းလာခဲ့မိပါ၏။

သားနားသန့်ပြန့်စွာ လှေကားတိုင်းဆင်းလာခဲ့သော ဒီရင်ဂျေကို ကော်ဖီဗန်းမ၍ ထွက်လာခဲ့သောသူမက တဒင်္ဂမျှငေးမောမိသွားပါ၏။

ဒီရင်ဂျေက ချောသားပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဘဝမြင့်တာနေ မှာပေါ့ဟု စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်လိုက်မိတုန်းရှိသေး။ ဒီရင်ဂျေက ငေးနေ သောသူမကိုမြင်သွားခြင်းကြောင့် သူမမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပင် ပြေး

ထွက်မည်အပြု...

“ဟေ့”

သူမမှာ ထိုအမိန့်လေး၌ပင် နေရာမှမရွေ့တတ်တော့။

“မင်း ဘယ်မှာအိပ်တာလဲ”

“ရှင့်စကားက စီးပိုးလှချည်လား။ ရှင်နဲ့လိုက်မအိပ်တာတော့ လုံးဝသေချာတယ်”

“မင်း ဘယ်လိုသုံးနှုံးလိုက်တာလဲ သုခုမ”

ဟုဆိုကာ ဝင်လာသောအခါခင်မျိုးမြတ်ကြောင့် သူမမှာ ပန်းလေး ပင် တွန့်သွားရပါ၏။

“ဂျေက အခုချိန်မှာ ဒီအိမ်ရဲ့သခင်၊ မင်းရဲ့သခင်ပဲ။ အားလုံးက အစ်ကိုလေးလို့တရိုတသေခေါ်ကြတာ နင်မကြားဘူးလား သုခုမ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်ဆို သုခုမ ပြောင်းခေါ်ပါ့မယ် မေမေ”

“အားလုံးက ငါ့ကိုဆရာကတော်လို့ခေါ်တာ မကြားဘူးလား”

“ရှင်!”

“မင်းမစဉ်းစားတတ်ဘူးလား။ မင်းက ဘာအဆင့်လဲ။ ဘယ်သူ့ တွေ့နဲ့နေရသလဲ”

“အေးမြနဲ့ပါ”

“အေးမြက ဘာလဲ”

“အိမ်အကူပါ”

“မင်းကရော ဘာလဲ”

“ရှင်!”

“မင်းလိုအဆင့်မျိုးနဲ့ ဒီအိမ်ရဲ့သခင်ဖြစ်ဖို့ စဉ်းစားရဲသေးလား သုခုမ”

“မေမေ”

“ဂျေ”

“ဪ၊ ဥရ”

“နင့်ကို ငါစောင့်နေတာ ကြာပြီလေ”

ဟုဆိုကာ ဂျေရဲ့လက်မောင်းကို မိမိရရဆုပ်ကိုင်ကာ ဂျေကိုဆွဲ
ခေါ်လိုက်သည်တွင် ဂျေမှာ ငါးစပ်ပိတ်၍သာ ပါခဲ့ပါတော့သည်။

“လခရရင် မင်းအဘကိုပို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား။ မင်းတို့ရွာမှာထက်
စာရင် ငါတို့အိမ်က အများကြီးသာပါတယ်”

ဟုသာဆိုကာ ကျော့ကျော့လေးထွက်ခွာသွားသော ဒေါ်ခင်မျိုး
မြတ်ရဲ့ကျော့ပြင်က သူမကို ဝမ်းနည်းနာကျင်စေရပါသည်။ ဒီထက်ပို၍
နာကျင်စေရသည်က ဥရလေနောက် ရှောရှောရှူရှူပါသွားခဲ့သော ဒီရင်

ဂျေရဲ့ကျော့ပြင်ပါပဲ။

ဒါ သူမနှင့် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်ကမှ လက်ထပ်ထားတဲ့ သူမရဲ့တရား
ဝင်ခင်ပွန်းတဲ့လား။

“သုခုမ”

“ဪ၊ အေးမြ”

“မင်းရဲ့ခံစားချက်ကိုနားလည်ပါတယ်။ ငါ မင်းကိုအကြံတစ်ခု
ပေးပါရစေ”

“အင်း”

“မင်း ရွာကိုပြန်လိုက်ပါလား”

“ဟင့်အင်း၊ သုခုမ ရွာကိုပြန်သွားရင် အဘက သုခုမထက် ပို
နာကျင်ခံစားရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဒီရင်ဂျေကိုလည်း တစ်ရွာလုံးက
အထင်သေး ရှုတ်ချကြလိမ့်မယ်”

“မင်း ဒီထက်ပိုနာကျင်ခံစားရဦးမယ် သုခုမ”

“သုခုမ အခုလိုလိုက်လာရင် ပျော်ရွှင်ရလိမ့်မယ်လို့ထင်ထားခဲ့
တာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမတင်မကျကြီး ရင်ထဲမှာ နှမ်းနေရတာလဲမသိဘူး”

“တကယ်တော့ အစ်ကိုလေးက သဘောကောင်းပါသေး”

“သုခုမက သူ့ရဲ့ပထမဆုံးအိမ်ထောင်လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြားဖူးလို့ပါ။ သူဌေးတွေက တောကမိန်းကလေးတွေကိုလက်ထပ်ပြီး အိမ်အကူအဖြစ် ရောင်းစားကြတယ်လို့”

“အေးမြသိသလောက်တော့ အစ်ကိုလေးဘဝမှာ ဥရုလေကလွဲလို့ သုခုမက ပထမဆုံးပါ”

“ဥရုလေနဲ့သူက ဘာတွေလဲဟင်”

“အလကားပါ။ အရင်တုန်းကတော့ အစ်ကိုလေးကိုရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်နဲ့၊ သုခုမနဲ့လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုမှ ဆရာကတော်ကို ဖားရ၊ အစ်ကိုလေးကို သံယောဇဉ်သိပ်ရှိပြရနဲ့ ပျာယာကိုခတ်နေတာပဲ”

“သုခုမ သိပါတယ်။ အပယ်ခံရမယ်ဆိုတာ သုခုမကိုက သိပ်မိုက်ပါတယ်။ ငြင်းလို့ရရဲ့နဲ့ ဘာဖြစ်လို့လက်ခံခဲ့မိမှန်းမသိပါဘူး”

“ဥရုလေက အရင်ကတော့ အစ်ကိုလေးဖွိုက်ကိုကြိုက်တာ၊ သိလား”

“ဖွိုက်ကို”

“ဟင်! အစ်ကိုလေးဖွိုက်ကိုသိနေလို့လား”

“သူက သိသဘောကောင်းတာ။ အမြဲပြုံးနေတာပဲ”

“ပြုံးနေတယ်?”

“အင်း”

“အံ့သြစရာပဲ။ အေးမြ ဒီအိမ်မှာနေတာ ခုနှစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ အစ်ကိုလေးဖွိုက်ပြီးတာ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး။ သူက ကုမ္ပဏီဒါမိုက်တာအဖွဲ့ဝင်လေး။ အမြဲ နိုင်ငံခြား မကြာခဏသွားတယ်။ အလုပ်သိပ်များတယ်။ မိဘတွေကတော့ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဆုံးသွားကြတယ်လို့ပြောတာပဲ”

“သူက အခုဘယ်သူနဲ့နေတာလဲ”

“ငယ်ငယ်တည်းက တစ်ယောက်တည်းပဲ အလုပ်သမားတွေကို အုပ်ချုပ်ပြီးနေတာတဲ့”

“သိပ်တော်တာပဲနော်”

“အဲဒါကြောင့်လည်း ဥရုလေက ကပ်နေတာနေမှာပေါ့”

ဟု အေးမြက ဘာရယ်မဟုတ် ပြောလိုက်တဲ့စကားက သူမမှာ စဉ်းစားစရာတစ်ပုံကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

သို့သော် အေးမြကိုတော့ ဘာမှထပ်ပြီးမပြောဖြစ်တော့ဘဲ အိမ်သန့်ရှင်းရေးကို တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက်လုပ်နေဖြစ်ပါတော့သည်။

“သုခုမ”

“မောင်မြိုင်”

“နင် ဒီအတိုင်းနေတော့မှာလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အစ်ကိုလေးနဲ့လေ”

ဟု အထအနနှင့်ပြောလိုက်သောမောင်မြိုင်ရဲ့စကားလုံးကြောင့် သူမမှာ မျက်နှာကြီးရဲကာ ထူပူသွားရစဉ် အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးဆိုက်လိုက်တဲ့ ကားသံကြောင့်

“ညှပ်သည်ထင်တယ်”

“မဖြစ်လောက်ဘူး... အစ်ကိုလေးရော၊ ဆရာကြီးရော၊ ဆရာကတော်ပါ ရှိမနေကြတာပဲ”

ဟုပြောရင်းနှင့် တွေးဆဆလေးထွက်သွားပြီးမှ မကြာခင်မှာပင် မောင်မြိုင်နှင့်အတူ ဖွိုင့်ကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။

အဝတ်ခွမ်းခွမ်းကို လုံချည်တိုတိုနှင့်တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့သူမကို ဖုန်သုတ်တံလေးနှင့် ကပိုကရိုတွေ့လိုက်ရ၍ သူရင်ထဲ နွမ်းလျသွားရပါသည်။

ဒါ မင်းသားလေးဒီရင်ဂျေရဲ့နီးသည်တဲ့လား?...

“သူမ”

“အဲ. ဖွိုင့်”

“ကိုယ်က မင်းဖုန်းကိုမျှော်နေသေးတာ”

“ဆက်... ဆက်ချင်ပါတယ်... ဟို”

သူရင်ထဲ အားမရနိုင်ဖြစ်ရပါသည်။ သူသိတဲ့သူမက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ကြည်ချက်မဲ့နေတဲ့ တစ်အအိမ်နီးကလေးတစ်ယောက်မှမဟုတ်တာပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါကို မနိုင်တတ်ဘူး”

သူပြီးမိလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဒါများ ငါ့ကိုပြောရောပေါ့သူမရယ်။ ငါနိုင်ပေးမှာပေါ့”

“ဂျေရော၊ မောင်မြိုင်”

“အစ်ကိုလေး၊ အစ်မလေးဥရုလေနဲ့ အပြင်ထွက်သွားတယ်”

“ဥရုနဲ့ဟုတ်လား။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့လိုက်မသွားတာလဲသူမ။

သူက မင်ဆင်ပွန်းလေ။ သူမရှိတော့ မင်းပျင်းနေရမှာပေါ့”

“ဘယ်ခင်ပွန်းဟုတ်လိမ့်မလဲ အစ်ကိုလေးရယ်။ သူမက အေးမြနဲ့ အဲ... အဲ... ထွက်ကုန်ပြီ”

ဟုဆိုကာ သူ့ပါးစပ်ကိုပြန်ပိတ်လိုက်တော့ အကင်းပါးစပ်ဖွင့်ကာ အခြေအနေအားလုံးကို ရိပ်မိပြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

“သုခုမ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး ဖို့ဉ်၊ သူ့လျှောက်ပြောနေတာ။ သုခုမ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်။ အလုပ်လည်း မလုပ်ရဘူး။ ပျင်းလည်း မပျင်းဘူး။ ဆရာကတော်ရော၊ ဒီရင်၊ အဲ၊ အစ်ကိုလေးကပါ သုခုမကိုဂရုစိုက်ကြပါတယ်”

ဟု ဖာဖာထေးထေးလေးပြောနေရှာသောသူမရဲ့မျက်လုံးကို သူသိနှင့်နေပါသည်။

ရွာမှာ အမြဲလွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေခဲ့သည့်သူမက သိပ်ကျဉ်းကျပ်ပြီး ပင်ပန်းနေပြီလား။ သူ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းလှပါ။ သူမမျှော်နှာပေါ်မှာ သူ့သိပ်နှစ်သက်ခဲ့ရသည့် တက်ကြွလန်းဆန်းခြင်းတို့ကို သူဘယ်လိုမှ ရှာမရနိုင်ခဲ့တော့ပါ။

“သုခုမ”

“ဟမ်း”

“မင်းသိပ်ပျင်းနေပြီလား”

“မပျင်းပါဘူး”

“ကိုယ်နဲ့ အပြင်ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား”

ဟု ဖို့ဉ်က မှိုင်းငေးစွာပြောလိုက်သည်တွင် သူမမျှော်ဝန်းတွေက

တောက်ပသွားရပေမယ့် ငေးဝိုင်းသွားရပြန်ပါသည်။

“လိုက်သွားပါ သုခုမရယ်။ နင်ပဲ ရန်ကုန်မြို့ပေါ် လျှောက်သွားဖူးချင်တယ်ဆို”

“မောင်မြိုင်”

“နင် မနေ့ကပဲ ပြောတာလေ။ သူများတွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြသလဲဆိုတာ သွားလေ့လာလိုက်ဦး။ မင်းက အိမ်မှာပဲ ကုပ်ကုပ်ကပ်ကပ်နဲ့ ဒီအတိုင်းနေရင် အစ်ကိုလေးက လှည့်တောင်ကြည့်မှားမဟုတ်ဘူး။ အပြင် သွားရင် အလှပြင်ရတယ်။ ပွဲလမ်းသဘင်ရုံသလိုပေါ့ဟာ”

ဟု မောင်မြိုင်ကပြောလျှင် သူကပြုံးကာ...

“ကိုယ် ဆယ်မိနစ်စောင့်မယ်။ အချိန်လောက်ရဲ့လား”

“ရပါတယ်”

ဟုဆိုကာ လှစ်ခနဲပြေးဝင်သွားခြင်းကြောင့် သူက သွက်လက်သောသူမကို သဘောကျကျနှင့်ပြုံးကာ သတင်းစာကိုဆွဲ၍ ဆက်တီပေါ်ထိုင်ပြီး ဖတ်နေလိုက်သည်တွင် သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါဘဲ ပိုးပန်းချီဝမ်းဆက်ခဲပုပ်ရောင်ကို သူဆင်မြန်းခဲ့ဖူးသောစိန်တစ်ဆင်စာနှင့် ကိုကုန်စုံလေးပြင်ဆင်ထုံးစွဲကာ ထွက်လာခဲ့သောသူမကို သူပြုံး၍ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

သိပ်အဆင်မပြေလှပေမယ့် ကြည့်လို့တော့ကောင်းသား။

“သွားရအောင်လေ”

“ဖွိုင်း၊ သုခုမအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်၊ မင်းက အမြဲလှပြီးသားပါ”

“အဟဲ့၊ ကျေး... ကျေးဇူးပဲ”

ဟုဆိုကာ သူ့ဘေးနားမှာ ကုန်ကုန်ကလေးလျှောက်နေသောသူမ
ကြောင့် သူက ချစ်စနိုးလေးနှင့် ပြုံးမိပြန်ပါသည်။

“ဖွိုင်း၊ သုခုမအပေါ် ကျေးဇူးတွေအများကြီးပဲ”

ဟု မနို့တရို့လေးဆိုကာ သူ့ဖွင့်ပေးသောကားတံခါးချပ်အတိုင်း
ဝင်ထိုင်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဒီဟာက တန်ဖိုးသိပ်များတယ်လို့ပြောတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သုခုမ
ကိုပေးတာလဲဟင်”

“မင်းက ကိုယ့်အတွက် အဲဒီထက်မက တန်ဖိုးကြီးပါတယ်”

“ဒီရင်ကျေကြောင့်လားဟင်”

“အမိ”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းက ကိုယ့်ဆရာလေ”

“ဪ၊ ဒီလိုလား”

ထိုအခါမှ သူက ကားကိုငြိမ်ငြိမ်လေးမောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။

ကားအဖြူလေးထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ခဲပုလဲရောင်ကား
လေး ထိုးဆိုက်လာကာ ကျောမှာ အလောတကြီးနှင့် ကားပေါ်မှဆင်းလာ
ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းတစ်ဝိုက် တစ်စုံတစ်ဦးကို ဝေ့ဝဲရှာဖွေနေမိပါသည်။

သို့သော် အရိပ်အယောင်မှတောင်မတွေ့ရ၍ သူမ ရှိနိုင်သော
အခန်းမှန်သမျှ တစ်ခန်းစင်တစ်ခန်းထွက်နှင့် ရှာနေတော့ မောင်မြိုင်က
ရိပ်မိသွားကာ...

“အစ်ကိုလေး ဘာရှာနေတာလဲ”

“ဘာမှမရှာပါဘူး”

ဟုပင် မှင်တေတေနှင့် သတင်းစာခေါက်ကို ရောက်တတ်ရာရာ
လှန်လှောနေမိပါသည်။ သုခုမကိုရှာတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို သိသိ
ချည်းနှင့်ပင် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့ပါသည်။

အစ်ကိုလေးက သတင်းစာဖတ်ဟန်ဆောင်လိုက်၊ ထလိုက်ထိုင်
လိုက်နှင့်မို့...

“အစ်ကိုလေး ဖွိုင်းလာသွားတယ်”

“ဪ”

သူက သမန်ကာလျှံကာ ဩော်လိုက်ပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မျက်ခုံးကြီးနှစ်ဖက်မှာ တွန့်ချိုးသွားရတာ...

“သုခုမ၊ ဖွိုင့်နဲ့ပါသွားတာမဟုတ်လား”

“ဩော်၊ အစ်ကိုလေးက သုခုမကိုရှာနေတာလား”

“ဘယ်မှာရှာလို့လဲ။ ငါ သူ့ကိုလုံးဝအရေးစိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလေးဖွိုင့်ကတော့ ဂရုစိုက်ပါတယ်။ သုခုမ ကံ ကောင်းတာပေါ့။ အစ်ကိုလေးက ဆရာကတော်သဘာတုတ်လူနဲ့လက် ထပ်ပြီးရင် သုခုမက အလိုလို အစ်ကိုလေးဖွိုင့်ကိုလက်ခံသွားလိမ့်မယ်”

“ဘာ!”

“အမယ်လေး... လန့်လိုက်တာ”

“မောင်မြိုင်၊ မင်းကိုငါဆွဲမကိုးခင် မင်း ငါ့ရှေ့ကပြေးတော့”

ဟု သူကမာန်ပါပြောပစ်လိုက်သည်တွင် မောင်မြိုင်မှာ တကယ် ပဲပြေးထွက်သွားပါလေတော့သည်။

သူ့မှာသာ ဟမ်းဖုန်းကိုကိုင်၍ ဖွိုင့်ဆီကိုပဲ ချက်ချင်းခေါ်ရကောင်း နိုး။ ထိုင်ရကောင်းနိုး ထရကောင်းနိုးနှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေခဲ့ ရပါသည်။

“သူ့က ဒီလိုပဲခေါ်ရင် လိုက်နေကျလား။ ပုစ္ဆန်မ... လျှောက်

သွားချင်ရင် ငါရှိတာပဲ။ ငါ့ကိုပြောပါလား။ ငါလိုက်ပို့မှာပေါ့။ အရူးမ၊ အခုတော့ ဘယ်သွားလို့သွားမှန်းမသိဘူး။ တခြားလူနဲ့ အဲလိုလိုက်သွား စရာလား။ အဲဒါ သူ့ယောက်ျားလား... ငါက”

သူက ထိုသို့ပွစိပွစိလေးမြည်နေမိကာမှ သူ့စကားသူ ပြန်စဉ်း စားမိသွားကာ ငြိမ်သက်သွားရပြန်ပါသည်။

“တစ်ခုခုထူးခြားလို့ကတော့ အားလုံးသေပြီသာမှတ်”

ဟုသာ ကြိမ်းမောင်းကာ ဟမ်းဖုန်းကို ဖြစ်သလို စားပွဲပေါ်ပစ်တင် လိုက်သည်တွင်...

“ဒီး... ဒီး... ဒီး...”

ဖုန်းပြည်သံကြောင့် ဖွိုင့်ဆီကများလားဟု တွေးမိကာ ချက်ချင်း ယင် ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟလို”

“ဂျေ၊ နင် ငါ့ကိုတစ်နေရာရာလိုက်ပို့ပါလား။ ငါ့ကားပျက်နေ လို့”

ဟူသောအသံချိုချိုက မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

“ဂျေ၊ ဘာဖြစ်လို့တိတ်နေတာလဲ”

ခါတိုင်းဆိုရင်တော့ သူက ငါးကြိမ်လောက် ကျန်းထိုးပြီး လိုက်

သွားမိမလားပဲ။ သို့သော် ဖွိုလုပ်ပုံနှင့် သုခုမ၏ကြောင်တောင်တောင် မျက်နှာက အခုတော့ သူ့အာရုံကိုလွှမ်းမိုးထားရပါသည်။

“ငါ... ငါ၊ နေမကောင်းချင်ဘူး ဥရ”

“ဪ”

သူ မငြင်းပယ်ချင်မိပေမယ့်လည်း ငြင်းလိုက်မိပါသည်။ ဪ ဟုပြောလိုက်သော ဥရရဲ့အသံက နွမ်းလျလျကြီးမို့ သူ့ရင်ထဲ ထိရသွားရပါသည်။ သို့သော် သုခုမကိုစိတ်ပူမိသည်က အကြီးကြီးမို့ ဘာသက်ရောက်မှုက တိုးလာမှာမို့လဲ။

သူက ထလိုက်ထိုင်လိုက် လမ်းလျှောက်လိုက်နှင့် အချိန်မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။ နောက်ဆုံးမှာ ကားရပ်သံကိုကြားလိုက်ရ၍ ပျာပျာသလဲပင် ဆက်တီပေါ်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သတင်းစာကိုသဲသဲမဲမဲဖတ်နေလိုက်၏။

သို့သော် သူ့မျှော်လင့်ထားသူမဟုတ်ပါဘဲ?...

“သား ဒီနေ့အစောကြီးပါလား”

မဖတ်စဖူး သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေသောသူ့ကို မေမေက လှောင်သလိုပြောလာ၍ သူ့မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် သတင်းစာခေါက်ကို ပစ်တင်၍...

“မေမေ့ကို သားပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲသားရယ်”

“မေမေ သုခုမကိုအဲလိုကြီးမဆက်ဆံပါနဲ့”

“သူ့အဆင့်က အဲဒီအဆင့်မို့ပေါ့ သားရယ်”

“သုခုမက ဒီမိသားစုဝင်ပါ။ အိမ်အကူမဟုတ်ဘူး”

“မေမေတို့အသိုင်းအဝိုင်းက အဲလိုသတ်မှတ်ပြီးကြလို့လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက သားရဲ့...”

“တော်ပြီသား အဲဒီအကြောင်းဆို သားနဲ့မေမေ ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး”

“ပြောရမယ်မေမေ။ မေမေသိပ်လွန်နေတယ်။ သုခုမက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားရဲ့တရားဝင်ဇနီး”

“တရားဝင်ဟုတ်လား”

ဟု မေမေက နားမလည်သလိုထောက်လာ၍ သူ့မှာ ရှက်အမ်းအမ်းနှင့်ပင် ဘာပြော၍ပြောရမှန်းမသိ။

“ခပ်နိဉ်နိဉ်ရွာလေးမှာ မဏ္ဍပ်စုတ်နဲ့ ပေါက်တတ်ကရအစားအစာတွေကိုကျွေးမွေးပြီး ခေါ်လာခဲ့တာက မင်္ဂလာတဲ့လား။ အဲဒါ မင်းဇနီးတဲ့လား။ ပြောစမ်း... အဲလိုအဆင့်က ငါ့ချွေးမတဲ့လား”

“အဲဒါ မေမေကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ပေးခဲ့တာပဲလေ”

“သား မင်းရဲ့အတွေးအခေါ်တွေ အဲဒီလောက်ကြီးရိုးစင်းမသွားနဲ့။ မင်းဟာ မေမေသားမဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါပေမဲ့”

“မင်း ဘာကိုစိုးရိမ်နေသေးလဲ။ အခု မင်းသိထားရမှာက ဥရုနဲ့ မင်းအဆင်ပြေဖို့ပဲ။ မင်း ဥရုကိုသဘောကျမှန်း မေမေသိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မေမေ”

“စိတ်မပူနဲ့သား သားနဲ့သူက စာချုပ်နဲ့ တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ထားကြတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရွာတစ်ရွာလုံးရဲ့စည်းစိမ်တွေ စုပေါင်းလိုက်မှ မေမေတို့အိမ်တစ်လုံးစာမရှိပါဘူးသားရယ်”

မေမေ ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုတွေးရသလဲဆိုတာ သူနားမလည်ပါ။ သူရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းခြင်းက ကြီးကြီးမားမားဝင်လာရပါသည်။ သုခုမကြောင့်ပါ။ သူဘာဖြစ်လို့ သုခုမကို အဲလိုကြီးတွေးပေးရသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူလည်း နားမလည်နိုင်ပါ။

သူရင်ထဲတင်းကျပ်ပြီး ဆန္ဒမပြည့်ခြင်းတွေနဲ့နှောယှက်ကာ နေထိုင်ရ မပျော်ဖြစ်နေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

သူနှင့်မေမေတို့ အခုလိုမျိုးကြီး စိတ်ထဲလွန်ဆွဲနေကြခိုက် ကား

ထိုးဆိုက်သံက ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းမှုအပြည့်နှင့် သုခုမနှင့် ဖွိုက်ကို ဒေါသဖြစ်ဖွယ်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူက ဒေါသဖြစ်နေပေမယ့် မေမေကတော့ သုခုမနှင့်အတူရှိနေသောဖွိုက်ကို တအံ့တဩပင်။

“ဖွိုက် ဒီနေ့ မင်း Meeting မတက်ဘူးလား”

ဟု မေမေက အလုပ်ကိုသိပ်လေးစားသောဖွိုက်ကိုပြောလိုက်လျှင် ဖွိုက်က အရေးမကြီးပုံမျိုးနှင့်...

“မသွားဖြစ်ဘူး သိပ်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး။ တစ်ပတ်စာ အဝင်အထွက်ပဲ”

“သုခုမက”

“ဪ၊ ကျွန်တော် တစ်နေရာရာခေါ်သွားတာ။ သွားစရာရှိလို့ တစ်ယောက်တည်းပျင်းတာနဲ့”

ဟု ဖွိုက်က ညာပြောလိုက်သည်ကို သုခုမသဘောပေါက်သွားရ၏။ ဖွိုက်က သူမအတွက် ညာပြောလိုက်တာပဲဆိုတာ သုခုမရော ဒီရင်ကျေပါသိလိုက်ပါသည်။

ဒီရင်ကျေက အားလုံးရှေ့မှာပင် မအောင်နိုင်မအီးနိုင်ပင် သူမလက်ကိုဆွဲကိုင်၍ တစ်ဖွတ်ထိုးဆွဲခေါ်လာခဲ့မိပါသည်။

“ဒီရင်ကျေ၊ ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

သူပြန်မဖြေပါဘဲ ဒေါသတကြီးပင် ဆွဲထားဆဲ...

“ဒီရင်ကျေ၊ ရှင် ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်ပါ”

“ဘာ...”

“ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်”

“ငါဆွဲတာကိုတော့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့၊ ဖွိုင့်နဲ့တော့ သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဖွိုင့်က သဘောကောင်းတယ်”

“ဘာ...”

“သူက ကြင်နာတတ်တယ်”

“ဘာ၊ မင်းယောက်ျားက သူလားငါလား”

ဟု ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပြောပြီးကာမှ နှာသီးဖျားလေးများ ရဲကာ ရှက်သွားရပါသည်။ သူမကလည်း သူ့ရဲ့ထိုကမ္ဘာမှ ထိုးစကားကြီးကြောင့် ရှက်အမ်းအမ်းနှင့် ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရကာ...

“လျှောက်လည်တာ ပျော်စရာကောင်းတယ်... ဟဲဟဲ”

“လျှောက်လည်တယ် ဟုတ်လား။ မင်းတို့စကားတွေက ဘာတွေလဲ။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးနဲ့”

“ရှင်မခေါ်ရင်လည်း ကျွန်မကိုခေါ်မယ့်လူရှိပြီးသားပဲ”

“ဘာ...”

“လိုအပ်ချိန်တိုင်း ဖွိုင့်ကိုဖုန်းဆက်လို့ရတယ်။ ဒီမှာတွေ့လား”

ဟုဆိုကာ သူမလက်ထဲမှအရာကိုပြလာ၍ သူပို၍အံ့သြသွားရသည်။

“ဟမ်... ဒီဟမ်းဆက် ဘယ်ကရတာလဲ”

“ဖွိုင့်ပေးတာ။ သုံးပုံလည်း သင်ပေးတယ်။ ဆိုင်ကောင်းကောင်း မှာလည်းကျွေးတယ်။ ဆိုင်မှအခြေကြီးပဲ အားလုံးရဲ့အပေါ်မှာ စားရတာ”

“မင်းအဲလိုနေရတာ သိပ်ပျော်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“မင်း အဲလောက်ထိ သွားချင်နေသလား”

“အင်း”

အမှန်တကယ်တော့ သူမက ရွဲ့ဖြေနေခြင်းပါ။ ဒါကို သူက ဒေါသတကြီးပင်။ သူမရဲ့လက်ကိုဆတ်ခနဲလိမ်ဆွဲကာ ကမ္ဘာမှထိုးဆွဲခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒီရင်ကျေ၊ ရှင်”

သို့သော် သူမ ငြင်းပယ်ခွင့်မသာပါ။ ဒီရင်ကျေက တစ်ဖုတ်ထိုး

ဟင် သူမကိုဆွဲချလာခဲ့ပါသည်။ ညဉ့်ခန်းထဲမှာ အခုချိန်ထိ ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ် နှင့်အတူရှိနေသေးသောဖွင့်ရှေ့မှာမို့ သူမက ရှက်မိပါသည်။

သူမတို့ကို ထိုနှစ်ယောက်က မှင်တက်စွာကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် ဒီ ရင်ကျောကတော့ မည်သူ့ကိုမှကရုမစိုက်သလိုပင်။ သူမကို ကားထဲတွန်း တင်ကာ ကမူးရှူးထိုးမောင်းထွက်လာခဲ့ပါ၏။

“ဒီရင်ကျော့ ရှင်ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မင်းသိစရာမလိုဘူး”

“ရှင်က အမြဲအဲလိုပဲ၊ ကျွန်မကိုဆို ဘယ်တော့မှလူရာမသွင်း ဘူး။ ရှင်လုပ်ချင်သလိုလုပ်တယ်။ ကျွန်မက ရှင်ရဲ့အရှင်အတိုင်းပဲ။ ရှင် ထားခဲ့ရင် နေရတယ်။ ရှင်ဆွဲခေါ်ရင်လိုက်ရတယ်။ ရှင် တခြားလူနဲ့အတူ ထွက်သွားရင်လည်း ပျော်သလိုဟန်လုပ်နေရတယ်။ ကျွန်မဘာဖြစ်လို့ အဲလိုလည်းခံတတ်သွားတာလည်းမသိဘူး။ အရင်က ကျွန်မသိပ်စွာတာ”

သူမက တိုးတိုးလေးပြောနေတာဆိုပေမယ့် ကြားလိုက်ရတဲ့ သူရင်ထဲ ပင်ပန်းခြင်းတို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“မင်းဘယ်သွားချင်သလဲ။ ငါဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

“အဘဆီသွားချင်တယ်ဆိုရင်ရော၊ ရှင်လိုက်ပို့မှာလား”

ဟူသော သူမရဲ့စကားကြောင့် သူက အပြစ်ကြီးသူတစ်ယောက်

ပမာ ခံစားသွားရပါသည်။

သူဟာ အဲလောက်ထိကြီးပဲ သူမအပေါ် တာဝန်မကျသူတဲ့ လား။ သို့သော် တည်သွားတဲ့သူကို သူမကပြုံးကာ...

“နောက်တာပဲ”

“မင်း၊ ဟား ဟား... မင်း အဲဒီပုံစံနဲ့ လုံးဝမလှဘူး”

“ဖွိုင့်ကတော့ လှတယ်လို့ပြောပါတယ်။ ရှင် မျက်လုံးစောင်းနေ တာလား”

“ဒါကြောင့် မင်းက အဲဒါကြီးကို အမြတ်တနီးဆွဲထားတာပေါ့ လေ”

“တန်ဖိုးကြီးတယ်တဲ့”

“ဖွိုင့်ကလား”

“ဟင့်အင်း၊ ရွာကဒေါ်မြင့်ရီပြောတာ”

“အဲဒါကို ခုချက်ချင်းချွတ်”

“ဒီဝတ်စုံက လည်ဆွဲပါမှလှတာ”

“အဲလောက်တော့ ငါလည်း ဆင်နိုင်တယ်”

“ရှင်မှာက အခုပါလာလို့လား”

ဟု သူမကပြောလိုက်သည်တွင် သူက ကားထဲ နေရာရှာကာ

တစ်နေရာရာတွင် ထိုးရင်လိုက်ပြီး သူ့မလည်ပင်းမှ လည်ဆွဲကိုဖြုတ်ကာ သူ့လည်ပင်းမှဆွဲကြိုးကိုဖြုတ်ပြီး သူ့မလည်ပင်းတွင် ဆင်ခြန်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါ ငါ့ရဲ့လက်ဆောင်ပဲ။ ချွတ်ထားလို့တော့ သေပြီသာမှတ်”

သူမမှာတော့ ပျော်ရွှင်ရမလား။ ကြည်နူးရမလား။ ဝမ်းသာရမလားပင်မသိနိုင်အောင် မျက်ရည်ကြည်လေး ဝေ့သီလာရပါသည်။

“မင်းကို ညစာကျွေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းမယ်ကြံတော့...

“ဒီး... ဒီး... ဒီး”

“ဥရု၊ ပြော”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီမလာနိုင်တာလဲ ဂျေ”

“ငါ”

“နင် အပြင်သွားတယ်လို့ အန်တီကပြောတယ်”

“ဪ”

“ငါအရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ နင်လာခဲ့ပါ။ ငါစောင့်နေတယ်”

ဟုသာဆိုပြီး လိုင်းမှာပြတ်တောက်သွားခြင်းကြောင့် သူ့မှာ တွေ့

ဝေသွားရပါ၏။

“ရှင်သွားစရာရှိရင်သွားလေ။ ရှင်လာတဲ့အထိ ကျွန်မစောင့်နေပါ့မယ်”

“ဒီမှာပဲစောင့်နေနော်။ ပြီးရင် ငါချက်ချင်းလာခဲ့မယ် သုခမ”

ဟုဆိုသဖြင့် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းသူမှာ သူမပဲဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ သူမခြေထောက် မြေကြီးပေါ် ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ကားကို ကမူးရှူးထိုးမောင်းထွက်သွားသောကြောင့် သူမရင်ထဲ နာကျင်ခံစားရပါသည်။

အဲလောက်ထိအောင်ပဲ ဥရုလေက ဒီရင်ဂျေအပေါ် လွှမ်းမိုးနေရတာလား။ သူမက ဒီရင်ဂျေနား လိုက်တွယ်ကပ်နေသင့်သေးရဲ့လား။ သူမက ဒီရင်ဂျေအဖို့အနှောင့်အယှက်ကြီးဖြစ်နေခဲ့တာကိုပဲ သူမ သာယာနေသင့်သေးရဲ့လား။

သူမရင်ထဲ နာကျင်ဝမ်းနည်းနေရပါသည်။ လမ်းဘေးမှာ ကုပ်ကုပ်ကလေးရပ်နေခဲ့သောသူမကို မည်သူမျှကရုမပြုမိကြဘဲ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြပါသည်။

ထိုစဉ် ကောင်းကင်ပေါ်မှ ဖိုစက်တွေက တစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက် ခုန်ဆင်းလာကြ၍ သူမမှာ ဘယ်ပြေးလို့ပြေးရမှန်းမသိဖြစ်နေရပါသည်။

ဝိုင်းရဲနေခဲ့သော တိုက်တာအဆောက်အဦးထဲသို့လည်း သူမ ပြေး
မဝင်ဝံ့ပါ။ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှန်း မသိလို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့်ပင် မိုးရေထဲမှာ
ပဲ ဒီရင်ကျေကိုမျှော်ရင်း လက်ကလေး ခေါင်းပေါ်ကာကွယ်ကာ ရပ်နေ
မိပါ၏။

“တူ! တူ! တူ!”

ထိုစဉ်မှာပင် လက်ထဲ၌ကိုင်ထားမိခဲ့ဖြစ်သော ဖုန်းလေးမြည်
လာရ၏။ သူမက ဖြိုလဲသင်ပေးထားသည့်အတိုင်းဖွင့်၍ . . .

“ဟလို”

“မိုးသံတွေကြားနေတာပဲ။ မင်းဘယ်ရောက်နေတာလဲသူမ”

“သူမ မိုးရေထဲမှာ မိုးတွေအရမ်းရွာနေတာပဲ။ ဆောင်းစရာ
လည်းမပါဘူး”

“ဂျေရော”

“ဥရုလေဖုန်းဆက်လို့ ပြေးသွားပြီ”

“ဟင်! အခု မင်းဘယ်မှာလဲ”

“မသိဘူး”

“မင်းဘေးနားမှာမြင်နေရတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကိုသာ ဖတ်ပြခဲ့ပါ”

“...”

“ကိုယ်လာခဲ့မယ်။ မင်းဘယ်မှာမသွားနဲ့နော်”

ဟု သူက စိတ်မချနိုင်စွာပြောပြီး ချက်ချင်းပင် ကားကိုကျွေ့ချ
မစ်လိုက်ပါသည်။

သိပ်ကြာကြာမမောင်းလိုက်ရတော့ဘဲ မိုးရေထဲမှာရပ်နေသော
သူမကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“သူမ”

ထိုအခါမှ သူမက သူ့ထံပြေးလာခဲ့၍ သူက ကားတံခါးကို
တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဝင်လာလေ”

“မိုးရေတွေ စိုနေတယ်”

“ဝင်ခဲ့ပါ။ ကြာရင် မင်းဖျားလိမ့်မယ်”

“ဒီရင်ကျေက ဒီမှာပဲစောင့်နေလို့ပြောတယ်”

သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ဒီရင်ကျေပြောတဲ့စကားကိုပဲ တစ်
သဝေမတိမ်းလိုက်နာတော့မှာပဲလား။ ဒီလောက်ထိပဲ မင်းကို ဒီရင်ကျေ
က လွှမ်းမိုးသွားပြီလား။

မိုးရေထဲမှာရပ်နေသောသူမက သူ့ကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်စေရပါ
သည်။ ဒါကြောင့်ပင် သူက သူမလက်ကိုဆွဲငင်မစ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် သူမကိုတာမပြောမနေတော့ဘဲ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်ပါ၏။ ထိုကားအဖြူလေးထွက်သွားပြီး ဘယ်လောက်မှမကြာလိုက်ပါဘဲ ခဲပုပ်ရောင်ကားလေးက ထိုးဆိုက်လာခဲ့ပြန်ပါ၏။

သူ စိတ်ပူသွားရပါသည်။ သူမ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ သူမကို ဒီမှာစောင့်နေပါလို့ပြောရဲ့သားနဲ့။ မိုးများ ဝင်ခိုနေတာလား။ သွားရော သွားတတ်လို့လား။ သူမက မအူမလည်နှင့်မို့ ပို၍စိတ်ပူသွားရပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် သူက မိုးရေကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ကားပေါ်မှပြေးဆင်းကာ သူမကို ကမ်းရှုးထိုးလိုက်ရှာနေမိပါသည်။

သို့သော် သူမက အမှန်တကယ်ပဲ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်နေရပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ ပို၍ပို၍ပူပန်လာမိပါသည်။ သူမသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ပါလျှင်ဆိုတာမျိုးက ဦးနှောက်ထဲဝင်လာတိုင်း ရင်ထဲမှာပူထူသွားရ၏။

ဒါတောင် သူ ဥရုနှင့်သွားမတွေ့တော့ဘဲ လာခဲ့တာပါ။ မိုးက ပို၍သည်းလာ၍ သူ့ပို၍စိတ်ပူလာရပါသည်။ ဥရုဆီသွားမယ်ကြံတုန်း မိုးရွာလာ၍ သူမကိုစိတ်မချနိုင်ဖြစ်ပြီး လာခဲ့ကာမှ သူမက ဘယ်ပျောက်လို့ ပျောက်နေမှန်းမသိ။

“သူခုမ... သူခုမ”

သူ အရူးတစ်ယောက်လို မိုးရေထဲအော်ခေါ်နေမိပါသည်။ သို့သော် ‘ကျွန်မ ဒီမှာ’ ဆိုသောအသံကို သူမကြားရပါ။

“သူခုမ၊ မင်းဘယ်မှာလဲ... သူခုမ”

အချို့အချို့တွေက သူ့ကိုကြည့်ကြကုန်ပေမယ့် သူ မရှက်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ သူခုမကြောင့် ပူပန်ခြင်းတွေကသာ ပြည့်နှက်နေရပါ၏။ သူခုမသာတစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်ဆိုတဲ့အတွေးကြီးက သူ့ကိုဆိုးဝါးစွာ နှိပ်စက်နေခဲ့ပါ၏။

“သူခုမ မင်းဘယ်ကိုမှမရောက်သွားပါနဲ့။ ငါ မင်းကိုစိတ်ပူလို့သေတော့မယ်။ မင်းကြောင့် ငါ ဥရုဆီတောင် မသွားတော့ဘူး သူခုမ”

သူ မိုးရေထဲမှာ အရူးတစ်ယောက်လို အော်ပြောနေခဲ့မိပါတော့သည်။

အခန်း (၁၉)

“ရှင်အိမ်က အကြီးကြီးပဲနော်”

ဟု ဆံပင်ရေစိုဖန်ဖန်လေးနှင့် သူမက သူ့ရှေ့မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး
ဝင်ထိုင်ကာဆိုလာပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်အကူက ကော်ဖီကို
စားပွဲပေါ်သို့ တရိုတသေလေး ချလာခဲ့သည်။

“မင်း ကော်ဖီသောက်လိုက်ဦး၊ အဲလိုဆို အချမ်းပြေသွားမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ကော်ဖီခွက်လေးကိုမှတ်ကာ တစ်ကျိုက်
မော့ချပြီးမှ နံရံပေါ်မှပုံကိုကြည့်ပြီး...

“ရှင်မေမေလား”

“အင်း”

“ချောတယ်နော်၊ အပြင်မှာ ဝိုချောမယ့်ပုံပဲ”

“အဲဒါ မေမေ့အဝတ်တွေလေ”

“သုခုမနဲ့အတော်လေးပဲနော်”

“မေမေ့အကျီတွေကို သူများကိုင်တာမကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်း
ကိုတော့ ကိုယ်ပေးဝတ်လိုက်တယ်”

ဟုပြောရင်း သူမလည်ပင်းကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိလိုက်တော့
သူပေးထားတဲ့စိန်လည်ဆွဲနေရာတွင် ဈေးအမြဲဆွဲထားတတ်သော ကြိုး
ကလေး နေရာယူထားတာကြောင့် သူ ရုတ်တရက်ဆွဲအသွားရပါသည်။
ဒါကိုရိပ်မိတဲ့သူမက ရှက်အမ်းအမ်းလေးပင်...

“ဒီရင်ကျေက ဒါကိုဆွဲထားရမယ်တဲ့။ ဖြုတ်ရင် သေပြီသာမှတ်
တဲ့”

“မင်းကြိုက်လို့လား”

“အင်း”

သူမရဲ့အခြေစကားကြောင့် သူရင်ထဲမှာ ကြေကွဲသွားရပါသည်။
အစောထဲက သုခုမကိုရိပ်မိပေမယ့် ဥရုအပေါ် ဈေးရဲ့စိတ်ကိုသိနေ၍
သူမရှောင်လွှဲနေတာပါ။

“သူက အဲလိုပေးမယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှမမျှော်လင့်ခဲ့မိဘူး။ ဒါ
ကို သူဆွဲပေးသွားတာ”

ဟု ပီတိလေးနှင့်ပြောနေရှာသောသူမကို သူသနားသွားမိပါသည်။
သူခုမရယ်... ကျေက အဲလောက်ထိပဲ မင်းကိုလွှမ်းမိုးသွားပြီလား။

“သူက လူကိုဝမ်းနည်းအောင်လည်းလုပ်တယ်။ ဒေါသဖြစ်အောင်
လည်းပြောတယ်။ ပျော်လည်းပျော်ရွှင်စေတယ်။ သုခုမ မကောင်းဘူး
သိလား။ အမှန်က သူ့ကိုမတွယ်တာနေသင့်ဘူး။ သူက ဥရုလေကိုပဲချစ်
တာ။ သူက သုခုမကိုအမြဲပစ်ထားတယ်။ မလှဘူးလို့လည်း အမြဲပြော
တယ်။ ဂရုလည်းမစိုက်ဘူး။ ဝမ်းနည်းပေမယ့် သူနဲ့ရန်ဖြစ်တာကိုပျော်
ပါတယ်။ တောထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းဆိုလည်း မစိုးရိမ်ဘူး။ အန်တီ
အဲ၊ မေမေ၊ မဟုတ်ပါဘူး... ဆရာကတော်က ဆုတာကိုလည်း အပြစ်
မမြင်ဘူး။ ဟင်း... သူ့ကြောင့် သုခုမရူးသွားပြီလားမသိဘူး။ သူက
လူကိုရင်တုန်အောင် အမြဲလုပ်တယ်။ လက်ကိုဆွဲရင်လည်း နာအောင်
ဆွဲတယ်။ သုခုမ နို့ထသင့်ပါတယ်။ ဒါကြယ်ကြွေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ အမှန်
က အာကာသထဲမှာ ဥက္ကာတွေပျံနေကြတာ၊ ကြယ်ကြွေတာမဟုတ်ဘူး”

“သုခုမ”

“လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်တွယ်တာမိသွားရင် သိပ်ဆင်းရဲ

တာပဲနော်။ အိမ်မက်မှန်း တကယ်မှန်းမသိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဖွိုဉ် သုခုမအပေါ် သံယောဇဉ်မထားပါနဲ့။ အလုပ်လည်း ပျက်တယ်။ သုခုမ ရွာပြန်မှာပါ။ အဲလိုတွေးမိတိုင်း စိုးရိမ်မိတယ်။ သူ့ကိုထပ်မတွေ့ရတော့ မှာကို။ အဲလိုမကောင်းတဲ့လူနဲ့ခွဲခွာရမှာကို ဘာကြောင့် အဲလောက်ကြီး ဝမ်းနည်းနေမိသလဲမသိဘူး”

ဟု တီးတိုးလေးပြောနေသော သူမစကားကို သူ့နှလုံးသားက မကြားနိုင်တော့ပါ။ သူမကိုဆွဲခေါ်ပြီးသာ ကမ္ဘာစွန်းထိ ပြေးသွားချင်မိ ပါသည်။

ဒါဆို သူမ ဝမ်းနည်းရမှာပေါ့။ ဂျေကိုမမြင်ရတော့လည်း သူမ က နာကျင်ခံစားရမှာပေါ့။

“ညက မှောင်သွားပြီ၊ ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်တော့နော်။ ကိုယ် အန်တီ ကို ဖုန်းဆက်ထားပေးမယ်”

ဟုဆိုပြီး စားပွဲပေါ်မှ အလုံးသေးသေးလေးကိုနှိပ်လိုက်၏။ မကြာ ခင်မှာပင် ဝုပုနှင့်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“သူ့ကို စာကြည့်ခန်းရဲ့ဘေးခန်းကိုပို့လိုက်ပါ”

ဟုဆိုကာ သတင်းစာခေါက်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်တော့ သူမမှာ ထိုဝုပုနှင့်အမျိုးသမီးနှောက် ကုပ်ကုပ်လေးလိုက်ပါသွားရပါသည်။

သူက သတင်းစာကိုသာ လူမြင်ကောင်းအောင်ကိုင်ထားရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဘောင်ခတ်နေရပါသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့စိတ်တွေကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းချုပ်ပြီး ဂျေဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟလို”

“ဂျေ”

“ဖွိုဉ်၊ သုခုမပျောက်...”

“ငါ့အိမ်မှာပါ”

“ဘာ...”

“သူသိပ်ပစ်ပန်းနေတယ်။ အခုလောက်ဆို အိပ်ပျော်နေလောက် ပြီ။ မနက်တော့ ငါလာပို့ပေးပါ့မယ်”

ဟု ဘူကာပြောကာ ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ သူက အေးစက် စပြုနေသောကော်ဖီကို နှစ်ငုံ့မျှသာ သောက်လိုက်ရုံပါသေးသည်။ ဒေါ ကြီးမောကြီးနှင့်ဝင်လာသောဂျေကို အံ့အားတကြီးတွေ့လိုက်ရ၏။

“သုခုမ”

“သူအိပ်နေပြီ ဂျေ”

“မင်း သူ့ကိုကြိုက်ရင်လည်းမရနိုင်တော့ဘူး ဖွိုဉ်၊ သူက ငါ

မိန်းမဖြစ်နေပြီ”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်ပေမယ့် မသက်ဆိုင်သေးဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်
ဧျ”

“အဲတော့ မင်းက ကြာကူလီလုပ်ချင်တာလား”

“ခွင့်!”

“မစော်ကားနဲ့ ဧျ”

သူ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ပင် ဧျကိုထိုးပစ်ပါတော့သည်။

“မင်းငြင်းမလို့လား”

“မငြင်းဘူးဧျ၊ ငါက သတ္တိရှိတယ်။ ဝန်ခံရတယ်။ ငါ သူ့ကိုချစ်
တယ်။ သူသာ ငါ့ကိုစိတ်ထဲမှာထားခဲ့ရင် မင်းလက်ထဲတောင် သူရောက်
လာမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းတန်ဖိုးထားတတ်စမ်းပါ ဧျ။ သုခုမက ကျောက်
ရိုင်းပွင့်လေးပါ။ မင်းဘာဖြစ်လို့ မမြင်ရတာလဲ”

“ငါမြင်ဘူးလို့ မင်းထင်နေသလား”

“ဟင်း”

“ငါ ဥရုဆီရောက်မသွားခဲ့ဘူး။ မိုးရွာလာလို့ သူ့ကိုစိတ်ပူပြီး
မဝင်ဖြစ်တော့တာ”

“မင်းဆုံးဖြတ် ဧျ။ ဥရုဆီရင် သုခုမကို ငါကယ်ထုတ်မယ်”

“အွန်ဟွန်း ငါ သုခုမကိုလက်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“အဲဒါဆို ဥရုကိုလက်လွှတ်ပေါ့”

“ငါ သိသွားပြီ။ သူပျောက်သွားတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေ
တယ်။ သူ့ကိုမတွေ့ရတော့မှာကို စိုးရိမ်လာတယ်။ ဥရုကို ငါ အဲလို
မဖြစ်ပေါ်မိဘူး။ အဲဒီမှာ ငါ့ကိုယ်ငါသိသွားတယ်။ ငါ သူ့ကိုချစ်သွားပြီ။
မင်း ငါ့ဆီက သူ့ကိုလုမသွားပါနဲ့။ ငါခွင့်မပြုဘူး။ သူ့ကို ငါအပျောက်
မခံနိုင်ဘူး။ ငါ သူ့ကိုသိပ်ချစ်မိသွားပြီ”

“ကဲ၊ ကြားတယ်နော် သုခုမ”

“ဟင်...”

သူ့မှာ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။ အနောက်သို့အလန်တကြားနှင့်
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကြည်နူးပြီးကြီးနှင့်သုခုမကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့
လိုက်ရပါသည်။

“သုခုမ”

“ရှင်၊ ကျွန်မကိုပစ်ထားခဲ့တာလေ”

“ဆောရီး သုခုမ၊ နောက် ငါ မင်းကိုတယ်တော့မှပစ်မထားတော့
ဘူး”

ဟုဆိုကာ လက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်တော့...

“အား... နာတယ်”

“ဟင်၊ ဒီအနီကွက်က ဘယ်တုန်းကဖြစ်ထားတာလဲ”

“ရှင်ပဲ အိမ်မှာ ကျွန်မကိုဆွဲခေါ်ခဲ့ပြီးမှ”

“နာရင် နာတယ်ပြောပါလား”

“ပြောမလို့ပဲ”

ဟု သူမက မဆိုတရီလေးပြောလိုက်တော့ သူက သူမလက်ကို ဆွဲကာ အာဇာနည်ပေးလိုက်၍ သူမရင်ခုန်သွားရပါသည်။

“ရှင် ဘယ်တုန်းက အဲလိုကြင်နာတတ်သွားတာလဲ”

“အရင်တစ်ခါကလည်း ငါအဲလိုလုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ မင်းက အိပ်ပျက်တော့ ဘယ်သိလိုက်မလဲ။ လာ၊ ပြန်မယ်”

ဟုဆိုကာ ဒီတစ်ခါတော့ လက်ကိုမဆွဲကိုင်တော့ပါဘဲ ပခုံးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပင် ပြုံးပြီးကြီးဖက်လိုက်တော့ သူမက မသိမသာလေးရုန်းလိုက်ပါ၏။

“ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကိုယ့်မိန်းမပခုံး ကိုယ်ဖက်တာပဲ”

ဟု သူက ပြုံးပြီးရှက်အမ်းအမ်းလေး ပြောပါသေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဖွိုင်း”

ဟုသာ ပြုံးပြီးကြီးနှုတ်ဆက်ပြီး သူမပခုံးကို တင်းတင်းကြီး

ဖက်တွယ်ကာ ခေါ်ထုတ်လာမိခဲ့ပါသည်။

“ရှင် ကကယ်ပဲ ကျွန်မကို”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းက ငါ့မိန်းမ၊ တစ်သက်လုံးငါ့မိန်းမပဲ”

“ရှင်က အစ်ကိုလေးပဲ၊ ဆရာကတော်က”

“နောက်တစ်ခါ မင်း အဲလိုပြောရဲပြောကြည့်၊ သေမယ်”

“ကျွန်မတို့ကို ကြည်ဖြူလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါရှိနေရင်ပြီးတာပဲ။ အခု မင်းကိုငါခေါ်သွားမယ်။ မနက်မိုးလင်းရင် တရားရုံးမှာ တရားဝင်လက်ထပ်မယ်”

“အမ်း”

“အခုသဘောမတူလည်း နောက်တော့ ကလေးတွေဘာတွေရရင် လက်ခံသွားမှာပါ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“လက်မခံလည်း ဘာအရေးလဲ။ ငါ မင်းကို ငတ်အောင်မထားပါဘူး။ သူတို့လည်း ငါ့ကိုဂရုမစိုက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ အခု မင်းက ငါ့ရဲ့ တကယ်မိန်းမဖြစ်သွားပြီ။ ဒါပဲတွေ့ထား”

“ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မင်းရော ငါ့ကိုတကယ်ခွဲနိုင်လို့လား”

သူမဘာမှပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

“ငါကတော့ မင်းနဲ့မခွဲချင်ဘူး။ မလှပေမယ့် ငါချစ်သွားပြီ။
မင်းမရှိရင် ငါမနေ့တတ်တော့ဘူး။ ငါ မင်းကိုကောင်းကောင်းထားမှာ
ပါ။ မင်း ငါနဲ့ပဲနေပါ။ ငါ မင်းကိုပဲချစ်တယ်”

ဟု မလုံမလဲဆိုကာ သူမကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် မီးရောင်
ကြောင့် သူမမျက်ဝန်းမှ အရည်ကြည်တို့ကိုတွေ့လိုက်ရ၍...

“ဟင်! မင်းငိုနေတယ်။ မင်း အဲလိုမငိုပါနဲ့။ မင်းမျက်ရည်ကို
ငါခံစားရတယ်။ အဘရှေ့မှာလည်း မငိုစေချင်ဘူး။ ဘယ်တော့မှမငို
စေချင်ဘူး”

“ဘာကြောင့် အခုမှပြောရတာလဲ”

“အခုမှသိလိုက်လို့ပေါ့။ နောက်ကျသွားပြီလား။ မင်း၊ ဖွိုက်ကို
ချစ်ပြီးသွားပြီလား”

ဟု သူအထိတ်တလန့်ဆိုလိုက်တော့ သူမရဲ့လက်သီးဆုပ်လေး
များက သူ့ရင်အုံဆီသို့ရောက်ရှိလာရပါသည်။

“ဘာကြောင့် အဲလိုပြောရတာလဲ လူဆိုး။ ဟင့်ဟင့်... ကျွန်မ
က ရှင့်ကိုပဲချစ်တာ။ ရှင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲချစ်တာ”

ဟုဆိုကာ ထုရင်း သူ့ပခုံးပေါ်မှိုကာ ငိုနှိုက်ပါ၏။

သူ့ရင်ထဲ ကြည်နူးခြင်းက အတိုင်းမသိ။

ထွက်ခွာသွားသောခဲပုပ်ရောင်ကားလေးကို ငေးကြည့်ပြီး ပြုံး
ကျန်ခဲ့သူမှာ ဖွိုက်ပဲဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဖွိုက်ခွဲရင်ထဲမှာလည်း မျက်ရည်စီးကြောင်းလေး ရှိနေပါလိမ့်မည်။
သူ့လည်း နီးထသင့်ပါပြီလေ။ ဒါ ကြယ်ကြွေတာမှမဟုတ်တာ၊ အာကာသ
ထဲမှာ ဥက္ကာတွေ ပျံနေကြတာပဲ။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ

မယ်ခိုင်